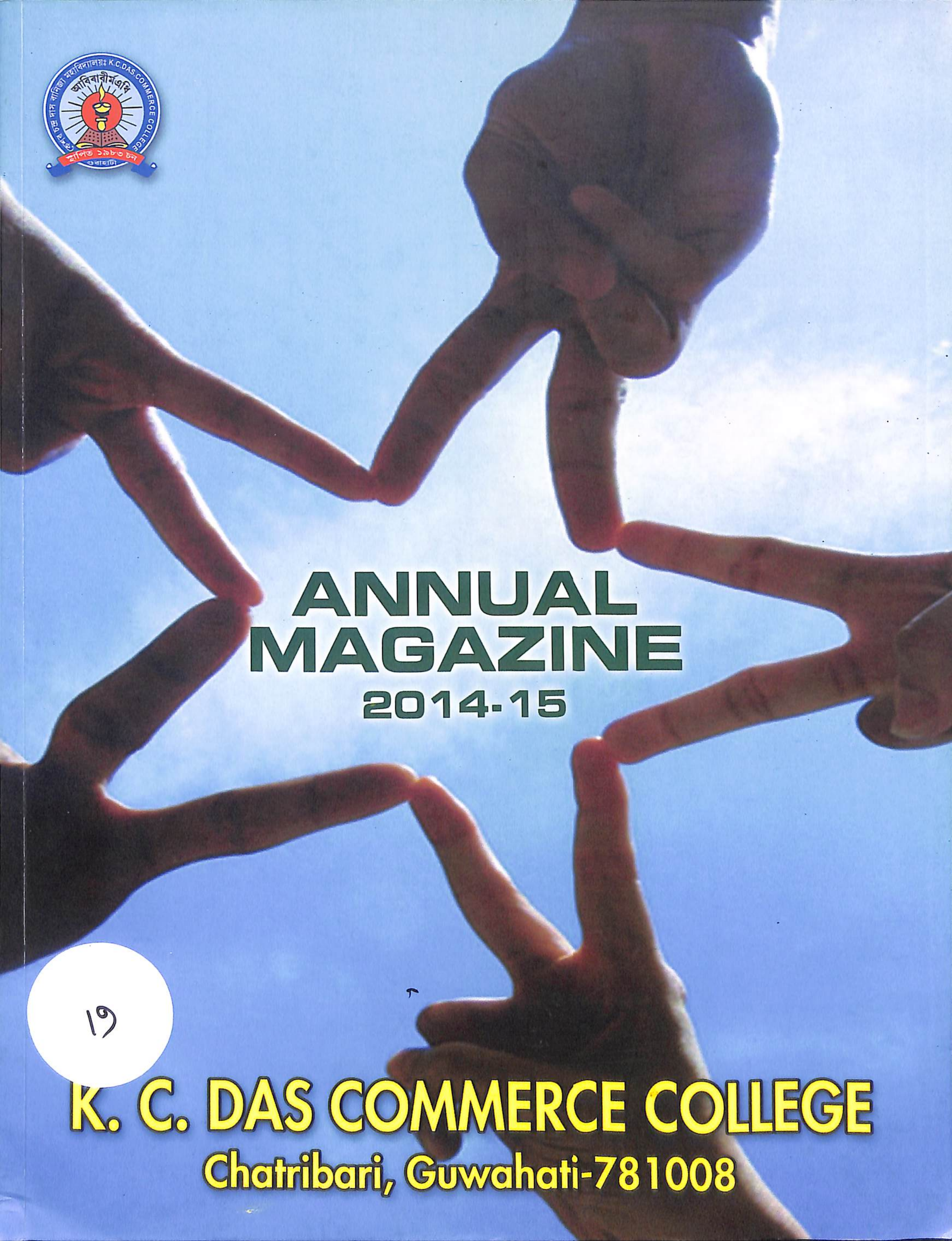

ANNUAL MAGAZINE
2014-15

17

K. C. DAS COMMERCE COLLEGE
Chatribari, Guwahati-781008

STUDENTS' UNION 2014-15

EDITORIAL BOARD

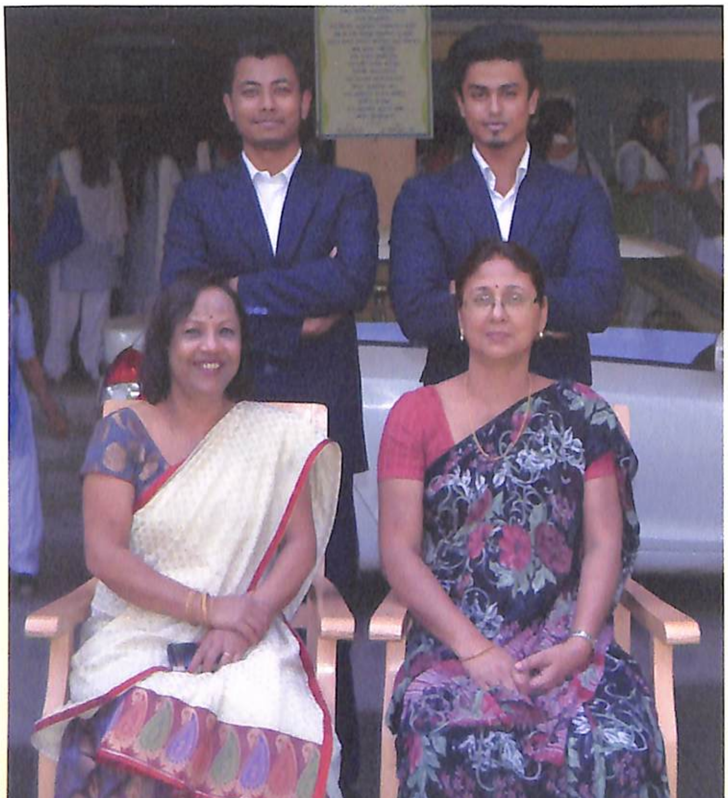

প্ৰীতি আৰু শুভেচ্ছাৰে —

____

____

সম্পাদক, সম্পাদনা সমিতি
কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ

কে চি দাস কমাৰ্চ কলেজ আলোচনী

উনবিংশ সংখ্যা ঃ ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষ

K C DAS COMMERCE COLLEGE MAGAZINE

19th Issue : 2014-2015

Prof. in-charge
Archana Bora

Editor
Saurav Roy

মহাবিদ্যালয় সংগীত

"বিদ্যা নামঃ নৰস্য ৰূপম্ অধিকম
প্ৰসন্নগুপ্তম্ ধনম্
বিদ্যা ভোগকাৰী যশঃ সুখকাৰী
বিদ্যা গুৰু নাং গুৰু
বিদ্যা ৰাজসু পূজিতম
ন তু ধনম্
বিদ্যা বিহীন পশু"

ক্লান্ত ধূসৰ নগৰ কোণৰ প্ৰজ্ঞাৰ মহালয়
পৰশ কাঠিৰে প্ৰসাৰিত কৰে
মনৰ দিগবলয়।
মহাতীৰ্থত গুঞ্জৰিত স্পৰ্শকাতৰ ধ্বনি
বন্ধ কপাট উন্মুক্ত নিগৰিল সুৰধুনি
নয়নে প্ৰাণে লালন কৰিলে স্বপ্ন মায়াময়
স্তব্ধ হৃদয় সঞ্জীৱিত
দগ্ধ পৰাণ উজ্জীৱিত
সহযাত্ৰী আজি বাণিজ্য
পৃথিৱী আলোকময়
দ্ৰোণাচাৰ্যৰ প্ৰয়োগশালাৰ
দিলে আধুনিক ৰূপ
মহা মনীষাৰ ধাৰাত বিলীন
প্ৰাচীন ভগ্নস্তূপ
শতজনে লৈ জ্ঞানৰ ৰশ্মি
কৰিব দিগবিজয়।

সুৰঃ
শ্ৰীদামোদৰ বৰা
অধ্যক্ষ, সুৰশ্ৰী সংগীত মহাবিদ্যালয়

ৰচনা ঃ (২০০৭ চন)
ডঃ বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি
অধ্যাপক, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

অধ্যক্ষৰ কলম

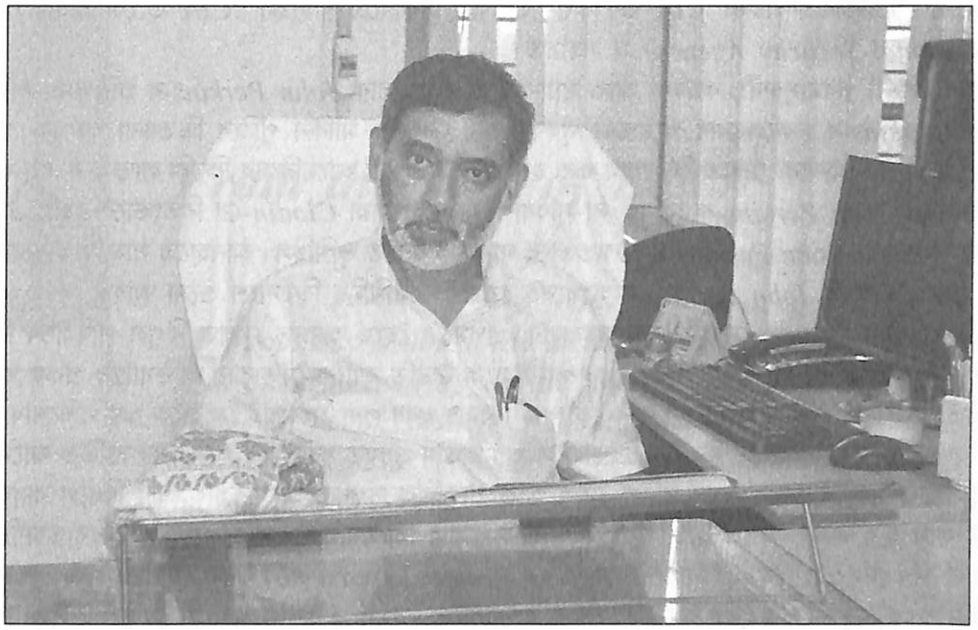

ব্যক্তিগত তথা সামাজিক দ্বন্দ্বৰ উৎস

মৰিস কৰ্ণফোৰ্থৰ বহু পঠিত গ্ৰন্থ *"Dialectical Materialism"* বা "দ্বন্দ্বমূলক বস্তুবাদ"ৰ মূল ভেটি হ'ল— *"Contradiction leads to development"* তাৰেই সুৰত সুৰ মিলাই সুগায়ক, স্বনামধন্য আৰু সকলোৰে প্ৰিয় ড° ভূপেন হাজৰিকাই "সাগৰ সঙ্গমত কতনা সাতুৰিলোঁ" গানটোৰ এটা কলিত গাইছেঃ

"সংঘাতে আনে মোৰ প্ৰশান্ত সাগৰত প্ৰগতিৰ নতুন দিগন্ত..."

অৰ্থাৎ সংঘাত হ'লে প্ৰগতি হ'বই। মই ব্যক্তিগতভাৱে কথাষাৰ মানি লওঁ। মোৰ ব্যক্তিগত জীৱনত যেতিয়া সংঘাত হৈছে তেতিয়া মোৰ বিকাশ ঘটিছে। এয়া মোৰ ব্যক্তিগত অনুভৱ আৰু এই ক্ষেত্ৰত কেতিয়াবা সময়ৰ প্ৰয়োজন হয়। তাৰ বাবে মোৰ ব্যক্তিগত দুখ নাইবা শঙ্কা নাই।

কিন্তু সামাজিক ক্ষেত্ৰত সদায় কথাতো তেনেকুৱা নহয়। বহু সময়ত সামাজিক সংঘাত হোৱাৰ ফলত ধ্বংসৰ মুখলৈ যোৱাও আমি প্ৰত্যক্ষ কৰিছো। সেয়েহে প্ৰতিজন শিক্ষিত আৰু সমাজ সচেতন ব্যক্তিয়েই সমাজৰ হিতৰ কাৰণে দীৰ্ঘম্যাদি দৃষ্টিভংগী ৰাখিব লাগে। সমাজৰ অন্যায় হোৱা দিশবোৰৰ সদায় বিৰোধিতা কৰিব লাগে। মনত পৰে, ড° ভূপেন হাজৰিকাই গাইছিল—

"নামি আহা সুন্দৰৰে সেনা শিল্পীদল
এৰা সপোন ধেমালি
বাধা যদি নিদিয়া পিশাচী এন্ধাৰক
ধৰা হ'ব ৰণেৰে ৰাঙলী।"

বাস্তৱত কিন্তু কথাবোৰ তেনেদৰে প্ৰতিভাত হোৱা নাই। বহুত সময় শিক্ষিত ব্যক্তিসকলেই "পিশাচী এন্ধাৰৰ" বিৰোধিতা কৰিব এৰি হাত মিলাই নিজৰ ব্যক্তিগত স্বাৰ্থপূৰণ কৰা দেখা যায়। তেতিয়া সামাজিক স্বাৰ্থ বিঘ্নিত হয় সাধাৰণ জনগণৰ বিপৰ্যয় হয়।

এই কথাখিনিৰ লগত সংগতি ৰাখি আমি অতি সম্প্ৰতি এটা বিৰ্তকিত বিষয়ৰ সম্বন্ধে লিখা কিতাপৰ কথা আৰু কাহিনীৰ আভাস দিব বিচাৰিছো। আমেৰিকাৰ এটা মধ্যবিত্ত পৰিয়ালত জন্ম গ্ৰহণ কৰা এজন উচ্চাকাংক্ষী ব্যক্তি *John Perkins*-ৰ দ্বাৰা লিখিত *"Confession of an Economic Hitman"* (অৰ্থনৈতিক গুপ্তঘাটকৰ স্বীকাৰোক্তি) কিতাপখনৰ কথা। *John Perkins*-য়ে তিনিটা দশক সচ্ছল, বিলাসী জীৱন পৰিপূৰ্ণভাৱে উপভোগ কৰিও তেওঁ সময়ে সময়ে চিন্তা কৰিছিল যে তেওঁৰ উদ্দেশ্যপ্ৰণোদিত অৰ্থনৈতিক বিশ্লেষণে অসংখ্য মানুহক দাৰিদ্ৰ, ব্যাধি, অকাল মৃত্যুমুখলৈ ঠেলি দিছে। নিজৰ মানসিক দ্বন্দ্বত বিতত হৈ তেওঁ লিখিছে

"অৰ্থনৈতিক গুপ্তঘাতকৰ স্বীকাৰোক্তি"। কিতাপখন বৰ্তমানৰ সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক দিশসমূহৰ দ্বন্দ্ব ক'ত তাক অনুভৱ কৰাত সহায়ক হ'ব। সেয়েহে লোভ সামৰিব নোৱাৰি সকলোৰে উপলব্ধিৰ বাবে কিতাপখনৰ কিয়দাংশ তলত উল্লেখ কৰিলো।

John Perkins য়ে চাকৰি কৰিছিল *"CIA"*ত। কিন্তু তেওঁ এই চাকৰিটো পাইছিল *"CIA"*ত কৈ অধিক ক্ষমতাশালী চৰকাৰী প্ৰতিষ্ঠান *NSA (National Security Agency)* ৰ সহায়ত।

Clodin নামৰ এজনী পৰমাসুন্দৰী, কৰ্মদক্ষ আৰু দয়া-মায়াহীন মহিলাক *John Perkins*-ৰ প্ৰশিক্ষণৰ দায়িত্ব দিয়া হৈছিল। *Clodin*-য়ে *John Perkins*-ৰ সকলোবোৰ প্ৰয়োজন পূৰণ কৰাৰ উপৰিও মাৰ্কিন পুঁজিৰ ভিতৰুৱা বহুতো গোপন তথ্য প্ৰকাশ কৰিছিল। মাৰ্কিন পুঁজি কিদৰে অন্যান্য দেশত বিনিয়োগ কৰা হয় আৰু তাৰপৰা আমেৰিকাৰ কি কি লাভ হ'ব এই সকলো কথা বিবৰি কোৱা হৈছিল। আনহাতে *John Perkins*-ক কি কি সা-সুবিধা দিয়া হ'ব সেয়া *Clodin*-য়ে বিতংভাৱে বুজাই *John Perkins*-ক হাত কৰিছিল। কিন্তু বিবেকবান *John Perkins* ব্যক্তিগতভাৱে মানসিক দ্বন্দ্বত ভুগিছিল। আনহাতে সামাজিক অন্যায়ৰ দ্বন্দ্বই তেওঁক মৰ্মাহত কৰিছিল। সেয়েহে আমি *John Perkins*-ৰ মুখেৰেই তেওঁৰ কথাখিনিৰ কিয়দাংশ শুনো আহক—

"*Clodin*-য়ে মোক জনালে যে মোৰ কামৰ লক্ষ্য দুটা। প্ৰথমটো হৈছে অনুন্নত দেশত বিপুল পৰিমাণৰ বিদেশী ঋণ গ্ৰহণৰ সপক্ষে বলিষ্ঠ যুক্তি আগবঢ়োৱা, যি ঋণৰ ধন মাৰ্কিন কোম্পানীলৈকে উভতি আহিব দৈত্যকায় অভিযান্ত্ৰিক প্ৰকল্প আৰু নিৰ্মাণ প্ৰকল্পৰ জৰিয়তে। মোৰ দ্বিতীয় লক্ষ্য হ'ব এনে ঋণ গ্ৰহণ কৰি কোম্পানীবোৰৰ ধনৰ পৰা ঠাহ খাই যোৱাকৈ ঋণ পৰিশোধ কৰাৰ পিচত সেই দেশবোৰক দেউলীয়া কৰি পেলোৱা যাতে সিহঁতে চিৰকাললৈ ঋণ দাতাৰ ওচৰত ধৰুৱা হৈ পৰে। ফলশ্ৰুতিত আমেৰিকাই বিচৰামতে সামৰিক ঘাটি, ৰাষ্ট্ৰসংঘত সমৰ্থন আৰু দেশৰ খনিজ তেল আৰু প্ৰাকৃতিক সম্পদ আমেৰিকাক এৰি দিবলৈ বাধ্য হয়।

মোৰ নিৰ্দিষ্ট কাম হ'ব এখন দেশত হাজাৰ-হাজাৰ কোটি ডলাৰ বিনিয়োগ কৰাৰ ফলাফলৰ ভৱিষ্যতবাণী কৰা আৰু সেয়া কাগজে-পত্ৰই হিচাপ কৰি দেখুওৱা। (যাক ইংৰাজীত কোৱা হয় *Project Report*) এনে ঋণৰ সহায়ত মাৰ্কিন কোম্পানীসমূহে সাজি দিয়া বিদ্যুৎ উৎপাদন প্ৰকল্প, নতুন উন্নত ৰেল, সংযোগ অথবা অত্যাধুনিক দূৰসঞ্চাৰ ব্যৱস্থা আদিয়ে যে দেশৰ সমুদায় জাতীয় উৎপাদন অভূতপূৰ্বভাৱে বৃদ্ধি কৰিব সেয়া নিশ্চিত কৰা।"

এই সমস্ত প্ৰকল্পসমূহৰ অপ্ৰকাশিত উদ্দেশ্য আছিল যে প্ৰকল্প নিৰ্মাণৰ ঠিকা পোৱা কোম্পানীবোৰে প্ৰচুৰ লাভ কৰিব। সেইবোৰ দেশৰ এমুঠি ভাগ্যৱান পৰিয়ালৰ সম্পত্তি আৰু ক্ষমতা অভাৱনীয় হাৰত বৃদ্ধি পাব আৰু বিদেশী পুঁজিৰ ওচৰত লাহে লাহে দেশখন বন্ধকত সোমাই যাব। আমেৰিকাৰ প্ৰতি অন্যান্য দেশসমূহৰ লগতে বিনিয়োগ কৰা দেশসমূহৰ আনুগত্য বাঢ়িব।

এই ব্যৱস্থাৰ ফলত কিন্তু দেশৰ সংখ্যাগৰিষ্ঠ জনগণ মোচন কৰিব নোৱাৰা দৰিদ্ৰতাৰ কবলত পৰিব। শিক্ষা, স্বাস্থ্যসেৱা আৰু অন্যান্য ৰাজহুৱা সেৱাৰ পৰা দৰিদ্ৰ দেশসমূহৰ জনগণ দশকজুৰি বঞ্চিত হ'ব। কেনেবাকৈ যদি এখন দেশত এনে প্ৰকল্পৰ বিৰোধিতা কৰা মানুহ ওলায় নাইবা প্ৰকল্পবোৰৰ আচল চৰিত্ৰ বুজি দেশবাসীক বুজাই দিব বিচাৰে নাইবা তাৰ বিৰোধিতা কৰে তেতিয়া সেই মানুহজনৰ ভাবমূৰ্তি সম্পূৰ্ণভাৱে কলংকিত কৰি তেওঁৰ ৰাজনৈতিক ভৱিষ্যত ধ্বংস কৰিবলৈ *CIA*-ক নিৰ্দেশ দিয়া হয়। ইয়াতো যদি সফল হ'ব নোৱাৰে তেন্তে তেনেকুৱা মানুহক চক্ৰান্তমূলক ভাৱে হত্যা কৰা হয়। উদাহৰণ হিচাবে ক'ব পৰা যায় ইকুৱেডৰৰ ৰাষ্ট্ৰপতি আৰু পানামাৰ ৰাষ্ট্ৰপতিৰ প্লেন দুৰ্ঘটনাত মৃত্যু হোৱা কাহিনী।

John Perkins-য়ে মুক্তকণ্ঠে স্বীকাৰ কৰিছে যে কলম্বিয়াত অত্যন্ত ব্যয়বহুল বিশাল আয়তনৰ বিদ্যুৎ পৰিবহন উদ্যোগ, দূৰসঞ্চাৰ আৰু দ্ৰুত ৰাজপথ *(Express Highway)* নিৰ্মাণ কৰিবলৈ মানুহক চমকপ্ৰদ উন্নয়নৰ সপোন দেখুওৱা হৈছিল। বিপুল অংকৰ ধন মাৰ্কিন পুঁজিৰ পৰা ঋণ লোৱা হৈছিল। কিন্তু তাৰ ফলাফল কি হ'ল। ৰাইজৰ একো উন্নতি নহ'ল। দুটা দশকৰ পিছত দেশখন আমেৰিকাৰ পুঁজি আৰু ৰাজনীতিৰ সম্পূৰ্ণ পদানত হ'ল।

এতিয়া দেখা গ'ল ব্যক্তিগত সংঘাত আৰু সামাজিক সংঘাতে কাক ক'লৈ উটুৱাই নিয়ে ঠিকনা নাই। কিন্তু সংঘাতে পৰিৱৰ্তন এটা আনিবই। সেই পৰিৱৰ্তন কাৰোবাৰ কাৰণে ভাল কাৰোবাৰ কাৰণে বেয়া। কিন্তু আমি আশাৰে বাট চাব লাগিব *"Contradiction leads to development."* ব্যক্তিগত স্বাৰ্থত নহয় সামাজিক স্বাৰ্থতহে।

সেয়েহে ড° ভূপেন হাজৰিকাই গাইছিল—

"যিমানে পাৰা হোৱা অগ্ৰগামী
নৰ'বা কিঞ্চিত
কোনো লাভ নাই
ধ্বংসকাৰীক পৰাস্ত কৰা
শান্তি যুঁজৰ কোনো ক্ষয় নাই।"

ড° ঘনশ্যাম নাথ
অধ্যক্ষ, কে চি দাস কৰ্মাচ কলেজ

From the desk of Editor

Happiness is not in the mere possession of money, it lies in the joy of achievement, in the thrill of creative effort. There is no development physically or intellectually without labour and labour means work. This is what K. C. Das Commerce College believe in, hardwork with a penchant for excellence in every sphere of activity with confidence and vision of the future.

I would like to thank our Principal Sir Dr. Ghanashyam Nath, my Prof.-in-charge Archana Bora madam and each and every member of the students union without whose support and guidance it would not have been possible for me to complete this difficult task.

"United we stand, divided we fall", a group of students all working with the same motto can never fail and so was ours.

Thus, as a member of the editorial board, issue of this magazine brings forth a spectrum of multifarious activities in the college. The months that have passed by have put us on a higher pedestal of achievement in all spheres of college curriculum and extra curriculum. All the students, members of the staff and faculty have been working with determination and intelligence as we believe in scaling on peaks one after another, for the march towards excellence which never comes to an end. As you go through this issue of the college magazine, you will realize that the students of our college are scoring high in every field.

Happy reading.

Saurav Roy
Editor, College Magazine
K. C. Das Commerce College

স্বীকৃতি

মই বিশ্বাস কৰোঁ
প্ৰিমিটিভ মানুহৰ ঈশ্বৰ আৰু অৰ্ধ-ঈশ্বৰৰ সতে
নিৰীশ্বৰ বিজ্ঞানৰ স্বপ্নত।
বুদ্ধদেৱৰ ত্যাগৰ লগতে
কছাইখানাৰ নিৰ্মম বাস্তৱ;
উপনিষদৰ শ্লোকৰ লগতে
হিয়াওৱাথাৰ বন্দনা।
সকলো কবিৰ সকলো কথাৰ সতে
বিশ্বাস কৰোঁ মানুহৰ সতে মানুহৰ
সকলো প্ৰকাৰ সম্বন্ধ।
সকলোকে মই বিশ্বাস কৰোঁ
কল্পনা বুলি, বাস্তৱ বুলি, সঁচা কথা বুলি
মিছা গান বুলি
প্ৰয়োজন বুলি, অপ্ৰয়োজনৰ কোমল বিলাস বুলি—
মই বিশ্বাস কৰোঁ
আমাৰ লগত আমি নোহোৱাৰ সতে
আমি নোহোৱাৰ লগতো আমাৰ অস্তিত্ব।

—নৱকান্ত বৰুৱা

Contents

Assamese Section

প্ৰবন্ধ ঃ

- মহো-হো গীত আৰু সাধুকথাত অসমীয়া সমাজৰ চিত্ৰ — ✍ ড° দীপক বৰ্মন — *1*
- যাজ্ঞসেনীৰ কথাৰে (গল্প) — ✍ ড° স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত — *4*
- নিশিগন্ধা — ✍ প্ৰিয়ঙ্কা নাথ — *7*
- টকা আৰু অৰ্থ — ✍ পৰিস্মিতা গগৈ — *10*
- বৰ্তমান সময়ৰ সমাজৰ পৰিস্থিতি — ✍ পাৰ্থ প্ৰতীম ভাগৱতী — *11*

কবিতা ঃ

- সপোন দিঠক আৰু কবিতা — ✍ মৰমীমণি চৌধুৰী — *13*
- সাম্প্ৰতিক — ✍ চন্দন চিৰিং ফুকন — *13*
- কাইলৈ আকৌ তোমাৰ প্ৰেমত পৰিম — ✍ ধ্ৰুৱজিৎ বৰা — *14*
- তেওঁ আহিব — ✍ ধ্ৰুৱজিৎ বৰা — *14*
- ৰাজনীতি — ✍ ধ্ৰুৱজিৎ বৰা — *15*
- মানৱতাৰ সমীপেষু — ✍ পূৰবী কাকতি — *15*
- বাসনাৰ শেতেলীত এৰাতি — ✍ স্মিতাক্ষী শৰ্মা — *16*
- বেয়া পোৱাৰ অৱকাশ নাই — ✍ জ্ঞানদীপ গগৈ — *16*
- অসহায় কবিৰ দুই ধৰণৰ পগলামি — ✍ ত্ৰিদিপ চন্দ্ৰ গোস্বামী — *17*
- অপেক্ষা — ✍ প্ৰিয়া দাস — *17*
- ৰং — ✍ ভাস্কৰজ্যোতি ডেকা — *18*
- তুমি — ✍ প্ৰিয়ঙ্কা নাথ — *18*
- মনৰ মৌ কুঁৱৰী — ✍ পৰিস্মিতা গগৈ — *19*
- প্ৰলুব্ধ মন — ✍ বৰ্ষা শৰ্মা — *19*
- প্ৰেম — ✍ মৃগাক্ষী বৰ্মন — *20*
- শেৱালিৰ সুবাস — ✍ মৃগাক্ষী বৰ্মন — *20*
- ব'হাগ — ✍ অংগনা মুখাৰ্জী — *21*
- অক্লান্ত সৈনিক — ✍ মিনাক্ষী নাথ — *21*
- নিৰৱতা — ✍ পাৰ্থ প্ৰতীম ভাগৱতী — *22*

English Section

❖ *Promotion of Folk Culture through Mass Communication*	✍ *Dr. Runjun Phookun*	*23*
❖ *Youth and Politics*	✍ *Dr. Ashima Sharma Borah*	*26*
❖ *A brief discussion of the poetry of William Wordsworth and Raghunath Choudhary*	✍ *Archana Bora*	*27*
❖ *Aryabhata, the greatest Indian Scientist*	✍ *Dr. Chandana Goswami*	*30*
❖ *Aspects of gender issues as portrayed by Virginia Woolf in A Room of One's Own*	✍ *Sudipta Karmakar*	*32*
❖ *Does it really need to be the 18th war or is peaceful co-existence possible ?*	✍ *Hemanta Kalita*	*33*
❖ *Let us take an oath*	✍ *Saurav Roy*	*35*
❖ *Our 'Present Education System' & 'Actual Education'*	✍ *Sujit Kumar Choudhary*	*36*
❖ *Charity beings at home*	✍ *Somnath Chatterjee*	*37*
❖ *Bike Stunts by Students*	✍ *Somnath Chatterjee*	*38*
❖ *Swachh Bharat Abhiyan*	✍ *Priyakshi Kakoty*	*39*
❖ *"Manners Maketh the Man"*	✍ *Navin Bothra*	*40*
❖ *Problems faced by today's Indian Teenagers*	✍ *Santanu Das*	*41*

Poems :

❖ *The Meaning of Life*	✍ *Marami Moni Choudhury*	*43*
❖ *A Cold Evening*	✍ *Marami Moni Choudhury*	*43*
❖ *Brahmaputra*	✍ *Somnath Chatterjee*	*44*
❖ *My Poems : (1) Peace, (2) Life*	✍ *Joydeep Deka*	*44*
❖ *The Lonely Happy Girl*	✍ *Risha Borkakoty*	*45*
❖ *Mother*	✍ *Raju Saharia*	*45*
❖ *Miss you Dad.....*	✍ *Sachin Mungrati*	*46*
❖ *Grim Song*	✍ *Chandan Chiring Phukon*	*46*
❖ *Pain of Love*	✍ *Felix Sumpramhary*	*47*
❖ *Smile*	✍ *Nidhi Bothra*	*47*
❖ *Young Stars*	✍ *Navin Bothra*	*47*
❖ *"Complete Love"*	✍ *Sweety Mazumdar*	*48*
❖ *A new life that I found in you*	✍ *Sujit Kumar Chaudhary*	*48*
❖ **Reports of Students' Executive Body**		*49-58*

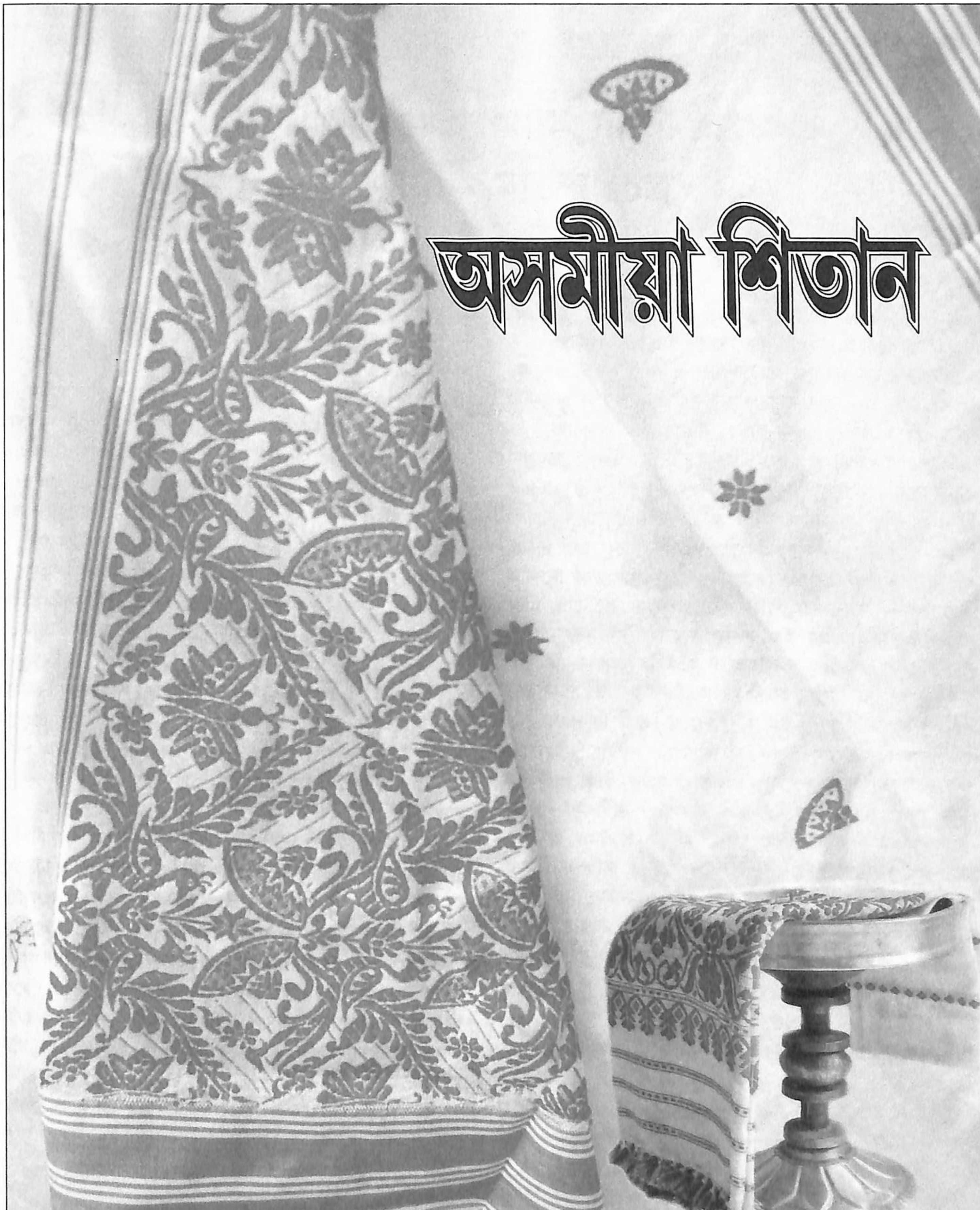
অসমীয়া শিতান

প্ৰবন্ধ

মহো-হো গীত আৰু সাধুকথাত অসমীয়া সমাজৰ চিত্ৰ

✍ ড° দীপক বৰ্মন
মুৰব্বী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

লোক সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনৰ পুষ্টি সাধনত উৎসৱ অনুষ্ঠানে বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। এই উৎসৱ অনুষ্ঠানৰ লগত জাতি-জনজাতিৰ লোক-বিশ্বাস, পৰম্পৰা গভীৰভাৱে সংপৃক্ত হৈ আছে। আকৌ এই অনুষ্ঠানসমূহৰ অন্তৰালত একোটা উদ্দেশ্য নিহিত হৈ থকা দেখা যায়। ইয়াৰ উপৰিও কেতবোৰ অনুষ্ঠানৰ দ্বাৰা একোটা অঞ্চলৰ লোক-জীৱনৰ গভীৰ বিশ্বাসো সাঙোৰ খাই থকা দেখা যায়।

অসমীয়া লোক-সাহিত্যৰ বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ ভিতৰত লোক-গীত আৰু সাধুকথা অন্যতম। বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ লোক-গীতে সমাজৰ বিভিন্ন দিশৰ প্ৰতিফলন ঘটোৱা দেখা যায়। অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত অনুষ্ঠানমূলক লোক গীতসমূহৰ ভিতৰত মহো-হো গীতৰ এক সুকীয়া স্থান আছে। এইবিধ গীত মহ খেদা উৎসৱৰ লগত জড়িত। নামনি অসমত আঘোণ মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত গধূলি মহোহো বা মহ খেদা উৎসৱ পালন কৰা হয়। বড়ো ভাষাত 'হো' শব্দৰ অৰ্থ খেদা বা খেদি দিয়া। অসমীয়া মহ আৰু বড়ো কছাৰীৰ হো শব্দৰ মিশ্ৰিণ ৰূপে মহো-হো শব্দ গঠিত হৈছে।[১]

মহো-হো উৎসৱৰ লগত গোৱালপাৰাৰ অ'ৰি বা এউৰি, সোণাৰায় পুঁজা, দৰঙৰ মইহ খেদা আৰু পূৰ্ববংগৰ ভাল্লা-ভুল্লা, বৰপেটা অঞ্চলৰ ভাওল দিয়া, নলবাৰী অঞ্চলৰ ভালোক বা ভাল-ভৌল্‌কা উৎসৱৰ মিল আছে। কামৰূপৰ মহো-হো উৎসৱ মহ খেদিবৰ বাবে, দৰঙৰ এই উৎসৱৰ উদ্দেশ্য মইহ (মহ) খেদা। পূৰ্ববংগৰ 'ভাল্লা-ভুল্লা'ৰ উদ্দেশ্য খেতি পথাৰৰ পৰা জন্তু খেদা। আকৌ পূৰ্ব-বংগৰ পাবনা অঞ্চলত প্ৰচলিত 'সোণাৰায়-গীত'ৰ লগত কামৰূপৰ মহো-হো গীতৰ সাদৃশ্য মন কৰিবলগীয়া।[২] মহ খেদি দি সমাজৰ কল্যাণ সাধন আৰু তাৰ বিনিময়ত সামান্য পৰিমাণে হ'লেও ধন বা বয়-বস্তু সংগ্ৰহ মহো-হো, ভালোক, ভাওল, অ'ৰি বা এউৰি উৎসৱৰ মূল লক্ষ্য।[৩]

নলবাৰীৰ কোনো কোনো অঞ্চলত মহ খেদা ল'ৰা এজনে ভালুকৰ ভেশ ধৰে। সেই ভালুকটোৱে দলটোৰ মাজত নাচে আৰু আনবোৰ টোকোনেৰে মাটিত খুন্দিয়ায়।

লোক-সাহিত্য যিহেতু লোক-মনৰ সৃজনশীলতাৰ স্বাক্ষৰ সেয়েহে এইবিধ সাহিত্যৰ মাজেদি লোক সমাজৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ, ভাব-অনুভূতি, বিশ্বাস-অন্ধবিশ্বাস, আশা-আকাংক্ষা, হা-হুমুনিয়াহ, খোৱা-লোৱা, পিন্ধা-উৰা, নাচ-গান, বাদ্য-যন্ত্ৰ, কৃষি অৰ্থনীতি আদিৰ চিত্ৰ ফুটাই তোলাৰ লগে লগে সমাজ নীতি, ৰাজনীতি আদিৰো আভাস নিদিয়াকৈ নাথাকে। লোক-সাহিত্য বুলি ক'লেই আমি প্ৰধানকৈ সাধুকথা, লোক-গীত, প্ৰৱচন আদিকে বুজো। লোক বিদ্যা বা লোক-সংস্কৃতিৰ এই বিভিন্ন ঠেঙুলীবিলাকে অসমীয়া সমাজৰ চিত্ৰকে প্ৰতিফলিত কৰি আহিছে। লোক-গীতসমূহৰ ভিতৰৰ অনুষ্ঠানমূলক গীতৰ অন্তৰ্গত এক শ্ৰেণীৰ গীত হ'ল মহো-হো গীত। মহো-হো বা মহ খেদা গীতবোৰ সুৰ ধৰি গোৱা হয়। গৃহস্থক আশীৰ্বাদ দি, কুশল কামনা কৰি ল'ৰাবোৰে দলে দলে আহি মানুহৰ চোতালত মহ খেদা গীত গায়। গীতবোৰৰ মাজেদি অসমীয়া সমাজৰ চিত্ৰ প্ৰতিফলন ঘটা দেখা যায়। অসমীয়া সমাজত ডাঙৰে সৰুক আশীৰ্বাদ দিয়া নিয়ম আছে। আকৌ গৰখীয়া সেৱা অনুষ্ঠান পাতি গৰখীয়াৰ পৰা আশীৰ্বাদ লোৱা প্ৰথাও অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত। মহো-হো গীত গাবলৈ ল'ৰাবিলাকে মানুহৰ ঘৰে ঘৰে আহে। গৃহস্থৰ ঘৰ সোমাওঁতে ল'ৰাবিলাকে গৃহস্থক আশীৰ্বাদ দিয়ে এনেদৰে—

ভাল হওঁক
কুশল হওঁক

মহ খেদাৰ লগে লগে গৃহস্থৰ পৰা টকা-পইচা আদায় কৰাও ল'ৰাবিলাকৰ লক্ষ্য। সেয়েহে আশীৰ্বাদৰ লগে লগেই তেওঁলোকে কৈ উঠে— দুটা পইচা দিবলৈ শান্তি মান্তি হওঁক।

১. ড° প্ৰমোদ ভট্টাচাৰ্য, অসমৰ লোক উৎসৱ ১৯৯১ পৃ. ৬৭।
২. নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মা ঃ অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ আভাস ১৯৯৫ পৃ. ৩২৮।
৩. শশী শৰ্মা ঃ অসমৰ লোক সাহিত্য ১৯৯৩ পৃ. ১৮৮।

অসমীয়া সমাজত বাঁহ গছ অতিকৈ আপোন। বাঁহেৰে ঘৰ নিৰ্মাণ কৰি অসমীয়া মানুহে বাস কৰা প্ৰথা কোনোবা অতীতৰে পৰা চলি আহিছে। মহো-হো গীতত বাঁহ গছৰ উল্লেখ আছে, যেনে—

অহো হৰি মহো-হো, মহ খেইদবা (খেদিব) টকোন লোউ (লোৱা)
আকৌ—
বাঁহৰ পাত চিকিমিকি
আমাক লাগে আধলি শিকি।
বাঁহৰ পাত পকা, আমাক লাগে টকা।

অসমীয়া সমাজত কৃষি এতিয়াও মৈ আৰু নাঙলৰ দ্বাৰাই প্ৰৱৰ্ত্তিত হৈ আছে। নাঙল, মৈ আদিৰে মাটি চহ কৰি অসমীয়া সমাজত ধান মাহ, আলু সৰিয়হ আদি খেতি কৰা হয়। অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত মৈ, নাঙল আদিৰ উল্লেখে মহো-হো গীতক সজীৱ কৰি ৰাখিছে।

মহো-হো গীতত আছেঃ হাল দিলু (দিলো) সীৰলে মৈ দিলু (দিলো) পাতে। অসমত থকা বিভিন্ন নদ-নদী, বিল আদিয়ে অসমীয়া সমাজত পানী আৰু মাছৰ অভাৱ পূৰণ কৰি আহিছে। মহো-হো গীতত নদীৰ নামৰ উল্লেখ পোৱা যায় এনেদৰে—

মহেৰ মাকক পাৰ কৈল্লু (কৰিলো)
বুঢ়া দিয়াৰ ঘাটে।

অসমীয়া সমাজত ভাত প্ৰধান খাদ্য। চাউল সিজাই ভাত প্ৰস্তুত কৰা হয়। এই ভাত খৰিৰে ৰন্ধা হয়। আকৌ আলু, মাছ আদি জুইত পুৰি নিমখ তেল সানি পিটিকি খোৱাৰ প্ৰথাও অসমীয়া সমাজত বৰ্তমান। মহো-হো গীতত আছে—

টেপল পুৰাত নহ'ল নুন (লোণ)
চাউল লাগে একো ডুন।
চাউল নেদি দিলা খৰি।

কোনো কোনো ঠাইত খৰি শব্দৰ ঠাইত ক'ড়ি শব্দ ব্যৱহাৰ কৰে। অসমীয়া সমাজত সোণ-ৰূপৰ গুৰুত্বই অতি উচ্চস্থান লাভ কৰিছে। মহো-হো গীতে সোণ-ৰূপৰ কথা ক'বলৈ পাহৰা নাই। মহো-হো গীতত সোণ-ৰূপৰ কথা এনেদৰে পোৱা যায়।

সোণাৰ নাঙল ৰূপাৰ ফাল

ইয়াৰ উপৰিও অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত কিছুমান জীৱ-জন্তু বুজোৱা শব্দ মহো-হো গীতত পোৱা যায় যেনে, ভালুক, ম'হ, বাঘ ইত্যাদি। আকৌ ঘৰুৱা শব্দ কাচি, পাচি, তুহ, দা, নাও, খোৱা, কেঁচুৰাৰ কান্দোন বুজোৱা শব্দ যেনে তহাঁ-তহাঁ আদিৰ উল্লেখ পোৱা যায় মহো-হো গীতত। তলত এটি মহো-হো গীতৰ উল্লেখ কৰা হ'ল।

অ' হৰি মহো-হো
মহ খেইদ্‌বা টাকোনলোঁ।
মহে বুলে মোইল্লু দে।
টেপোল পুৰা খালু দে।
টেপোলোত নহাল নুন (লোণ)
চাউল কাঢ়ে দোন দোন।
চাউল নেদি দিলাক ক'ড়ি
এনথোৰ ঘৰটু ল'ৰি চ'ৰি।
ল'ৰি চ'ৰি যাওঁতে।
সোণাৰ নাঙাল বাঁওতে।
সোণাৰ নাঙল ৰূপাৰ ফাল।
ঘৰাজীয়া বেটাই বাৰে হাল।
হাল দিলোঁ সীৰালে।
মৈ দিলোঁ পাটে।
মহোৰ মাকোক পাৰ কইল্লু (কৰিলো)
বুঢ়া দিয়াৰ ঘাটে।[৪]

মহ খেদা উৎসৱৰ উৎপত্তিৰ লগত সাধুকথা এটিও সোমাই আছে। এই সাধু কথাটোৱেও অসমীয়া সমাজৰ বিভিন্ন দিশৰ প্ৰকাশ কৰে।

সূৰ্য্য ডুব যোৱাৰ পিছত সন্ধিয়া হোৱাৰ লগে লগে মহে মানুহক খেদি ফুৰে। বিশেষকৈ জেকা মাটি, পানী জমা হোৱা ঠাই জংঘল আদিত মহ থাকে, মহৰ জন্ম হয়। এই মহবিলাক আহি মানুহক খেদি ফুৰে কামুৰিবলৈ। মহে কামুৰি মানুহক বিভিন্ন বেমাৰৰ সন্মুখীন কৰে। মেলেৰীয়াৰ দৰে বেমাৰ হৈ মানুহৰ মৃত্যু হোৱা ঘটনাৰ উদাহৰণ সমাজত উভৈনদী। সমাজত মহ এটা চৰ্চিত বিষয়।

বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰে অসমীয়া সমাজ ভৰপূৰ। কিছুমান জাতিয়ে মাছ মৰা কাৰ্য্যক জীৱনৰ বৃত্তি হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছে। মহবিলাকে মাছমৰীয়া বা কেইনাল বিলাকক জালপাতি আৰু বৰহীৰে মাছমৰাত সহায় কৰা আৰু পিছত মহ বাঢ়ি গৈ টোপনিত বাধাৰ সৃষ্টি কৰা আদি বিভিন্ন কথাৰ আভাস দিয়ে সাধুকথাটোত।

আকৌ অসমীয়া লোক-কথা বা সাধু কথাত অলৌকিকতাৰ স্থান আছে। অলৌকিক কাৰ্য্য কলাপৰ কথা শুনি লোক-সমাজে অতি আনন্দ লাভ কৰে। লোক-সমাজত গোঁসাই বা শিৱৰ স্থান মন

৪. শশী শৰ্মাঃ অসমৰ লোক সাহিত্য, ১৯৯৩ পৃ. ১৮৮।

কৰিবলগীয়া। বিভিন্ন সাধুকথা, লোক গীতত গোঁসাইৰ উল্লেখে তাৰ প্ৰমাণ দিয়ে। মহ খেদাৰ সাধুকথাটোত গোঁসাইৰ উল্লেখ আছে। গোঁসায়ে নিজৰ গাৰ পৰা মলি উলিয়াই মাছমৰীয়াহঁতক দিয়া, আৰু সেই মলিৰ পৰা মহৰ সৃষ্টি হোৱা আদি কথা আমোদজনক। মহ খেদাৰ সাধুকথাটো এনেধৰণৰ—

আগৰ কালত মহ নাছিল। কেইনাল (মাছমৰীয়া জাতি) বিলাকে নদী বা বিলত মাছ মাৰিবলৈ গৈ অলপ শুই লওঁ বুলি টোপনি গৈ পুৱাহে সাৰ পালে। মাছ মৰা নহ'ল। পুৱা ঘৰলৈ গুচি আহিল। তেওঁলোক ডাঙৰ সমস্যাত পৰিল; সদায়েই এনেকুৱা হয়। গতিকে কথাটো ভাবি-চিন্তি কেইনালবিলাক গোঁসাইৰ ওচৰলৈ গৈ কথাটো ক'লে আৰু ক'লে যে তেওঁলোকৰ টোপনি নহাৰ উপায় দিব লাগে যাতে তেওঁলোকে মাছ মাৰিব পাৰে। তেতিয়া গোঁসাইয়ে গাৰ পৰা অলপ মলি উলিয়াই দি ক'লে যে এইখিনি নি তহঁতে শোৱা ঠাইত ছটিয়াই দিবি, তেতিয়া ইয়াৰ পৰা মহ হ'ব আৰু মহ থাকিলে তহঁতে মাছ মাৰিব পাৰিবি। কেইনালহঁতে তেনেকুৱা কৰিলে। সেই মলিৰ পৰা মহৰ উৎপত্তি হ'ল। কেইনালহঁতক মহবিলাকে কামুৰিলে, সিহঁতৰ টোপনি নহা হ'ল। সিহঁতে মাছ মাৰি ভৰাই দিলে। পিছে মহবিলাক দিনে দিনে বাঢ়ি গ'ল। কেইনালহঁতে খেৰৰ জুমুঠিৰ ধোৱা দি তত নাপায়। সিহঁত মহৰ উৎপাতত থাকিব নোৱাৰা হ'ল, মহেৰে পৃথিৱী ভৰি পৰিল। সিহঁতে আলোচনা কৰি আকৌ গোঁসাইৰ ওচৰলৈ গৈ মহৰ উৎপাতৰ কথা ক'লে। গোঁসাইয়ে ক'লে বেছিকৈ ধোৱা দিবি। তেনেকৈ কেইদিনমান থাকিল, পিছত আকৌ মহৰ উৎপাত বেছি হ'ল। কেইনালহঁতৰ কাণেৰে নাকেৰেও মহ সোমাই যায়। সিহঁতে আকৌ গোঁসাইৰ ওচৰলৈ গৈ মহ নিৰাময়ৰ উপায় বিচাৰিলে। তেতিয়া গোঁসাইয়ে ক'লে যা আঘোণৰ পূৰ্ণিমাত গৰখীয়া ল'ৰাবিলাকক টাঙোন লৈ মহ খেদিব দিবি তেতিয়া মহ নাইকিয়া হ'ব। সেই কাৰণে আঘোণৰ পৰা ছয় মাহ মহ নাথাকে।

এই কথাটো এটা বিশেষ উদ্দেশ্য সাধনৰ বাবেহে কোৱা হৈছে। যি উদ্দেশ্যত আন সাধুকথাবোৰ কোৱা নহয়। অৰ্থাৎ অসমীয়া সমাজত সাধুকথাবোৰ এনেয়ে যেতিয়াই তেতিয়াই কোৱা নহৈছিল। সাধুকথাবোৰ প্ৰসংগ বা অনুসঙ্গ অনুসৰিহে কোৱা হৈছিল। বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ সাধুকথাৰ অনুসঙ্গ বা প্ৰসঙ্গ ভিন ভিন।

সদৌ শেষত ক'ব পাৰি যে অতীজতে মানুহে দলবদ্ধ হৈ বনৰীয়া জন্তু খেদা, আকৌ জন্তু খেদোতে গীত গোৱা প্ৰথাও প্ৰচলিত আছিল। ইয়াৰ উপৰিও নাচ-গানৰ মাজেদি সমাজৰ পৰা মহ খেদিব পাৰি বুলিও অসমীয়া লোক-সমাজত বিশ্বাস প্ৰচলিত। ❑

মোৰ মৃত্যু যদি অসমৰ বাহিৰত হয়, তোমালোকক কৈছো ৰে'লৰ তৃতীয় শ্ৰেণীৰ ডবাত হ'লেও মোৰ মৰাশটো তোমালোকে যেনে তেনে আনি গোলকগঞ্জৰ ইপাৰে অসমৰ মাটিলৈ দলিয়াই দিবাহক। মই যেন অসমৰ ধূলিৰ লগত মিলি থাকিব পাৰোঁ। **—বাগ্মীবৰ নীলমণি ফুকন**

জাতীয় উন্নতিৰ বাবে লাগে ঐক্য, গভীৰ স্বদেশানুৰাগ আৰু স্বজাতি প্ৰেম। লাগে অদম্য উদ্যম, একাগ্ৰতা, সেৱা পৰায়ণতা আৰু স্বাৰ্থ ত্যাগ। **—আনন্দ চন্দ্ৰ আগৰৱালা**

আন ভাষাৰ শব্দ প্ৰয়োগ কৰাত কেতিয়াও আপত্তি থকা উচিত নহয়। অৱশ্যে সেই শব্দ হাড়ে-হিমজুৱে নিজৰ ভাষাত জীণ যোৱা হ'ব লাগিব। সেইদৰে পৰিৱেশৰ লগত খাপ খোৱা শব্দহে প্ৰয়োগ কৰা উচিত। **—হেম বৰুৱা**

ধাৰ্মিক আৰু নৈতিক জীৱনক আশ্ৰয় কৰি সংসাৰৰ কৰ্মক্ষেত্ৰত নামিলে আমাৰ জাতীয় ইতিহাস আৰু সাহিত্য যে উজ্জ্বল কৰি তুলিব পাৰিম তাত কোনো সন্দেহ নাই। **— সোণাৰাম চৌধুৰী**

যাজ্ঞসেনীৰ কথাৰে (গল্প)

✍ ড° স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত
সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

বাৰণাৱতৰ জতুগৃহৰ পৰা পলায়ন কৰি অনাই-বনাই ঘূৰি ফুৰা পঞ্চ-পাণ্ডৱে মাতৃ কুন্তীৰ সৈতে পাঞ্চাল দেশৰ এক কুমাৰৰ গৃহত আশ্ৰয় লৈছিলহি। তাতেই আৰম্ভ হৈছিল দ্ৰৌপদীৰ সংসাৰ। পাণ্ডৱৰ সৈতে অগতানুগতিক সংসাৰ। সয়ম্বৰ সভাত পাৰ্থক আদৰি জীৱনৰ দ্বিতীয় অধ্যায়ৰ পাতনি মেলিছিল তেওঁ। তেতিয়াই, এৰা, সেই আৰম্ভণিৰ কালতেই তেওঁ শুনিছিল মাতৃ কুন্তীৰ মুখেৰে, পঞ্চ-পাণ্ডৱৰ মুখেৰে ধৃতৰাষ্ট্ৰ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসবে পঞ্চ-পাণ্ডৱক বধ কৰিবলৈ বাৰম্বাৰ কৰা অভিসন্ধিৰ কথা।

কৌৰৱগণে ভৱিষ্যতেও যে পঞ্চ-পাণ্ডৱৰ অনিষ্ট কৰাৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিব পাঞ্চালীয়ে তেতিয়াই ধাৰণা কৰিছিল। ৰাজসূয় যজ্ঞৰ স্থলীত দুৰ্যোধনক দেখি তেওঁৰ সেই ধাৰণা অধিক দৃঢ় হ'ল। যজ্ঞ স্থলীত উপস্থিত অভ্যাগত ৰজা-মহাৰজাসবে উপহাৰ স্বৰূপে আগবঢ়োৱা মণি-মুক্তাখচিত আ-অলংকাৰ, উপঢৌকনসমূহ সামৰি ভাগৰি পৰাৰ মুহূৰ্ততো দ্ৰৌপদীৰ দৃষ্টিত বাৰে বাৰে ধৰা পৰিছিল দুৰ্যোধনৰ কুটিল মুখমণ্ডল। শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন পুষ্ট দ্ৰুপদ ৰাজনন্দিনী তেওঁ। পিতৃগৃহতে আহৰণ কৰিছে মনস্তত্বৰ জ্ঞান। মুখমণ্ডলৰ অভিব্যক্তি দেখিয়েই পঢ়ি পেলাইছিল দুৰ্যোধনৰ মনোৰাজ্যৰ ভিতৰচ'ৰা।

অমূলক নাছিল দ্ৰৌপদীৰ শংকা। সেই শংকা দুৰ্যোধনে সঁচা বুলি প্ৰমাণ কৰিছিল।

যুধিষ্ঠিৰৰ ৰাজসূয় যজ্ঞ উপলক্ষে ইন্দ্ৰপ্ৰস্থত দুদিনমান আলহী হৈ কটাই অহাৰে পৰা তেওঁৰ মনত শান্তি নোহোৱা হ'ল। যুধিষ্ঠিৰৰ ঐশ্বৰ্য-বিভূতি, ক্ষমতা-প্ৰতিপত্তি সকলোৱে তেওঁৰ ঈৰ্ষাপৰায়ণ মনক অধিক ঈৰ্ষাগ্ৰস্ত কৰিহে তুলিলে। কেনেকৈ পঞ্চ-পাণ্ডৱৰ বিনাশ ঘটাব পাৰি সেই চিন্তাত ব্যাকুল হৈ উঠিল দুৰ্যোধন। শকুনি, মাতুল শকুনিয়েই এই ক্ষেত্ৰত উপযুক্ত পৰামৰ্শদাতা বুলিয়েই শকুনিৰ ওচৰ চাপিছিল দুৰ্যোধন। 'যুধিষ্ঠিৰে পাশা খেলি ভাল পায়। কিন্তু তেওঁ পাশাখেলৰ কূট-কৌশল সম্পৰ্কে অজ্ঞ। ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ অনুমতি লৈ তুমি যুধিষ্ঠিৰক পাশাখেলৰ বাবে আহ্বান জনোৱা। খেলত হাৰি তেওঁ ৰাজ্য আৰু ৰাজলক্ষ্মী তোমাৰ হাতত তুলি দিবলৈ বাধ্য হ'ব।' শকুনিৰ পৰামৰ্শ শুনি দুৰ্যোধনৰ চকুত লালসাৰ বিজুলী লহৰ খেলাই গ'ল। এয়াই হ'ব পঞ্চ-পাণ্ডৱক পুনৰ ক্ষমতাচ্যুত কৰি সমগ্ৰ ৰাজ্যৰ অধিপতি হোৱাৰ উত্তম কৌশল।

এনেদৰেই আৰম্ভ হৈছিল পুনৰবাৰ প্ৰতাৰণাৰ খেল। আৰু যাজ্ঞসেনী ! পঞ্চ-পাণ্ডৱক লৈ গঢ়ি তোলা বিশ্বাস আৰু আস্থাৰ সিংহাসনত নিজকে সুৰক্ষিত বুলিয়েই অনুভৱ কৰিছিল সেই নাৰীয়ে।

ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ ৰাজকাৰেঙৰ পদুলিত আহি উপস্থিত হৈছিল বিদুৰ। দ্ৰৌপদীৰ কনিষ্ঠ শহুৰেক। এই সংবাদে দ্ৰৌপদীক আহ্লাদিত কৰি তুলিলে। ব্যক্তিত্বৰ বাবেই যি পাঞ্চালীৰ বিশেষ শ্ৰদ্ধাৰ পাত্ৰ, সেই গৰাকী ব্যক্তি ইন্দ্ৰপস্থৰ দুৱাৰদলিত ! দ্ৰুপদ ৰাজনন্দিনীয়ে দাস-দাসী সমন্বিতে নিজেই আগবাঢ়ি গৈ বিদুৰক অন্তেষপুৰলৈ আদৰি আনিলেগৈ। এই সংবাদ পোৱা মাত্ৰকে যুধিষ্ঠিৰেও চাৰিওগৰাকী ভাতৃৰ সৈতে আহি তেওঁক সাক্ষাত কৰিলেহি। দ্ৰৌপদী নিজেই বিদুৰৰ আদৰ-অভ্যৰ্থনাত ব্যস্ত হ'ল। কিন্তু দ্ৰুপদ কন্যাৰ পৰিচৰ্যা, ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ ঐশ্বৰ্য-বিভূতি, সমস্ত সুখানুভৱৰ মাজতো চিন্তাক্লিষ্ট হৈ থাকিল বিদুৰ। ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ ৰাজ-কটকী হৈ আহিছে তেওঁ। শকুনিৰ সৈতে পাশা খেলাৰ বাবে যুধিষ্ঠিৰক আহ্বান জনাইছে ধৃতৰাষ্ট্ৰই। বিদুৰে ঠিকেই অনুমান কৰিব পাৰিছে— পাশাখেল আৰম্ভ হ'লেই কুৰুবংশৰ বিনাশ নিশ্চিত। মহা অথন্তৰৰ আগজাননী এয়া। মনৰ বিৰোধ ঢাকিও তেওঁ ৰাজআজ্ঞা পালন কৰিবলগীয়া হৈছে।

'এই আমন্ত্ৰণ ৰক্ষা কৰা উচিতনে আৰ্যপুত্ৰ? এয়া মহাৰাজ আৰু জ্যেষ্ঠ কৌৰৱ দুৰ্যোধনে পুনৰবাৰ পাণ্ডৱৰ বিৰুদ্ধে ৰচনা কৰা কোনো ষড়যন্ত্ৰৰ আগজাননী নহয়তো !' শংকাত ব্যাকুল হৈ উঠে দ্ৰৌপদীৰ হৃদয়।

মহাৰাজ ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ আদেশ অমান্য কৰাৰ প্ৰশ্নও উত্থাপিত নহয় যুধিষ্ঠিৰৰ মনত। শকুনিৰ সৈতে পাশাখেল খেলাৰ আগ্ৰহ তেওঁৰ নাই। কিন্তু ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ আমন্ত্ৰণক তেওঁ নেওঁচা দিব নোৱাৰে। পাঞ্চালীক আশ্বাস প্ৰদান কৰি হস্তিনাপুৰ অভিমুখে যাত্ৰাৰ বাবে সাজু হ'বলৈ আহ্বান জনালে তেওঁ। ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ ৰাজচক্ৰৱৰ্তী ৰজা যুধিষ্ঠিৰৰ সিদ্ধান্ত শুনাৰ পাছত কথা বঢ়োৱাৰ প্ৰয়োজনীয়তা বোধ নকৰিলে যদিও মন শংকাগ্ৰস্ত হৈ ৰ'ল দ্ৰৌপদীৰ।

অৱশেষত সেয়াই নিৰ্দিষ্ট হ'ল। মহাৰাজ ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ আমন্ত্ৰণ ৰক্ষা কৰি পঞ্চ-পাণ্ডৱ আৰু দ্ৰৌপদী হস্তিনাপুৰ অভিমুখে ৰাওনা হ'ল। দ্বিধাগ্ৰস্ত মনেৰেই হস্তিনাপুৰলৈ বুলি পঞ্চ-পাণ্ডৱৰ যাত্ৰাৰ সংগী হ'ল পাঞ্চালী। পঞ্চ-পাণ্ডৱৰ কল্যাণ কামনাই তেওঁৰ ধৰ্ম। পূৰ্বজন্মৰ কঠোৰ তপস্যাৰ অন্তত মহাদেৱৰ বৰ লাভ কৰি এই জন্মত পাঁচজনকৈ সৰ্বগুণসম্পন্ন স্বামী লাভ কৰিছে তেওঁ। স্ত্ৰী-ধৰ্ম পালন কৰি স্বামী

বংশৰ মঙ্গলৰ বাবে সৰ্বদা ব্ৰত-উপাসনাত ব্ৰতী হৈ আহিছে। নিজৰ মনক শান্ত্বনা দিলে তেওঁ। মনৰ অতল গৰ্ভত শংকাক যতনেৰে ঢাকি ৰাখি হস্তিনাপুৰত ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ পুত্ৰবধূসকলৰ সৈতে কুশল-মঙ্গল বাৰ্তা বিনিময় কৰিলে, গান্ধাৰীৰ আশীৰ্বাদ ল'লে।

ইতিমধ্যে আৰম্ভ হৈছিল পাশাখেলৰ সমাৰোহ। ৰাজ-পৰিয়ালৰ পাশাখেল চোৱাৰ উদ্দেশ্যে হস্তিনাপুৰৰ ৰাজ-বিষয়াবৰ্গয়ো ভীৰ কৰিছিলহি। উখল-মাখল হৈ উঠিছিল ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ ৰাজসভা।

'তোমাৰ দৰে নিপুণ পাশা খেলুৱৈক প্ৰতিদ্বন্দ্বী ৰূপত পোৱাটোৱেই আমাৰ বাবে পৰম সৌভাগ্য।' শকুনিৰ প্ৰশংসাসূচক মন্তব্যৰ আঁৰত লুকাই থকা কুটিলতা হয়তো যুধিষ্ঠিৰে ঠিকেই বুজিব পাৰিছিল। কিন্তু শকুনিৰ সৈতে অধিক বাৰ্তালাপৰ প্ৰয়োজনবোধ নকৰিলে তেওঁ।

মহাৰাজ ধৃতৰাষ্ট্ৰকে আদি কৰি ভীষ্ম, দ্ৰোণ, কৃপাচাৰ্য, বিদুৰ আদি সভাসদসকলে আসন গ্ৰহণ কৰাৰ লগে লগে আৰম্ভ হ'ল পাশাখেল। কুৰুবংশৰ বিনাশৰ খেল। খেল দৰ্শনৰ বাবে উপস্থিত কোনেও সেই কথাৰ উমান পোৱা নাছিল। দুৰ্যোধনৰ হৈ খেলত বহিল শকুনি। যুধিষ্ঠিৰ আৰু দুৰ্যোধন দুয়ো ধন-সোণ, মণি-মুকুতা আদি খেলৰ পণ ৰাখিলে। প্ৰতিবাৰ দানতেই শকুনিৰ জয় হ'ল। যুধিষ্ঠিৰে নিজ ৰাজ্যৰ এহেজাৰ হাতী, গন্ধৰ্ব্বৰাজে অৰ্জুনক দিয়া এজাক ঘোঁৰা, লিগিৰা-লিগিৰী সমস্ত পণ ৰাখি গ'ল আৰু শকুনিয়ে এফালৰ পৰা সকলো জয় কৰি গ'ল। চাওঁতে চাওঁতে ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ সকলো সম্পত্তি দুৰ্যোধনৰ হাতলৈ গ'ল।

অধৈৰ্য হৈ উঠিছিল বিদুৰ। পূৰ্বৰে পৰাই শংকাগ্ৰস্ত আছিল তেওঁ। দুৰ্যোধনৰ কূট-কৌশলত সাৰ-পানী যোগান ধৰি মহাৰাজ ধৃতৰাষ্ট্ৰই বংশৰ সৰ্বনাশ মাতিছে।

'মহাৰাজ, আপুনি হয়তো পুত্ৰস্নেহত বন্দী হৈ সকলো অদেখা কৰিছে। কিন্তু এই যে কৌৰৱ-পাণ্ডৱৰ মনোমালিন্য হোৱাৰ পথ সৃষ্টি কৰি লোৱা হ'ল, ইয়াৰ পৰিনাম ভয়ঙ্কৰ মহাৰাজ। কপট পাশাখেলৰ পাকৈত খেলুৱৈ শকুনিক ৰোধক।'

বিদুৰৰ সাৱধান বাণীয়েও গা লৰাব নোৱাৰিলে ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ। মৌন হৈ ৰ'ল তেওঁ।

ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ মৌনতাই দুৰ্যোধন আৰু শকুনিক দুগুণে উৎসাহিত কৰিলে।

পুণ্যশ্লোক বিচিত্ৰবীৰ্যৰ বংশধৰসকল অকল্যাণৰ দিশে আগবাঢ়ি গৈয়েই থাকিল।

এপদ-এপদকৈ পণ থৈ যুধিষ্ঠিৰে সকলো হেৰুৱালে। সমস্ত ৰাজকোষ, মণি-মুক্তাখচিত সুদৃশ্য নগৰ ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ আৰু শস্য-শ্যামল প্ৰান্তৰেৰে পৰিপূৰ্ণ ৰাজ্য। থাকিলগৈ মাত্ৰ তেওঁৰ চাৰি ভাতৃ, যিসকলে আতুৰ দৃষ্টিৰে চাই ৰ'ল তেওঁলোকৰ অগ্ৰজ যুধিষ্ঠিৰ এবাৰ অন্ততঃ পাশাত জয়ী হ'ব! কিন্তু নকুল, সহদেৱ, অৰ্জুন আৰু ভীম একাদিক্ৰমে চাৰিও ভাতৃক হেৰুৱাৰ পিছত যুধিষ্ঠিৰে নিজকো হেৰুৱালে। আটাইকেইজন পাণ্ডৱ বীৰ দাস হৈ পৰিল দুৰ্যোধনৰ।

'এতিয়াতো তোমাৰ হাতত পণ ৰখাৰ বাবে পাঞ্চালীৰ বাহিৰে একোৱেই নৰ'ল যুধিষ্ঠিৰ ! এইবাৰ তুমি তেওঁকে পণ ৰাখিব লাগিব।'

শকুনিৰ মুখমণ্ডলত ফুটি উঠা প্ৰতিশোধৰ অভিব্যক্তি যুধিষ্ঠিৰৰ দৃষ্টিত ধৰা নপৰিল। হিতাহিত বিবেচনা নকৰাকৈয়ে যুধিষ্ঠিৰে তাকেই কৰিলে। যুধিষ্ঠিৰে পাঞ্চালীক পাশাখেলৰ পণ ৰাখিলে।

এইবাৰো শকুনিৰেই জয় হ'ল। খন্তেকতে পাঞ্চালী দুৰ্যোধনৰ সম্পদ হৈ পৰিল। সকলো যে স্তব্ধ হৈ গ'ল ! হস্তিনাপুৰৰ আকাশ-বতাহ স্থবিৰ হৈ পৰিল। স্তব্ধ হৈ ৰ'ল সমুদ্ৰ তৰংগ।

আৰ্যাৱৰ্তৰ সমস্ত গৌৰৱময় ইতিহাস নিমিষতে শূন্যত বিলীন হৈ পৰিল।

কুৰু ৰাজসভাত উপস্থিত সকলোৱে মিলি যেন খহাই পেলালে— নাৰীত্বৰ গৌৰৱান্বিত সিংহাসন।

উৎফুল্লিত দুৰ্যোধন; হস্তিনাপুৰৰ ভূমিত বিলীন কৰি দিলে পাণ্ডৱৰ গৌৰৱ। বিজয়ৰ অধীৰ আনন্দত মতলীয়া হৈ তেওঁ হিতাহিত জ্ঞানশূন্য হৈ পৰিল। নিজৰ ৰথৰ সাৰথি প্ৰাতিকামীক তেওঁ আদেশ দিলে— ভিতৰ চ'ৰাৰ পৰা দ্ৰৌপদীক ৰাজসভালৈ উলিয়াই আনিবলৈ।

দুৰ্যোধনৰ আদেশ অমান্য কৰাৰ পৰিণতি কি হ'ব পাৰে প্ৰাতিকামীয়ে জানে। অত্যন্ত দুখ মনেৰে তেওঁ অন্তেষপুৰ পালেগৈ। 'মোক ক্ষমা কৰিব দেৱী। পাশাখেলত জ্যেষ্ঠ পাণ্ডৱে চাৰিওগৰাকী ভাতৃৰ লগতে নিজকো পণত হেৰুৱালে। সৰ্বশেষত তেওঁ আপোনাকো পণ ৰাখিলে। এতিয়া পাশাখেলত জয়লাভ কৰি দুৰ্যোধন আপোনাৰ গৰাকী হৈ পৰিল। সেই অধিকাৰতে দুৰ্যোধনে আপোনাক ৰাজসভালৈ লৈ যোৱাৰ আদেশ দি মোক পাচিছে।'

প্ৰাতিকামীৰ কথা শুনা মাত্ৰকে পাঞ্চালীৰ মূৰত আকাশী সৰগ ভাগি পৰিল। জঁয় পৰি গ'ল পাঞ্চাল ৰাজনন্দিনী। ই জ্যেষ্ঠ পাণ্ডৱ যুধিষ্ঠিৰৰ কেনে আচৰণ ! পত্নীক পণ ৰখাৰ অধিকাৰেই বা ক'ত পালে তেওঁ ! কিন্তু মুহূৰ্ততে নিজক চম্ভালিলে দ্ৰৌপদীয়ে—

'সূতপুত্ৰ, তুমি যুধিষ্ঠিৰক এবাৰ মাত্ৰ সুধি আহাগৈ, তেওঁ প্ৰথমে কাক পণত হেৰুৱাইছিল, মোক নে নিজকে?'

প্ৰাতিকামীৰ মুখত দ্ৰৌপদীৰ প্ৰশ্ন শুনি যুধিষ্ঠিৰ শিলামূৰ্তিৰ দৰে থৰ লাগি ৰ'ল। কিন্তু গৰজি উঠিল দুৰ্যোধন। দ্ৰৌপদী এতিয়া লিগিৰী তেওঁৰ। সামান্য লিগিৰী এজনীৰ ইমান স্পৰ্ধা !

'দুঃশাসন, অন্তেষপুৰৰ পৰা দ্ৰৌপদীক টানি বাহিৰলৈ উলিয়াই আনাগৈ। এয়া মোৰ আদেশ।'

এই আদেশৰ বাবেই যেন ৰৈ আছিল দুঃশাসন। ধুমুহা গতিৰে তেওঁ অন্তেষপুৰৰ দিশে আগবাঢ়িল।

আৰু দ্ৰৌপদী ! শৰবিদ্ধ হৰিণীৰ দৰে থৰ লাগি অন্তেষপুৰৰ মজিয়াত বহি আছিল তেওঁ। ক্ষোভত পকা অঙঠাৰ দৰে জ্বলিছিল তেওঁৰ অক্ষীযুগল। অগ্নিসম্ভূতা দ্ৰৌপদী, দৃঢ়মনা পাঞ্চাল ৰাজকন্যা তেওঁ। পাণ্ডৱৰ সুখে-দুখে লগৰী হোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ। তেওঁ জানে, ৰাজ চক্ৰৱৰ্তী যুধিষ্ঠিৰ, বাহুবলী ভীম, গাণ্ডীৱধাৰী পাৰ্থ আৰু নকুল-সহদেৱৰ বীৰত্বৰ সন্মুখত কৌৰৱ নিস্প্ৰভ। তেনেস্থলত কিহৰ প্ৰৰোচনাত পৰি এনে কাৰ্য কৰিলে যুধিষ্ঠিৰে ! ইমান দুৰ্বলনে তেওঁ ! নে শাস্ত্ৰ-জ্ঞান, সমাজনীতি সকলো তেওঁ বিসৰ্জন দিলে !

অনুমতিবিহীনভাৱেই দ্ৰৌপদীৰ কোঠাত দুঃশাসনৰ প্ৰৱেশ ঘটিল। সচকিত ভংগীৰে মজিয়াৰ পৰা উঠি দুখোজ পিছুৱাই গ'ল পাঞ্চালী।

উস্ ! অসহ্য-অসহ্য এই দৃষ্টি ! দুঃশাসনৰ দৃষ্টিৰ লেলিহান শিখাই যেন দহি নিলে দ্ৰৌপদীক।

ক্ৰুদ্ধা বাঘিনীৰ দৰে গৰজি উঠিল পাঞ্চালী— 'বিনা অনুমতিত মোৰ কোঠাত প্ৰৱেশ কৰাৰ অধিকাৰ ক'ত পালা দুঃশাসন?'

কিন্তু দ্ৰৌপদীয়ে তত্ ধৰিব পৰাৰ আগতেই ভোকাতুৰ সিংহই জপিয়াই চিকাৰ ধৰাৰ দৰেই দুঃশাসনে একেজাপে দ্ৰৌপদীৰ উন্মুক্ত চুলিকোচাত থাপ মাৰি ধৰিলেগৈ। মজিয়াত বাগৰি পৰিল দ্ৰুপদ ৰাজনন্দিনী।

আস্ ! দ্ৰৌপদীৰ কিমান মৰমৰ এই ডাঠ ঘন সেউজীয়া অৰণ্যৰ দৰে ঘনীভূত কেশ ! ৰাজসূয় যজ্ঞৰ মন্ত্ৰপূত জলেৰে পখালি লোৱা মেঘৰঞ্জনী চুলি দ্ৰৌপদীৰ।

'দুঃশাসন, ইয়াৰ পৰিণতি ভয়ংকৰ হ'ব। এৰি দে মোক। একবস্ত্ৰা হৈ আছো মই। বিধুতি মোৰ শৰীৰ। নৰপিশাচ, এৰি দে মোক।'

হিতাহিত জ্ঞানশূন্য হৈ পৰা দুঃশাসনে দ্ৰৌপদীৰ কথালৈ কৰ্ণপাত নকৰিলে। দ্ৰৌপদীৰ চুলিত ধৰি চোঁচোৰাই নি দুঃশাসনে তেওঁক ৰাজসভা পোৱালেগৈ। খং, লাজ, অপমানত অধীৰ হৈ পৰা দ্ৰৌপদীৰ ফালে চাব পৰা অৱস্থা তেতিয়া ৰাজসভাত সমবেত কাৰোৰেই নাছিল।

'এয়াই নেকি আপোনাসবৰ দৃষ্টিত কুলবধূৰ মৰ্যাদা? এই সভাত কুৰুবংশৰ সকলো প্ৰাজ্ঞ আৰু প্ৰৌঢ় সভাসদ উপস্থিত আছে। আপোনাসব কুৰুবংশৰ অভিভাৱক। আপোনাসবৰ সন্মুখত মোক পাশাখেলৰ পণ ৰখা হ'ল। চুলিত ধৰি ৰাজসভাৰ মজিয়ালৈ চোঁচোৰাই অনা হ'ল। অথচ এনে কাৰ্যক ধিক্কাৰ দি এটা বাক্য উচ্চাৰণ কৰিবলৈও আপোনালোকৰ সাহস নহ'ল। ধন্য কুৰু ৰাজসভা।'

অশ্ৰুৰ বন্যাত প্লাৱিতা দ্ৰৌপদী বৰ্ষাসিক্ত প্ৰস্তৰ মূৰ্তি এটাৰ দৰেই স্থবিৰ হৈ ৰাজসভাৰ মজিয়াত বহি ৰ'ল। পিতামহ ভীষ্ম, ধৃতৰাষ্ট্ৰ, গুৰু দ্ৰোণ, কৃপাচাৰ্য সকলো সেই লাঞ্ছনাৰ সাক্ষী হৈ ৰ'ল। নীৰৱ সাক্ষী।

'যুধিষ্ঠিৰে দ্ৰৌপদীক পণত হেৰুৱাইছে। দ্ৰৌপদী এতিয়া দুৰ্যোধনৰ সম্পদ। স্ত্ৰীৰ মাথো এজন স্বামী থকাটোৱেই বেদৰ নিয়ম। অথচ দ্ৰৌপদীৰ পাঁচজনকৈ স্বামী। দ্ৰৌপদী ব্যভিচাৰিণী নাৰী। দুঃশাসন, কি চাই আছা? এই নাৰীৰ বস্ত্ৰ হৰণ কৰা।'

গৰজি উঠিছিল কৰ্ণই। কৰ্ণ ! দুৰ্যোধনৰ আশ্ৰিত কৰ্ণয়ো আদেশ শুনোৱাৰ ক্ষমতা আহৰণ কৰিলে কুৰু ৰাজসভাত। কৰ্ণৰ হাততো লাঞ্ছিতা হ'ল পাঞ্চালী ! অথচ নীৰৱে ৰ'ল উপস্থিত সকলো ৰাজসভাসদ।

কৌৰৱৰ ৰাজসভাত শতপুৰুষৰ দৃষ্টিত ইতিমধ্যেই বিবসনা হৈ পৰিছিল দ্ৰৌপদীৰ ৰূপত এক মহাভাৰতীয় নাৰী।

সয়ম্বৰ সভাত পাৰ্থক বৰণ কৰিছিল যদিও কুন্তীৰ আদেশ পালন কৰিবলৈ গৈ দ্ৰৌপদী পঞ্চ-পাণ্ডৱৰ পত্নী হ'ল। মহৰ্ষি ব্যাসৰ আশ্বাস আৰু আশীৰ্বাদে তেওঁক এই অগতানুগতিক সংসাৰ যাত্ৰাৰ বাবে সাহস যোগাইছিল। ব্যাসৰ বাণীৰে আশ্বস্ত দ্ৰুপদৰাজে যেতিয়া পাঁচজনকৈ স্বামীৰ হাতত তেওঁক অৰ্পণ কৰিছিল অকণো কুণ্ঠিত হোৱা নাছিল দ্ৰৌপদী।

আৰু আজি !

সেই পাঁচজন স্বামীৰ সন্মুখতে অসহায় হৈ পৰি ৰ'ল তেওঁ। ভূমিত পৰি ৰ'ল যজ্ঞাগ্নি সম্ভূতা দ্ৰুপদ-কন্যাৰ অপৰাজিতা লতাসদৃশ শ্যামঘন শৰীৰ। শতপুৰুষ বেষ্টিত ৰাজসভাত তেওঁক বিবসনা কৰিলে কোনে? দুঃশাসনে ! তেনেহ'লে এই ক্ষণত যি গৰাকী স্বামীয়ে তেওঁক পাশাখেলত পণ ৰাখিলে, সেই জ্যেষ্ঠপাণ্ডৱ যুধিষ্ঠিৰৰ স্থিতি কি?

কি স্থিতি যুধিষ্ঠিৰৰ চাৰি ভাতৃৰ ! ভীষ্ম, ধৃতৰাষ্ট্ৰ আদি কুৰুবংশৰ প্ৰাজ্ঞ অভিভাৱক সবৰ স্থিতি !

ধীৰ গতিৰে সান্ধ্য আৱতিৰ ধোঁৱাই যেন আৱৰি ধৰিলে যাজ্ঞসেনীক। ❑

আজি যিপিনে চোৱা যায় সেই পিনে অসমীয়া নাই। অসমীয়া মাত-কথা ক্ৰমে ক্ৰমে শুনিবলৈ নোপোৱা হৈছে। ইয়াতেই আমাৰ দুৰ্দশাৰ অন্ত পৰা নাই। চিৰকাল অসমীয়া ভাষা কোৱা কিছুমান মানুহেও আমাৰ প্ৰাচীন দেশখন খণ্ড বিখণ্ড কৰিবলৈ আন্দোলন কৰিব লাগিছে। কোনে অসমীয়া ভাষাক ৰক্ষা কৰিব? কোনে অসমীয়া জাতিক ৰক্ষা কৰিব? কোনে অসম দেশখনক ৰক্ষা কৰিব? —জ্ঞাননাথ বৰা

(অসম সাহিত্য সভাৰ ১৯৬৮ চনৰ তেজপুৰ অধিৱেশনৰ সভাপতিৰ অভিভাষণ)

নিশিগন্ধা

✍ প্ৰিয়ংকা নাথ
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক

তাইৰ বাবে নিশা মানেই কান্দোন মাথো। প্ৰতিটো নিশাতেই তাই মুখামুখী হয় অশ্ৰু নামৰ নৈখনৰ সৈতে। দিনে-নিশাই, বিশেষকৈ নিশা, তাই সেই নৈখনৰ পাৰত বহি ভাবে— তাইৰ যদি এই বোৱতী নৈৰ অন্ত অনাৰ সামৰ্থকণ থাকিলেহেঁতেন ! অসম্ভৱ, তাই নোৱাৰে। এই নৈখনক সহ্য কৰি যোৱাৰ বাহিৰে তাইৰ উপায় নাই। নিশাবোৰ তেনেকৈয়ে পাৰ হৈ যায় আৰু অশ্ৰু নামৰ বোৱতী নৈখনৰ পানী দিনে দিনে বাঢ়ি যায়। তাই নিৰুপায়। ভাবনাৰ জগতত এটি মাথো উত্তৰৰ পিছত দৌৰি দৌৰি তাই ভাগৰি পৰে— "কেতিয়াবা অন্ত হ'বনে এই নৈখনৰ?" ভাগৰি পৰা দুচকু মুদ খাই আহে আৰু এটি নিশাৰ অন্ত হয়।

সুৰুযৰ প্ৰভাতী কিৰণে শুই থকা ধৰণী জগাই তুলিলে। ভাগৰুৱা নিশিগন্ধা এতিয়া ঘোৰ টোপনিত। চৰাইৰ কলকলনিত তাইৰ টোপনি ভাগিল। তাইৰ হোষ্টেলৰ সকলোতকৈ হাঁহি উঠা বিষয় এইটোৱেই যে মানুহে যদি কুলি-কেতেকীৰ মাতত সাৰ পায়, নিশিগন্ধাই কাউৰীৰ চিঞৰত সাৰ পায়। অমংগলীয়া বুলি কোৱা কাউৰীৰ চিঞৰো নিশিগন্ধাৰ এতিয়া ভাল লগা হৈ পৰিল। বিছনাৰ পৰা উঠিয়ে তাই খিৰিকি মেলিলে আৰু দূৰণিৰ সেই পাহাৰখনলৈ চালে। ঘৰৰ খিৰিকিৰে দেখা পাহাৰখন এতিয়া দেখা নোপোৱা হ'ল। পাহাৰখন আৰু তাইৰ মাজত বাধা হিচাপে থিয় হ'ল এটি ৩/৪ মহলীয়া ঘৰ। হোষ্টেললৈ অহাৰ কিছুদিন পিছতেই তাই সুবিধা বুজি নিজৰ পঢ়া টেবুলখন সেই খিৰিকিখনৰ কাষলৈ লৈ গ'ল আৰু সদায় ৰাতিপুৱা উঠি সেই পাহাৰখন চোৱাটো তাইৰ বাবে নিত্য-নৈমিত্তিক কাম হৈ পৰিল। কেৱল ৰাতিপুৱাই নহয়, দিনটোৰ বেছিভাগ সময় তাই খিৰিকিৰ কাষৰ চকীখনত বহি থাকিছিল আৰু বাহিৰলৈ চাই নানা সপোন ৰচিছিল। প্ৰেম-ভালপোৱা, বিশ্বাস, জীৱন সকলোৰে অংক কৰিছিল। কিছুমান অংক মিলিছিল আৰু কিছুমান ভুল হৈয়েই ৰৈ গৈছিল।

তাইৰ এতিয়াও মনত পৰে সেইকেইটা দিনৰ কথা। সদায় ৰাতিপুৱা চকু মেলিয়েই পোৱা প্ৰথম মেছেজটো। সেইটো আন কাৰো নহয়, সদ্য আকাংক্ষিত নীলাভৰ। তাৰ পৰাই আৰম্ভ হয় সিহঁতৰ Unlimited Chatting আৰু চলি যায় নিশা টোপনিয়ে চকুত ভিৰ নকৰালৈকে। তাৰ কথাবোৰ এনেকুৱা আছিল যেন যিকোনোৱে তাৰ প্ৰেমত পৰি যাব পাৰে। তাৰ এই টেলেণ্টক ভাল বুলি কম নে বেয়া বুলি কম নাজানো। এইবোৰ কথাই যদিও নিশিগন্ধাক এতিয়া আমনি দিয়ে, সেই সময়ত কিন্তু নিশিগন্ধাই লাহে লাহে নীলাভৰ প্ৰেমত পৰিব ধৰিছিল। তাই জানিছিল নীলাভো কাৰোবাৰ পাগল প্ৰেমিক, সিওঁ কাৰোবাক ভালপায় হিয়া উজাৰি। সকলো জানিও নিশিগন্ধাই তাইৰ মনটোক বাধা দিব পৰা নাছিল নীলাভক ভালপোৱাৰ পৰা। তাই ভালপাই গৈছিল নিঃস্বাৰ্থভাৱে। তাই ভাবিছিল তাই তাইৰ ভালপোৱাক অকলশৰেই আগুৱাই নিব। তাই কেতিয়াও তাক তাইৰ মনৰ কথা প্ৰকাশ নকৰে। কিন্তু প্ৰেম কেতিয়াও লুকাই নাথাকে।

সেইদিনা নীলাভৰ বাৰ্থডে' আছিল। গধূলি নীলাভ আৰু নিশিগন্ধা মেছেজ কৰাত ব্যস্ত হৈ পৰিছিল আনদিনাৰ দৰে। নিশিগন্ধাৰ তাৰ লগত কথাপাতি বহুত ভাল লাগিছিল। কেতিয়াবা কিবা কাৰণত কথা পাতিব নোৱাৰিলে তাইৰ বেয়া লাগিছিল। কিন্তু তাই কেতিয়াও তাক অনুভৱ কৰিব দিয়া নাছিল যে তাইৰ হৃদয়ত তাৰবাবে ভালপোৱা জাগি উঠিছে। তাই কেতিয়াও তাৰ ভালপোৱাৰ মাজত সোমাব বিচৰা নাছিল। সেয়ে তাই তাইৰ ভালপোৱাক মনতেই ৰাখি থৈ নীলাভৰ সৈতে বন্ধুত্ব ৰক্ষা কৰি গৈছিল। কিন্তু ভবা মতেই যে সকলো কাম কেতিয়াও নহয়। সেইদিনাই গধূলি নিশিগন্ধাই এটা মেছেজ পালে। মেছেজটো পাই তাইৰ ভাল লাগিলনে বেয়া লাগিল একো নুবুজিলে। তাই ইমানেই বেছি আচৰিত হৈছিল যে তাইৰ অনুভৱ তাই নিজেও বুজিব পৰাটো টান হৈ গৈছিল। মেছেজটো আছিল নীলাভৰ আৰু তাত লিখা আছিল I Love You. তাই হাঁহিবনে খং কৰিব ভাবি নাপালে। অলপ সময় বজ্ৰপাত পৰাৰ দৰে থৰ হৈ ৰৈ গ'ল। তাইতো তাক বন্ধু ভাবিছিল সদায়, তাইৰ ভালপোৱাৰ কথা কেতিয়াও জানিব দিয়া নাছিল, বন্ধ কোঠালিত তলা লগাই থৈছিল তাইৰ ভালপোৱাক। তেন্তে আজি এইবোৰ ক'ৰপৰা ওলাল। তাই একো ভাবি পাৰাপাৰ নোপোৱা হ'ল। তাই কি কৰিব, কি ক'ব, কি কৰা উচিত হ'ব? নিশিগন্ধা যেন এই মুহূৰ্তত সাগৰৰ মাজত

উপস্থিত হৈছিল আৰু নাৱৰ বঠা হেৰুৱাই পেলাইছিল। কি কৰিব, কোনফালে যাব, বঠা ক'ত বিচাৰি পাব? এনেকুৱা হেজাৰটা প্ৰশ্নই তাইক জুমুৰি দি ধৰিলে। নিশা বাগৰিল, পুৱা আহিল। নিশিগন্ধাই কোনো উত্তৰ নাপালে। ব্ৰাছ কৰোতে, গা ধুওতে, চাহ-ভাত খাওতে, কলেজলৈ যাওঁতে-আহোঁতে আনকি ক্লাছৰ ভিতৰতো তাই মাথো এটি উত্তৰৰ সন্ধানত নামি পৰিল। তাই এক অদ্ভুত চট্‌ফটনিত সময়বোৰ পাৰ কৰিছিল। আধা ক্লাছ কৰিয়েই তাই উভতিল। ঘৰ পোৱালৈকে তাই বহুত কষ্টেৰে এটা সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ল। তাই বন্ধ কোঠালিৰ তলা ভাঙিলে। তাই যে চাবিটোও ক'ত ৰাখিছিল পাহৰি থাকিল। নিশিগন্ধাৰ ভালপোৱাই বহুদিন পিছত মুক্ত আকাশৰ তলত খোজ পেলালে। তাই আৰু লুকুৱাব নোৱাৰিলে। তাই মনৰ সকলো কথা নীলাভক জনাই দিলে।

ফিৰফিৰিয়া বতাহে মাজে মাজে নিশিগন্ধাক চুই গৈছিল। গাড়ীৰ চকা নিজৰ গতিত ঘূৰি গৈছিল। তাই খিৰিকিৰে বাহিৰৰ গছ-বন, পাহাৰ-পৰ্বত একান্তমনে চাই গৈছিল। আজি যেন তাইৰ সমান সুখী আৰু দ্বিতীয়জন নাই। নীলাভ, যাক তাই মনে মনে ইমান বেছি ভাল পাই পেলাইছিল, যাক হেৰুৱাৰ ভয়ত নিজৰ ভালপোৱাক বন্ধ কোঠাত তলা লগাই থৈছিল আৰু বন্ধুত্ব পালন কৰি গৈছিল; সেই নীলাভ আজি নিজেই তাইৰ কাষলৈ তাইৰ ভালপোৱা বিচাৰি আহিছে। তাই এতিয়া মাথো অপেক্ষা কৰিছে সেই সময়কণলৈ। কেতিয়া তাই তাইৰ বান্ধৱী অৰুণিমাক লগ পাব আৰু সুধিব নীলাভৰ কথা। তাই যে আজিলৈ নীলাভক লগেই পোৱা নাই। সি দেখিবলৈ কেনেকুৱা, তাইৰ সপোনৰ ৰাজকুমাৰৰ দৰে হয়নে নহয়, এনেকুৱা বহুত কথাই তাইক সুধিবলৈ আছে। তাই লাহে লাহে অস্থিৰ হৈ পৰিছিল। তাই মনতেই এখন ছবি বনাই লৈছিল নীলাভৰ। তথাপিও তাই সন্তুষ্ট হ'ব পৰা নাই। তাই মাথো এতিয়া অৰুণিমাক লগ পাব বিচাৰে আৰু সেই ছবিখনৰ লগত বাস্তৱৰ নীলাভক মিলাই চাব বিচাৰে। ধৈৰ্য্যৰ সীমা যেন খহিব ধৰিছিল। অৱশেষত সময় আহিল। নিশিগন্ধা অৰুণিমাৰ ঘৰ পালে। দৌৰি গৈ তাই অৰুণিমাক সুধিলে— 'নীলাভক ভালপাওঁ বুলি কৈ মই বেয়া কৰিছো নেকি বাৰু? নীলাভৰ কথা কোৱানা, সি দেখিব কেনেকুৱা?' অৰুণিমাই কৈ গৈছিল এটাৰ পিছত এটাকৈ নীলাভৰ বৰ্ণনা। 'ওখ বহুত বেছি নহয়, তুমি কান্ধৰ কাষত থাকিবা, মিঠাবৰণীয়া তাৰ গাৰ বৰণ, দেখনিয়াৰ ইমান নহয় যদিও ইমান বেয়াও নহয়। অ'...আৰু চছ্‌মা পিন্ধে।' এইখিনি শুনিয়েই নিশিগন্ধা জপিয়াই উঠিল— 'Yes ! Yes ! মই জানিছিলো সি চছ্‌মা পিন্ধে। চকুমুদি তাক চাব বিচাৰিলেই দেখিছিলো সি চছ্‌মা পিন্ধে।' স্ফূৰ্তিতে নিশিগন্ধা পাগলৰ দৰে হৈ পৰিছিল। দুচকুত অজস্ৰ ভালপোৱা আৰু অলেখ সপোন বান্ধি নিশিগন্ধাই ঘৰলৈ উভতনি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। তাইতো কেতিয়াও সপোন দেখা নাছিল এই সময়বোৰ, তাই কেতিয়াও তাইৰ ভালপোৱাক পোৱাৰ আশা কৰা নাছিল। নভবাকৈয়েই, নিবিচৰাকৈয়েই নিশিগন্ধাই আজি যেন জীৱনৰ সকলো সুখ পাই গ'ল। তাইৰ মনটোৱে পাখি লগাই উৰিব ধৰিলে। প্ৰতিদিন প্ৰতিপল ৰং-বিৰঙী সপোনৰ সন্ধানত দূৰ-দূৰণিলৈ উৰি যায় তাইৰ মনপখী। নিশিগন্ধা এতিয়া এখন বেলেগ পৃথিৱী পাইছিলগৈ, য'ত আছিল মাথো তাই, নীলাভ আৰু অজস্ৰ ভালপোৱা।

ঘৰ পাবলৈ আৰু কিছুসময় বাকী আছিল। নিশিগন্ধা নিজৰ মাজত এনেদৰে মগন হৈ আছিল যে সেই সময়ত যদি তাইক কোনোবাই আহি কয় ভূমিকম্প আহিছে, তাই যেন ক'ব বহিব দিয়ক। সপোন ৰাজ্যত চৰি ফুৰা নিশিগন্ধাৰ মনটোক হঠাৎ তাইৰ ফোনৰ শব্দই বিচলিত কৰিলে। স্ক্ৰীনত অৰুণিমাৰ নাম। অৰুণিমাৰ বাবে যেন আজি তাইৰ শব্দৰ অভাৱ হৈছে। অৰুণিমাৰ বাবেইতো তাই চিনাকি হৈছিল নীলাভৰ লগত। কেনেকৈ তাইক ধন্যবাদ জনাব তাই ভাবিয়ে পোৱা নাই। তাইৰ বাবে এতিয়া অৰুণিমা প্ৰেমদূততকৈ কম নাছিল, যিয়ে তাইৰ জীৱনত নীলাভৰ ভালপোৱাক লৈ আনিছিল। ফোনটো তুলি তাই কথা পাতিব ল'লে। অৰুণিমাৰ তাইৰ লগত কিবা জৰুৰী কথা আছে। নিশিগন্ধা অলপ আচৰিত হ'ল। এতিয়াই লগ কৰি আহিছিল মাথো। ঘৰ পায়েই তাই আকৌ অৰুণিমাক ফোন লগালে। কওঁ নকওঁকৈ ওলোৱা অৰুণিমাৰ কথাখিনিয়ে পলকতে নিশিগন্ধাক নিমাত কৰি পেলালে। নিশিগন্ধাৰ মুখৰ মাত হৰিল, তাইৰ মনপখী আকৌ উৰি গ'ল দূৰণিৰ পৰা বিচাৰি অনা সপোনবোৰ উভতাই দিবলৈ। নিশিগন্ধা থৰ হৈ ৰৈ থাকিল।

"নিশি পেহী, নিশি পেহী, কি কৰি আছা? ক'ত আছা?" টুকটুকৰ মাতত নিশিগন্ধাৰ চেতনা ঘূৰি আহিল। টুকটুক তাইৰ দাদাকৰ ছোৱালী। নিশিগন্ধাৰ মাক-দেউতাক হস্পিতালত, দেউতাকৰ চকুৰ অপাৰেচন। সেয়ে বৰমাক আৰু টুকটুক সিহঁতৰ ঘৰত থাকিব আহিছে। নিগৰিব খোজা চকুলোক বহু কষ্টেৰে সামৰি থৈ নিশিগন্ধা ওলাই গ'ল বৰমাক আৰু টুকটুকৰ কাষলৈ। নিশিগন্ধাৰ বহুত কান্দিব মন গৈছিল, চিঞৰি চিঞৰি সুধিব মন গৈছিল কিয় মানুহবোৰ ইমান নিষ্ঠুৰ?? উপাইবিহীন নিশিগন্ধাই মুখত এটি কৃত্ৰিম হাঁহি পিন্ধি ল'লে। নিশিগন্ধাই নিজকে সহজ কৰিবৰ বাবে বৰমাকহঁতৰ লগত ব্যস্ত হৈ পৰিল। তাইৰ ফোনত আকৌ মেছেজ আহিব ধৰিলে, নীলাভ আৰু অৰুণিমাৰ। তাহ

মেছেজবোৰ পঢ়িব ভয় কৰিছিল, কি থাকিব পাৰে তাত, কি লিখিছে সিহঁতে !!! বায়েক আৰু টুকটুক চিনেমা চাববলৈ বহাত তাই বৰমাকৰ সৈতে বিছনাত বহি লৈ ভয়ে ভয়ে ফোনটো হাতত তুলি ল'লে আৰু মেছেজবোৰ পঢ়িব ল'লে। চকুৰ কোণত পানী জমা হৈছিল, তাই নিজকে চম্ভালি লৈ অৰুণিমা আৰু নিলাভ দুয়োটাৰ বাবে মেছেজ এৰিলে— "মোক অকলে এৰি দিয়া। মই অকলে থাকিব বিচাৰো। যি কৰিব আছিল কৰিলা, যি হ'ব লগা আছিল হৈ গ'ল, এতিয়া আৰু মোৰ লগত যোগাযোগ নকৰিবা PLEASE !"

খিৰিকিৰ কাষত থিয় হৈ হাতত ভেজা দি নিশিগন্ধাই পাহাৰখনৰ ফালে চাই আছিল। টোপ্ টোপকৈ চকুপানী সৰি সৰি তাইৰ হাত দুখন তিয়াই পেলাইছিল। তাই আকৌ ঘূৰি গৈছিল সেই বিষাদময় দিনটোলৈ। জীৱনত কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰা দিনটোলৈ। নীলাভ, যাক তাই ইমান বেছি ভাল পাইছিল, এতিয়াও পায়, কেনেকৈ তাইৰ লগত, তাইৰ মনৰ লগত, তাইৰ আৱেগ-অনুভূতি, ভালপোৱাৰ লগত ইমান নিষ্ঠুৰ খেল খেলিব পাৰে? তাইক ভাল পাও বুলি কোৱাৰ আগত সি বাৰু এবাৰো নাভাবিলেনে সঁচাটো গম পোৱাৰ পিছত তাইৰ কেনেকুৱা লাগিব পাৰে। ইমান নিষ্ঠুৰ কেনেকৈ হ'ব পাৰে নীলাভ। তাইৰ ঘিণ কৰিববলৈ মন গৈছিল নীলাভক। কিন্তু তাই নোৱাৰে। তাই মাথো ভালপাব জানে নীলাভক। তাই হিয়া উজাৰি ভাল পায় নীলাভক। নীলাভ নিশিগন্ধাৰ প্ৰথম আৰু সঁচা ভালপোৱা। জীৱনত প্ৰথমবাৰ তাইৰ হৃদয়ত জাগি উঠিছিল স্বৰ্গীয় প্ৰেমৰ অনুভূতি। কিন্তু এই প্ৰেমেই আজি তাইৰ জীৱনলৈ বিষাদ নমাইছে। তাইৰ খং উঠিছিল নীলাভৰ ওপৰত। নিজকেই হেজাৰ প্ৰশ্ন কৰি কৰি নিশিগন্ধা ভাগৰি পৰিছিল। কিয় নীলাভে তাইক ভাল পায় বুলি কৈছিল? কিয় সি নিশিগন্ধাৰ মুখেৰে এবাৰ শুনিববলৈ জেদত নামি পৰিছিল যে তায়ো তাক ভাল পায়? কি পালে সেয়া শুনি? অৰুণিমায়ে বা কিয় তাৰ এই নিষ্ঠুৰ খেলত সহায় কৰিছিল? নিশিগন্ধাইতো বাৰে বাৰে অৰুণিমাক সুধিছিল তাই নীলাভৰ এই প্ৰস্তাৱক সঁহাৰি জনাব নে নাকচ কৰিব? তাই কিয় একো নক'লে? বৰঞ্চ উপদেশ দিলে নীলাভ এজন ভাল ল'ৰা, সঁহাৰি জনাব পাৰা যদি তুমি বিচৰা। নিশিগন্ধা বিশ্বাসঘাতকতাৰ বলি হৈছিল। সকলো বিশ্বাসঘাতক। নীলাভ, অৰুণিমা, সময়, তাইৰ ভালপোৱা, আনকি ভগৱানো, যাৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখিয়েই তাই আগবাঢ়িছিল। জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে কোনোবাই তাইৰ লগত ইমান নিষ্ঠুৰভাৱে বিশ্বাসঘাতকতা কৰিলে। নতুনকৈ ৰঙীণ হ'ব ধৰা তাইৰ পৃথিৱীক অমাৱস্যাৰ এন্ধাৰে ঢাকি পেলালে। চকুপানী আৰু নিসংগতা হৈ পৰিল নিশিগন্ধাৰ জীৱনৰ একমাত্ৰ লগৰী। ফুলেৰে সজোৱা পথটোও এতিয়া ওখোৰা-মোখোৰা হৈ কাঁইটেৰে ভৰি পৰিল। তাই মাথো নিশাৰ এন্ধাৰলৈ অপেক্ষা কৰিব আৰম্ভ কৰিলে। কেতিয়া বেলি ডুবিব, নিশা আহিব আৰু তাই এন্ধাৰৰ বুকুত মূৰ গুজি চকুলো টুকিব পাৰিব। দিনৰ পোহৰ তাই সহিব নোৱাৰ হৈ গ'ল। দিনৰ পোহৰে তাইক মাথো কন্দুৱাইছিল আৰু নিশাৰ এন্ধাৰে নিচুকাইছিল। তাইৰ নতুন পৃথিৱীখন, য'ত মাথো তাই, নীলাভ আৰু তাইৰ ভালপোৱা আছিল, সেই পৃথিৱীখন জুৰি এতিয়া মাথো শূন্যতা আৰু নিসংগতা।

নিশিগন্ধা ইমানেই ভাগৰি পৰিল যে তাই খিৰিকিৰ কাষৰ চকীখনত বহি পৰিল। ভাবনাৰ জগতৰ পৰা নিশিগন্ধাই বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিল। তাই পাহাৰখনলৈ থৰ হৈ চাই ৰ'ল কিছুপৰ। পাহাৰখনৰো ছাগে কিমান দুখ আছে। তথাপিও সগৌৰৱেৰে মূৰ দাঙি থিয় হৈ থাকে পাহাৰখন। নিশিগন্ধাও ইমান দুৰ্বল নাছিল। তাইৰ নিজক সকলো পৰিস্থিতিতেই চম্ভালি ল'ব পৰা সামৰ্থ্য আছিল। এটি দীঘল হুমুনিয়াহ কাঢ়ি নিশিগন্ধাই পাহাৰখনলৈ চাই ক'লে— ময়ো তোমাৰ দৰেই থাকিম সদায় সগৌৰৱেৰে। সকলো আঘাত সহ্য কৰি ল'ম হাঁহিমুখে। নিজৰ মাজৰ নিশিগন্ধাক বিচাৰি মনপখী আকৌ উৰি গ'ল দূৰ দিগন্তলৈ। মৰমৰ পাহাৰখনৰ লগত কথা পাতি পাতি নিশিগন্ধা আপোন পাহৰা হৈ গ'ল পুনৰ। চকুৰ আগেৰে পাৰ হৈ তাইৰ গালত চুমা দি যোৱা শুকুলা পখিলাটো দেখি নিশিগন্ধা আকৌ ঘূৰি আহিল খিৰিকিৰ কাষলৈ। নিশিগন্ধাৰ মুখত এটি সৰুকৈ হাঁহি বিৰিঙি উঠিল। ❑

কোনো এটা কামৰ পৰিকল্পনা কৰা। সেই পৰিকল্পনাটো তোমাৰ জীৱন বুলি ধৰি লোৱা— তাৰ বিষয়ে ভাবা, সপোনতো তাকেই দেখা আৰু সেই পৰিকল্পনামতে কাম কৰি যোৱা। এতিয়া তোমাৰ শৰীৰৰ সকলো অংগকে সেই পৰিকল্পনাৰে ভৰাই তোলা আৰু বাকী সকলো পৰিকল্পনা একাষৰীয়াকৈ থৈ দিয়া। ইয়েই তোমাক কৃতকাৰ্যতালৈ লৈ যাব।

—স্বামী বিবেকানন্দ

টকা আৰু অৰ্থ

পৰিস্মিতা গগৈ
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক

[টকা, টকা কেৱল টকা আৰু একো নাই।
ঔষধত টকা, কবিৰাজক টকা
বাছত টকা, পেট্ৰলত টকা
উকিলক টকা, কিতাপত টকা, মাত্ৰ টকা, মূল্য কিন্তু একো নাই
মাত্ৰ উপভোগহে।

কিন্তু শুক্ৰেশ্বৰৰ সন্মুখৰ ভিক্ষাৰী, চান্দমাৰী বাচষ্টপত থকা "দাদা-বাইদেউ দুই এক টকা দিয়ক, আপোনাৰ মনোকামনা পূৰ্ণ হ'ব" আৰু মছজিদৰ সন্মুখত থকা কোনো ভিক্ষাৰীৰ বাতিত থকা টকাকেইটা উপভোগ নহয়, মাত্ৰ সিহঁতৰ ক্ষুধা পূৰণ কৰাৰ বাবেহে।"]

ৰাণীৰ বয়স ৭ বছৰ। তাই বনকৰা ছোৱালী। তাইৰ পঢ়াৰ বৰ মন। কিন্তু কেইটামান টকাৰ কাৰণে তাই কাৰোবাৰ চাকৰণী। কিন্তু তাই পঢ়িব বিচাৰে মাত্ৰ বহুত টকা একেলগে উপাৰ্জন কৰিবলৈ। কাৰণ তাই ভাবে এই চাকৰিত দৰমহা নাবাঢ়ে বা তাই জানে তাইৰ ইয়াতকৈ বেছি ভাল অৱস্থা নহয়।

তাইৰ আচল ঘৰ লক্ষীমপুৰত। এবাৰ বানপানী হ'লত কিবা মহামাৰীয়ে দেখা দিয়াৰ ফলত তাইৰ মাক-দেউতাক দুয়ো ঢুকাল। তেতিয়া তাইৰ বয়স তিনি বছৰ। খেতি-মাটি নাছিল বুলিলেও হয়। থাকিলেও কোনেনো কৰিব? সাতোটি বছৰ পাৰ হ'লত তাইক চহৰৰ মানুহ এজনে কিবা কামত আহোতে বাটত লগ পাই বুজাই-বঢ়াই লৈ গ'ল।

তাইৰ দৰমহা মাত্ৰ বাৰ শ টকা। তাই যেতিয়া প্ৰথমবাৰ দৰমহা হাতত পায় তেতিয়া তাই নোপোৱাই পোৱাৰ দৰে হৈছিল আৰু আনন্দত আত্মহাৰা হৈছিল। যেন তাইৰ কোনোবা আত্মীয়হে সেই টকাকেইটা; তাই সেইখিনিক ইমান যোৰকৈ সাবটি ধৰে। যেন তাইৰ ঢুকোৱা মাক-দেউতাকহে। কিন্তু তাইয়ে নাজানে টকা হাতৰ মুঠিত নাথাকে, ই মাথো উপভোগ্যহে। ইয়াৰ পিছত তাই মনোযোগেৰে কামবোৰ কৰে মাত্ৰ তাইৰ দৰমহাৰ বাবে। দুমাহৰ পিছত তাই গোট খোৱা টকাখিনিৰে কিবাকিবি আনিবলৈ মনত ভাবিলে। মালিকৰ আদেশ লৈ তাই বজাৰলৈ গ'ল। এটা টকা ভৰাবলৈ ডাঙৰ বেগ, এখন বহী, এডাল পেঞ্চিল, এখন স্বৰবৰ্ণ আৰু ব্যঞ্জনবৰ্ণ থকা কিতাপ, এডাল ৰবৰ, নেইলপলিচ্‌, চেইন, কাণফুলি আৰু বহুত কিবা-কিবি। মানে বজাৰত তাইৰ মনটো আনন্দত আত্মহাৰা। তাইয়ে আজি স্বাধীনভাৱে নিজৰ টকাৰে বহুত বস্তু কিনিব পাৰিছে। ইতিমধ্যে তাইৰ মাত্ৰ ২০০ টকাহে বাছিল। তাই তথাপি সন্তুষ্ট যে পিছৰ মাহত পাব। যেতিয়া তাই ইমানবোৰ বস্তু লৈ আহি মালিকনীক দেখুৱালে তেতিয়া মালিকনীয়ে তাইক ক'লে— "হ'বদে, এইবোৰ থৈ নিজৰ কামত লাগগৈ। ল'ৰাটো স্কুলৰ পৰা আহি পাবৰ হ'ল। এইবোৰ চাই থাকিলে পেট নভৰে।"

মালিকনীয়ে তাইক ঠিক হিংসাও নহয়, কিন্তু তাইক অলপ বিনা কাৰণত বেয়া পোৱাৰ নিচিনা আচৰণ কৰে মাজে মাজে। তাইক বেছি খোৱা দেখে, তাইৰ কামত দোষ দেখে, তাইক ভালকৈ খাব নিদিয়ে। নাভাবিলে একো নাই, ভাবিলে বহুত কিবা-কিবি; মুঠতে এইবোৰ তৰ্কৰ অন্ত নাই।

চাওঁতে চাওঁতে আকৌ তাই দৰমহা পালে। সেইবাৰ জাৰৰ দিনত মালিকনীহঁতে ভাল ভাল গৰম কাপোৰ লয় আৰু তাইক দিয়ে ফটা-চিঙা পুৰণি গোন্ধত মলমলোৱা ব্লেংকেট। সেয়ে তাই এইবাৰ খণ্ডতে এখন ব্লেংকেট আৰু এটা চুৱেটাৰ কিনিলে। তাইৰ হাতত এটকাও নাথাকিল। তাৰ পিছত তাইক চকুৰপানী আৰু শোকে যেন খুন্দামাৰি ধৰিলে। কাৰণ তাই আলফুলে জমা কৰি ৰখা টকাৰ এটাও সেই সময়ত নাই, গোটেই শেষ। তাইৰ যেন বহুত চিন্তা আৰু বহুত ভাগৰ ! গছ এজোপাৰ তলত বহি তাই চিন্তাত মগ্ন; কিন্তু কি চিন্তা কৰিছে তাই নাজানে...। মাত্ৰ বহুত চিন্তা— যাৰ অন্ত নাই।

"তাইৰ পৰা টকা লোৱা দোকানীজনী হোৱাৰ ইচ্ছা আৰু ডাঙৰ হৈ টকা বনোৱা মেচিনটো কিনাৰ আশা।" অৰ্থাৎ তাই আৰু যি নিকিনিলেও যেন তাইৰ টকাবোৰ শেষ নহয়। তাই বহি বহি টকাৰ গছ কল্পনা কৰিছে। পানীত ওপঙি থকা দেখিছে বহুত টকা, টকা। ❑

বৰ্তমান সময়ৰ সমাজৰ পৰিস্থিতি

✍ পাৰ্থ প্ৰতীম ভাগৱতী
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক

বৰ্তমান সময়ৰ সমাজৰ পৰিস্থিতি অতি জটিল। সমাজ এখনত সদায় দুই প্ৰকাৰৰ শ্ৰেণী নিহিত হৈ থাকে। বিভেদকামী শ্ৰেণী আৰু সমাজৰ উৎকৰ্ষ সাধনৰ ক্ষেত্ৰত অহৰহ প্ৰচেষ্টা চলোৱা এক শ্ৰেণী। ঠিক একে সময়তে বিভিন্ন দল-সংগঠনে মূৰ দাঙি উঠিছে। দুই এটাই আকৌ নিজৰ স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ বাবেও দল খুলি লৈছে। এই জটিল সমাজ পৰিস্থিতিত ৰাজনৈতিক দলৰ ভূমিকাও অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ হৈ পৰিছে আৰু লগতে জনসাধাৰণো সজাগ হোৱাৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে।

বৰ্তমান যুগটোক বৈজ্ঞানিক ক্ষেত্ৰখনৰ যুগ বুলি ক'লেও ভুল কোৱা নহ'ব। কিন্তু বিজ্ঞানক ভুল নে শুদ্ধ পথে নিছে, নে সমাজৰ উৎকৰ্ষ সাধনত ব্যৱহাৰ কৰিছে এইটো এটা বিচাৰ্য্য বিষয়। বিজ্ঞানৰ উন্নতিৰ ফলত অতি জটিল জটিল কামবোৰ অতি সহজতে কৰিব পৰা হৈছে। কিন্তু সেই অনুপাতে চাইবাৰ ক্ৰাইমৰ সংখ্যাও বৃদ্ধি পোৱা দেখা গৈছে। গতিকে বিজ্ঞানক সঠিক দিশত আগুৱাই নিব পৰাটোৱে এক ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান। যিহেতু আমাৰ সমাজ পৰিস্থিতি অতি জটিল।

এতিয়া আহো আমাৰ পিছপৰা অঞ্চলৰ সমাজ পৰিস্থিতিৰ বিষয়লৈ। পিছপৰা অঞ্চল বুলিলে সাধাৰণতে শিক্ষা আৰু অৰ্থনৈতিকভাৱে পিছপৰা বুলি বুজা যায়। পিছপৰা অঞ্চলৰ নিৰক্ষৰ লোকৰ বাবে কিছুমান ক্ষেত্ৰত বাধা আহি পৰে। তেওঁলোকক বৈজ্ঞানিক ক্ষেত্ৰখনত প্ৰৱেশ কৰোৱাটো এটা ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান হৈ পৰে। বিজ্ঞানৰ প্ৰভাৱ অতি কম বাবে সেইবোৰ অঞ্চল অন্ধবিশ্বাস আৰু কু-সংস্কাৰেৰে ভৰপূৰ। অন্ধবিশ্বাসৰ ফলত কোনো কোনোৱে নিজৰ জীৱন হেৰুৱাবলগীয়াও হয়। সামাজিক ক্ষেত্ৰত এইটো এটা ডাঙৰ আৰু মূল সমস্যাৰূপে থিয় দিছে।

আমাৰ জাতীয় জীৱনৰ আৰু সমাজৰ দিক দৰ্শক হৈছে শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰখন। বৰ্তমান সময়ত শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰখনো এক জটিল পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈছে। শিক্ষাৰ নামত যিখন বজাৰ আৰম্ভ হৈছে সেইটো এটা উদ্বেগনীয় বিষয়। শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰখনত আকৌ বুদ্ধিজীৱীৰ সংখ্যাও কম নহয়। কিন্তু এই বুদ্ধিজীৱীসকলে সমাজ এখনৰ সমস্যাসমূহৰ সমাধানৰ সূত্ৰ উলিওৱাৰ ক্ষেত্ৰত বিফল হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। এইটো এটা অতি পৰিতাপৰ কথা। তেতিয়া হ'লে কোনে আমাৰ সমাজখনক আগবঢ়াই নিব? এই ক্ষেত্ৰত আমি জনসাধাৰণে অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব এখন সুন্দৰ সমাজ গঢ়াত। ❑

জীয়াই থকাটো ডাঙৰ কথা নহয়, ডাঙৰ কথাটো হ'ল তুমি আঁতৰি যোৱাৰ পিছতো মানুহৰ মনত তোমাৰ কৰ্মৰাজি, আদৰ্শ জীপাল হৈ থকাতোহে। কাল বলুকাত খোজ ৰাখি থৈ যোৱা সম্ভৱ কেৱল মাথো সু-কৰ্মৰাজিৰ দ্বাৰাহে।

—লিঅ' টলষ্টয়

প্ৰকৃতিৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰাটো ভাল কথা, কিন্তু কেতিয়াবা কিতাপৰ জগতখনৰ পৰা ওলাই আহি হাবি-বননি, জান-জুৰি-নদীৰ সংগত থাকিবলৈ চেষ্টা কৰা— দেখিবা তুমি বহু কথাই শিকি পেলাইছা।

—জৰ্জ ৱাশ্বিংটন

শিক্ষা মানে কেৱল কিতাপ আৰু সংগীত নহয়; শিক্ষা হ'ল অনবৰত প্ৰশ্ন সুধি থকাৰ অভ্যাস। আমি এনেকুৱা লাখ লাখ মানুহ আছো— যিসকলে কেতিয়াও প্ৰশ্ন নোসোধো; আমি বিচাৰো আটাইতকৈ সহজ পথটো।

—আৰ্নল্ড ওৱেস্কাৰ

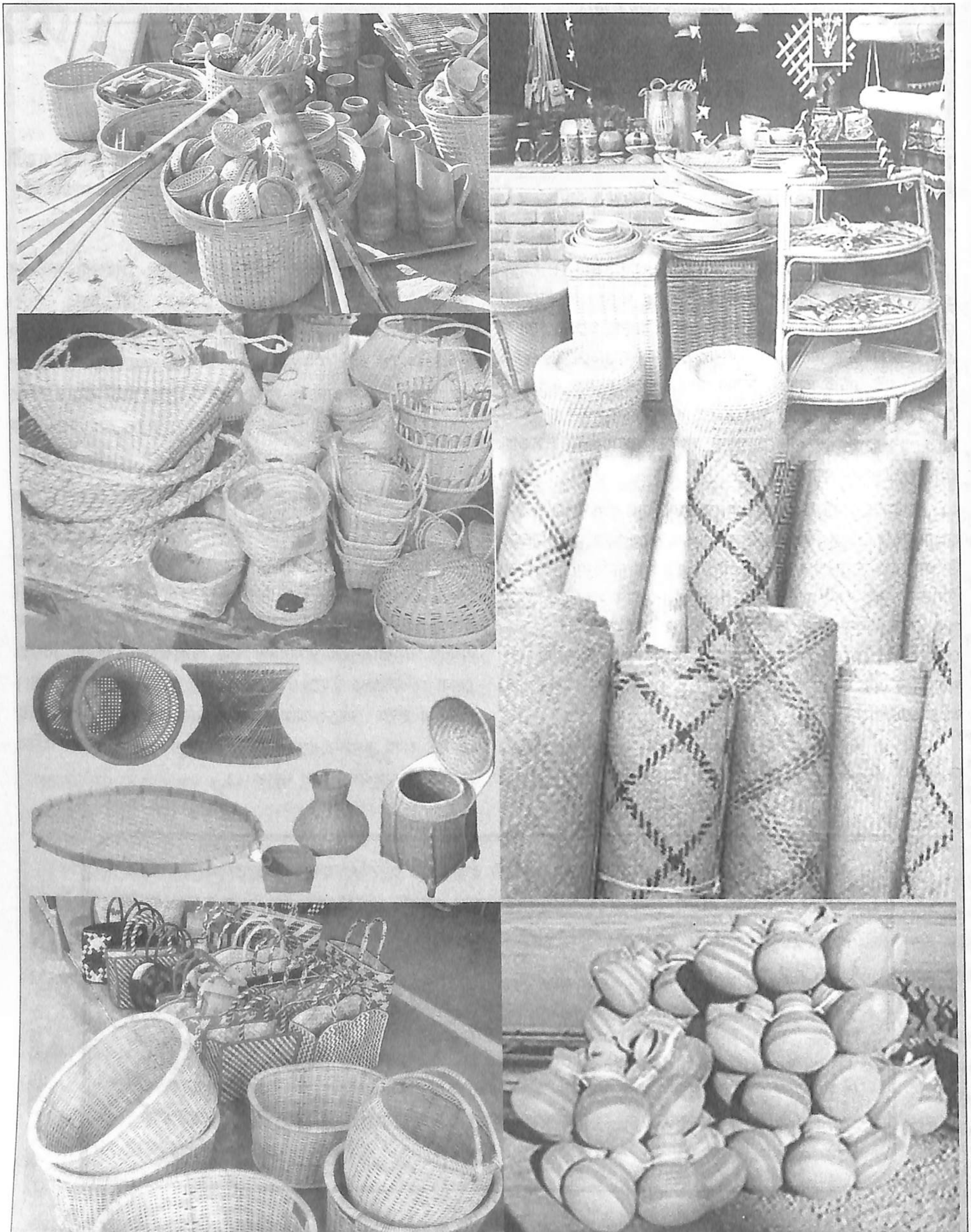

কবিতা

সপোন, দিঠক আৰু কবিতা

✍ মৰমীমণি চৌধুৰী
সহকাৰী অধ্যাপক, বি. বি. এ

কবি হ'বলৈ হেনো দৰকাৰ...
অলেখ শব্দৰ জ্ঞান, হেমকোষৰ লগত বিশেষ চিনাকি।
কিন্তু মোৰ নাই তেনে কোনো শব্দৰ সম্ভাৰ,
তথাপি চেষ্টা কৰিছো এটি কবিতা লিখাৰ
যিয়ে ব্যক্ত কৰে মোৰ ভৱিষ্যত, বৰ্তমান, অতীতৰ কথা,
মোৰ সময়ৰ কথা !!!
নাজানো মই কোনো শব্দৰ গভীৰতা,
নাজানো মই গঢ়িব শব্দৰ সুন্দৰ দালান
আছে মাথো ভাব, আছে মাথো ব্যথা,
দুখ আৰু বেদনাৰ ভাষা।
তেনে এক সীমাহীন, নিৰন্তৰ জীৱন যাত্ৰাই
মোৰ কবিতাৰ পৰিচয়।
যি ভাষাই মোৰ সুন্দৰ পৃথিৱীখন
আৰু বেছি সুখময় কৰে,
যি ভাষাই মোৰ দুখত যাহ যোৱা অন্তৰক
পুনৰ উজ্জীৱিত কৰি তোলে।
কবিৰ কলমেই জানো নহয় যথেষ্ট,...
জীৱনৰ অভিজ্ঞতা ব্যক্ত কৰিবলৈ???
এখিলা কাগজেই জানো হ'ব নোৱাৰে,
কবিৰ অন্তহীন যাত্ৰাৰ পৰিচয়???
মোৰ সেই সপোনৰ কথা ব্যক্ত কৰিবলৈ,
যাৰ ৰথত উঠি গুচি যাওঁ মই
কোনোবা এক সপোন নগৰীলৈ !!!
দেখিছো ময়ো এক সপোন, তেনে এক
সোণালী নগৰীৰ ... কিন্তু ...
দিঠক অতি নিষ্ঠুৰ, হঠাৎ ভাগে সপোন,
অকাম্য দিঠকে কঢ়িয়াই আনে,
জীৱনৰ নিষ্ঠুৰ সত্য...
পৰিচয় কৰাই জীৱনৰ দাপোণৰ সৈতে,
য'ত মই দেখো জীৱনৰ প্ৰকৃত স্বৰূপ।
লিখিব বিচাৰিছো এটি কবিতা।
যিয়ে ক'ব মোৰ সপোনৰ কথা।
শুনিছিলো কৰবাত, লিখিবলৈ হেনো দৰকাৰ
অলেখ শব্দৰ তথাকথিত জ্ঞান...
কিন্তু তথাপিও লিখিছো, নিৰন্তৰে, বাধাহীনভাবে
এটি কবিতা, মাথো এটি কবিতা,
যিয়ে ক'ব মাথো মোৰ হৃদয়ৰ কথা...

❂❂❂

সাম্প্ৰতিক

✍ চন্দন চিৰিং ফুকন
স্নাতকোত্তৰ চতুৰ্থ যান্মাসিক

ধূসৰ সময়
নৈৰ বুকুত তেজ
কুঁৱলী ফালি আগবাঢ়ে কাগজৰ নাও,
ধোঁৱাত ৰুদ্ধ কণ্ঠস্বৰ
সিপাৰৰ পৰা কোনে মাতে কাতৰে
"আই ক'ত, আই?"
দৃষ্টি হেৰুৱাই মাছবোৰ ঢপলিয়াই মৰে
মৰহা বননিত উচপিচাই
এজাক প্ৰজাপতিৰ কজলা দুখ।
নিমাত গছবোৰৰ পৰা ওলমি থাকে
মুখ হেৰুৱা একোখন বিবৰ্ণ মুখা
পানীত জ্বলি থকা ঘৰ এটাৰ ছবি
গুৰিবঠা ক'ত হেৰ' নাৱৰীয়া?
শূন্যত মলঙেচোন বালিঘড়ীৰ আয়ুস
কুম্ভীৰৰ অনুগ্ৰহত আমাৰ দিন আৰু ৰাতি।

❂❂❂

ধ্ৰুৱজিৎ বৰাৰ কবিতা

✍ ধ্ৰুৱজিৎ বৰা
স্নাতকোত্তৰ চতুৰ্থ ষান্মাসিক

(১)

কাইলৈ আকৌ তোমাৰ প্ৰেমত পৰিম

কাইলৈ আকৌ তোমাৰ প্ৰেমত পৰিম
সাজু হৈ থাকিবা,

তোমাৰ ধুনীয়া চুলিকোছা
মই পছন্দ কৰা ধৰণে গাঠিবা।

কাইলৈ দুয়ো নষ্টালজিক হৈ সুৰৰিম
পুৰণি দিনৰ মধুৰ স্মৃতিবোৰ...

তুমি কিন্তু নাকান্দিবা
তুমি কান্দিলে
নৈ হৈ ব'ব ধৰে
মোৰ দুচকু...

বুকুত অনুভৱ কৰোঁ
এক অনামী
অবুজ আৰু শিহৰণকাৰী বিষ।

কাইলৈ পাৰিলে তুমি
মই ভালপোৱা সেই
সেউজীয়া কাপোৰযোৰ পিন্ধিবা,
কাণত কাণফুলি আৰু হাতত
আঙঠিটো পিন্ধিব নাপাহৰিবা।

যদি তুমি বিচৰা কাইলৈ
সুখৰ আলিংগন কৰিম তোমাৰ লগত

হেঁপাহৰ গান গাম
সপোনৰ ঘৰ সাজিম
মৰমৰ দলিচা পাৰিম
আৰু প্ৰেমৰ বিজয় ধ্বজা উৰুৱাম...
কাইলৈ আকৌ প্ৰেমত পৰিম তোমাৰ...।
সাজু হৈ থাকিবা
সাজু হৈ থাকিবা...।

❂❂❂

(২)

তেওঁ আহিব

(ড° ভূপেন হাজৰিকা দেৱৰ স্মৃতিত)

তেওঁ আহিব সৌ কেঁকুৰিটোৰে
প্ৰভাতী সূৰুয হৈ
সেউজীয়া গীত হৈ।
বাট এৰি দিয়া অ'
তেওঁ আহিব
মানুহৰ গীত গাব
মানুহৰ বাবে কান্দিব
উদ্ভাসিত কৰিব জীৱন
সেউজীয়া গীতৰ নামত।
তেওঁ আহিব
গীত হৈ সকীয়াব,
সৌঁৰবাব জাতি
আৰু মাটিৰ বাবে যুঁজাৰ সময়ৰ কথা
তেওঁ আহিব
সৰু চাকনৈয়াত বন্দী হোৱা
বিদেশী বন্ধুজনৰ বাবে।
তেওঁ আহিব...
তেওঁ আহিব...
তেওঁ আহিব
সৌ কেঁকুৰিটোৰে......

❂❂❂

ধ্ৰুৱজিৎ বৰাৰ কবিতা

(৩)

ৰাজনীতি

সেই চহৰলৈ যাবলৈ বৰ হেঁপাহ
কিন্তু বৰ ভয় লাগে
সেই চহৰৰ বাসিন্দা হ'বলৈ।
দুৰ্গন্ধময় সেই চহৰৰ পৰিৱেশ
অপৰিষ্কাৰ বাসিন্দাসকলৰ সাজপাৰ
ঘুণে খোৱা তেওঁলোকৰ মন, মগজু সকলো।

যাবলৈ বৰ ভয় লাগে
সেই চহৰলৈ।
কিজানি বন্ধুত্বৰ আলিংগনত
মোৰ আয়ে অতদিনে সযতনে ৰখা
শুভ্ৰ কামিজটিত তেওঁলোকৰ
দুৰ্গন্ধময় অপৰিষ্কাৰ মন আৰু মগজুৰ
দাগ বহি যায় !

❂❂❂

মানৱতাৰ সমীপেষু

✍ পূৰবী কাকতি
স্নাতকোত্তৰ চতুৰ্থ যান্মাসিক

মানৱতা সমীপেষু
মোক চিনি পাইছেনে?
ৰ'ব মই মোৰ পৰিচয়ৰ এপিটাফ দিছো
আপুনি হয়তো মোক ক'ব পাৰে
মিঃ শৰ্মাৰ ডাইনিং হলৰ বিলাসীতা
হয়তো মোক ক'ব পাৰে
ফুটপাথত কেতিয়াবা অজানিতে
এজাক শিশুৰ হাতত থকা এটা ষ্টীলৰ বাটিত,
এদল কুকুৰৰ মাজত এডোখৰ মাংসত
কিম্বা মোক পাব পাৰে শুক্ৰেশ্বৰৰ ঘাটত
দৈন্যতাৰ আঁজোৰত
নিশ্চয় পঢ়িব পাৰিছে আপুনি মোৰ জন্ম কুণ্ডলীত

মই শুনিছো আপুনি মহান
তেন্তে কিয় এয়া সম্ভৱ?
কিয় মোৰ তাড়নাত আপুনি সদায় উপেক্ষিত?
কিয় সদায় বুভুক্ষাই চেৰ পেলায় আপোনাক
হয় ময়ে সেই 'বুভুক্ষা', মানৱতা সমীপেষু
মই নাৰী
আপোনাৰ পান্থশালাৰ চিৰন্তন যাত্ৰী মই।
সাময়িকভাৱে মই অপৰিচিতা
আপোনাৰেই বদান্যতাত
মোৰ আশাশুধীয়া অশ্ৰুমালাই
গলাব নোৱাৰে আপোনাক,
নিৰ্বিকাৰ হৈ ৰৈ যায় আপুনি
সমুখ সমৰত আজিও আপুনি তেনেই আপেক্ষিক।

❂❂❂

বাসনাৰ শেতেলীত এৰাতি

✍ স্মিতাক্ষী শৰ্মা
স্নাতকোত্তৰ চতুৰ্থ ষান্মাসিক

যোৱাৰাতি সপোন এটাত তাইৰ ভৰিৰ পৰা মূৰলৈকে
নৈ এখন গজি উঠা দেখিছিলো
তিতা চুলিবোৰ উদং পিঠিৰে লতা হৈ বগাইছিল
ঢাকিছিল উঠঙা বুকুৰ একুৰি বছৰীয়া লাজ

তাইৰ ভৰি গুচি দেখোঁ মাছৰ ফিছা হয়
চাকনৈয়া নাভিৰ তললৈকে মেৰখাই মাছৰ বাকলি
পনিয়লি ওঁঠত গৰুখিচ এটা ফুলে
চম্পাৱতী শৰীৰৰ পৰা পুৰাতন গোন্ধ এটা সৰে।

তাই মানুহৰ পৰা জলকুঁৱৰী হয়
মোৰ কোঠালিত নৈখন বাঢ়ে
খিৰিকিত বাৰিষাই টুকুৰিয়াই
আৰু আসক্তিৰ প্ৰৱল ৰসায়নেৰে মোৰো গজে
নীলা মাছৰ ফিছা।

❂❂❂

বেয়া পোৱাৰ অৱকাশ নাই

✍ জ্ঞানদীপ গগৈ
স্নাতকোত্তৰ চতুৰ্থ ষান্মাসিক

কোনে জানে, উদং বুকুত অজানিতে
কেতিয়া নিগাজি হয় কাৰ অমিতাভ পদধ্বনি

জপনামুখত প্ৰাচীন চিনাকি মুখবোৰৰ ভিৰ
আহত পদুলিটো উচপিচাই উঠে
শিলেৰে বন্ধা দেৱাল বগাই ছাঁ এটা পাৰ হৈ আহে
প্ৰেম আৰু বিচ্ছেদে শ্যামবৰণীয়া সূতাৰে সাজি দিয়া
অভিজ্ঞতাৰ আটোমটোকাৰী চোলাটো পিন্ধি
মই বাট ভেটি থিয় দিওঁ
কপৌজনীৰ পাখিত বিষাদবোৰ
শুকাবলৈ বুলি নুৰিয়াই থওঁ।

মোৰ চহৰত এতিয়া বসন্ত
উদ্‌যাপন কৰো বিশ্বাস আৰু ভালপোৱা
নোজোকাবি হেৰ' সোঁৱৰণি
জীৱনটো ভাললগাকৈ চুটি হোৱাৰ বাবেই
বেয়া পোৱাৰ অৱকাশ নাই।

❂❂❂

অসহায় কবিৰ দুই ধৰণৰ পগলামি

✍ ত্ৰিদিপ চন্দ্ৰ গোস্বামী
স্নাতকোত্তৰ দ্বিতীয় ষান্মাসিক

(১)

এজাক উন্মনা বৰষুণত হেৰুৱালো মোৰ প্ৰেমৰ ছাতি।
লাজুকী বৰ্ষাত তিতি-বুৰি গোটেইটো শৰীৰ মোৰ
জুৰুলি-জুপুৰি...।
....
অতদিনৰ মূৰতো
হেৰোৱা ছাতিৰ সূত্ৰ বিচাৰি,
এই সাঁকোৰেদি অহা-যোৱা মোৰ
দিন-ৰাতি...।
এই সাঁকো আৰু আন একো নহয়,
মোৰ অতীত আৰু বৰ্তমানৰ লেণ্ডস্কেপৰ
মধুৰ সংগমস্থলী।
এনেহেন লাগে আজিকালি,
সৌখন KFC আৰু হেঙুলীয়া লুইতৰ
বহুতো নোকোৱা কথাৰ
ভোগবাদৰ প্ৰকৃতিগত আড্ডাস্থলী।।

(২)

অতীতৰ দুখৰ পটভূমিত
বৰ্তমানৰ মুখৰ পোখালি মেলে,
বৰ্তমানৰ মুখৰ আধাৰত
ভৱিষ্যতৰ দুখৰ জুহাল ধোঁৱা হৈ পৰে।
আকাশত চাংপাতি আকাশ চুবৰ মনেৰে ভাৰাক্ৰান্ত
আজিৰ সৃষ্টিৰ দুবৰি...।
মাটিকেই সাবটি আকাশত উৰাৰ আনন্দ
মাথো অতীতৰ ধূসৰ বিননি
সেই কাৰণেই বোধহয়
আমি নিৰ্দয় কচাইৰ কচাইখানাৰ
অসহায় ছাগলী।
তাৰ পিছত জানো তৃপ্ত সৃষ্টিকৰ্তাৰ মন পিয়াসী...
....,
কোনোবা অভিজাত KFC ত বহি,
এহাল প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাই
জুতি লৈ আছে,
সেই কটা যোৱা ছাগলীৰ
আধাপোৱা 'Mutton Biriani'।

❂❂❂

অপেক্ষা

✍ প্ৰিয়া দাস
স্নাতক দ্বিতীয় ষান্মাসিক

বহু দূৰ দূৰণিৰ পৰা বাচি উলিয়ালো তোমাক
জীৱনৰ শ্যামল অৱস্থাত
ক'ত সোমাই পৰিছিলা তুমি
ইমান গভীৰ চিন্তাত !

এদিন হঠাৎ আহি ওলালা মোৰ ওচৰত।
সেই সময়ত এনেকুৱা লাগিছিল যেন,
তুমিয়েই মোৰ জীৱন বাটৰ লগৰী
ইমান অপেক্ষাৰ পাছত দেখা পালো তোমাক
এনেকুৱা লাগিছিল যে আঁকি দিও মনত তোমাৰ ছবি

দুনাই হেৰুৱাই পেলালো তোমাক
সেই সময়ত মোৰ জীৱনৰ উত্তাল পৰিস্থিতি
ভাবিছিলো আহিবা এদিন অজানিতেই
কিন্তু, আশাবোৰ হ'লগৈ অন্তহীন অপেক্ষা।

❂❂❂

ৰং

✍ ভাস্কৰজ্যোতি ডেকা
স্নাতক দ্বিতীয় ষান্মাসিক

কোনো বস্তুৰ দোষ, গুণ
বুজোৱা আৰু সৌন্দৰ্য্য
প্ৰদায়ক এক মাধ্যম হ'ল ৰং।
ক'লা মানেই বাৰু
আন্ধাৰ নাইবা দুখ নেকি?
হ'ব পাৰে কোনো গাভৰুৰ
চকুত তিৰবিৰাই থকা কাজলখিনি।
ৰঙা মানেই কি
গোলাপ নাইবা প্ৰেম নেকি...?
সন্ত্ৰাসৰ বলি হোৱা কোনো
নিৰীহৰ তেজৰ টোপালো হ'ব পাৰে।
নাইবা বগা মানেই
শুভ্ৰ পৱিত্ৰ নহয়।
ই হ'ব পাৰে কোনো
পত্নীৰ স্বামীক অকালতে
হেৰুৱাই পিন্ধিবলগা
সাজযোৰ।

○○○

তুমি

✍ প্ৰিয়ঙ্কা নাথ
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক

তুমি অবিহনে ভাল নালাগে একোৱেই
কি সেই পুৱতিৰ কোমল ৰ'দ,
দুপৰৰ ৰ'দালি,
আবেলিৰ হেঙুলীয়া বেলিটি,
সন্ধ্যাৰ তৰাভৰা আকাশৰ মাদকতা,
নিশাৰ এন্ধাৰ
আৰু সেই বৰষুণজাক?
তুমি অবিহনে ভাল নালাগে সেই মলয়া বতাহজাকো...
সকলোৱে মোৰফালে চাই হাঁহে যেন লাগে
ভেঙুচালি কৰে মোৰ নিসংগতাক
চকুৰেও নিগৰে পানী,...
নিসংগতাৰ সোৱাদ ল'ব মই জানো
সুখৰ দলিচাত শুই সপোন ৰচিবও মই জানো
কিন্তু তুমি অবিহনে সকলো অৰ্থহীন
অসাৰ হৈ ৰয় জীৱন।।

○○○

মনৰ মৌ কুঁৱৰী

✍ পৰিস্মিতা গগৈ
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক

যান্ত্ৰিকতাৰ মাজত অন্ধকাৰত লালকাল
ভাগৰত অস্থিৰ, সময় হাতৰ মুঠিৰে ওলাই যায়
হিংসাত জৰ্জৰিত মনৰ ক'লা গহ্বৰেৰে
নোলায় মনৰ মৌ কুঁৱৰী.....
ক্ষন্তেক বন্ধ কৰি চকু, অনুভৱ কৰি
দেখিলো, বিশাল সাগৰ সদৃশ অসীম
সেউজ ঘাঁহনি। মনৰ গহ্বৰেৰে ওলাই
আহিছে ন-সাজেৰে যেন মনৰ মৌ কুঁৱৰী...

ফুলৰ সুৱাস লৈছে, কলিটিও চিঙিছে
কুঁহিপাত লৈছে, মিচিকিয়া হাঁহিৰে
উজ্বলোৱা তপোবন...
এইবাৰ দৌৰিছে জিৰ জিৰ কৈ
বৈ থকা নিজৰাৰ পিনে
কিন্তু ইমানত চকু মেলখালে
বাৰে বাৰে যত্ন কৰিও আকৌ নেদেখা হ'ল
মনৰ মৌ কুঁৱৰীক...
কিন্তু মুখমণ্ডল উজ্বলি আহিছে
আৰু ভাগৰবোৰ যেন কৰবাত
উৰুৱাই পেলালে মনৰ মৌ কুঁৱৰীয়ে।

❂❂❂

প্ৰলুব্ধ মন

✍ বৰ্ষা শৰ্মা
স্নাতক চতুৰ্থ ষান্মাসিক

সৰি পৰা বন বিৰিখৰ
পত্ৰ পল্লৱৰ দৰে মোৰ মন
বহুজনৰ লগত থাকিও
মোৰ মন গহনত একাকীত্ব !
তোমাৰ নয়ন জুৰিৰ উজ্জ্বলতাৰে
উদ্ভাষিত মোৰ দিগবয়ল।
এতিয়া তোমাৰ মাততে সমৰ্পিত
মোৰ মন আৰু সপোন ভৱিষ্যত।
একুৰা জলন্ত বহ্নিয়ে যেন
তাৰ শিপা মেলি মোক
চৌদিশে আগুৰি ধৰে।
সেই বহ্নিৰ শেষ ক'ত নাজানো.
সিপাৰত তোমাৰ সহাৰি
ইপাৰত মোৰ অশান্ত মন
কোনে আহি দিব মিলন বাতৰি।

❂❂❂

মৃগাক্ষী বৰ্মনৰ কবিতা

✍ মৃগাক্ষী বৰ্মন
স্নাতক চতুৰ্থ ষান্মাসিক

(১)

প্ৰেম

শৈশৱৰ ওমলাৰ লগৰী আছিলি
একেলগে দুলিছিলো নৈপৰীয়া বতাহত,
একেলগে বুলিছিলো বাট
আঘোণৰ কুঁৱলী ফালি
সোণ হালধীয়া পথাৰৰ আলিয়েদি
"বগলী বগা ফোঁট দি যা"
হাতেহাত ধৰাধৰিকৈ।
সময়ে বাগৰ সলায়,
এখোজ-দুখোজ কৈ
যৌৱনে আহি আঁচল উৰুৱায়
অচিনাকি অনুৰাগে
কাণে কাণে কৈ যায়
নতুন, সকলো নতুন।
শৈশৱৰ লগৰী
তোলৈ চাবকে নোৱাৰো
লাজবোৰে জুমুৰি দি ধৰে,
নোৱাৰো চকুত চকুথৈ তোক
আকৌ এবাৰ ক'ব—
আহ ওমলোগৈ নৈৰ পাৰতে,
এটা মধুৰ আমনি হৈ
কুৰুকি কুৰুকি, তইচোন
বহি ললি মনটোৰ ভিতৰখনতে !

ꙮꙮꙮ

(২)

শেৱালিৰ সুৱাস

দূবৰি বনত নিয়ৰ যেতিয়া সৰে
তেতিয়া শৰতৰ সুৱাস আহে।
শৰতৰ শেৱালি জোপাৰ তলত
সুগন্ধি বতাহ বলে।
নিয়ৰৰ কণিকাৰ লগত
শীতৰ প্ৰকোপ নমাই আনে
সন্ধিয়াৰ শেৱালি জোপাই।
জোনাক নিশাৰ শুভ্ৰ জ্যোৎস্নাই
মন কৰে বিতোপন
শাৰদীয় উৎসৱ শৰতে নমাই আনে
শুকুলা ডাৱৰৰ মেলা।

ꙮꙮꙮ

ব'হাগ

✍ অংগনা মুখাৰ্জী
স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক

ব'হাগে সপোন দেখুৱায়,
মৰি মৰি জী থকা এটা জাতিৰ
মূৰ দাঙি থিয় হোৱাৰ সপোন এই ব'হাগ।
বৰদৈচিলাৰ তীব্ৰবেগী আকাংক্ষা
আৰু জীয়াই থকাৰ সপোন
একাকাৰ হয় ব'হাগত।
আকৌ সজাল হয় মনবোৰ,
ককালত টঙালি বান্ধি
ন-পানীৰ পৰশত উৰ্বৰা হোৱা মাটি
ন-কৈ চহাই কঠিয়া পাৰিব পাৰি।
সপোনবোৰ হালধীয়া হয়
সোণাৰু ফুলিলে,
হয়তো এদিন ঠন ধৰি উঠিব
এই ব'হাগতে পণ লৈ চহোৱা মাটিৰ
খেতিডৰা;
আৰু সেইদিনাই হাজাৰ যৌৱনে
সমস্বৰে গাই উঠিব
আমি জীয়াই আছো জীয়াই থাকিম,
নাঙলৰ সীৰলুত থৈ যাম
আমাৰ ভৱিষ্যত।

❂❂❂

অক্লান্ত সৈনিক

✍ মিনাক্ষী নাথ
স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক

অসমী আইৰ কোলাত উপজি
আইৰ মুখ উজলাই তুলিলা
তুমি, 'কমৰেড' বীৰ বিষ্ণুৰাভা।
সৰ্বহাৰা কৃষক বন্ধু, মাটিৰ মানুহ হে
শদিয়া ধুবুৰী ইমূৰ-সিমূৰ,
কৃষকৰ মঙ্গলৰ অৰ্থে
বিপ্লৱী সত্ত্বাৰ জয়গান গাই
তুমিয়েতো শিকাইছিলা বিচাৰিবলৈ
স্বকীয় অধিকাৰ 'স্বাধীনতা'।
তুমিয়েতো সেই বিষ্ণুৰাভা,
দৰিদ্ৰ জনতাৰ বন্ধু-সৈনিক শিল্পী।
মাটি আৰু খেতিয়কৰ
জাউতি যুগীয়া সম্বন্ধ
অটুট ৰখাৰ পণ লৈছিলা তুমি,
কঁপি উঠিছিল সিংহাসন
দৰিদ্ৰ জনতাৰ হকে জাগ্ৰত
সেই কণ্ঠ ৰুদ্ধ কৰাৰ হাজাৰ শিকলি
ওফৰাই তোলা; হে বীৰ—
তোমাক চালাম,
'কমৰেড' বিষ্ণু ৰাভা।

❂❂❂

নিৰৱতা

✍ পাৰ্থ প্ৰতীম ভাগৱতী
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক

(১)

জ্বলি জ্বলি নিৰ্বাপিত হোৱা
ক্ষোভৰ পুঞ্জীভূত ছাঁইবোৰ
বুকুত বান্ধি লৈ
নিৰৱ হৈ ৰৈ আছো আমি,
যেন এজাক ধুমুহাই ছাৰখাৰ কৰি
যোৱা ৰাতি এৰি থৈ গ'ল,
কৰি গ'ল অকলশৰীয়া।
কি ভয়ানক এই নিৰৱতা !
তথাপিও আশাত বন্দী আমি,
যন্ত্ৰবোৰ মানুহ হ'ব
পৃথিৱী আকৌ সজাল হৈ উঠিব
কাঠিন্যৰ খোলা ভাঙি
মুকলিকৈ ওলাই আহিব
যান্ত্ৰিকতাৰ চেপাত পিষ্ট হৈ পৰা
কোমলতা।
মানুহে মানুহক আকৌ এবাৰ
হেপাহেৰে আঁকোৱালি ল'ব;
খহাই পেলাব শিলৰ চোলা
শেষ হ'ব মানুহে মানুহক
চিনি নোপোৱাৰ এই নিৰৱতা।

(২)

সকলো নিৰৱ আজি
নয়নত অশ্ৰু
যেন জ্বলি উঠা একুৰা জুই;
হঠাৎ যেন কোবাই গ'ল
এক ধুমুহাই
কৰি গ'ল অকলশৰীয়া;
ৰাজপথত ৰৈ
ক্ষণ গণা,
এক বিষাক্ত জীৱন;
জীৱন নাটত
মানিব খোজা নাই হাৰ,
এক মুখৰ পোহৰৰ অপেক্ষাৰত
নিসংগতাপূৰ্ণ জীৱন
অপেক্ষাৰত প্ৰতিপল।
গতিহীন সময়ৰ কোবত;
অশ্ৰু এটোপালত
সেমেকা ৰাজপথত;
সকলো যেন একো একোটা যন্ত্ৰ
নিৰৱ চকুলো টোকা
এক কঠিন হৃদয়
বুকুও যেন এক কঠিন শিলৰ টুকুৰা।

❁❁❁

English Section

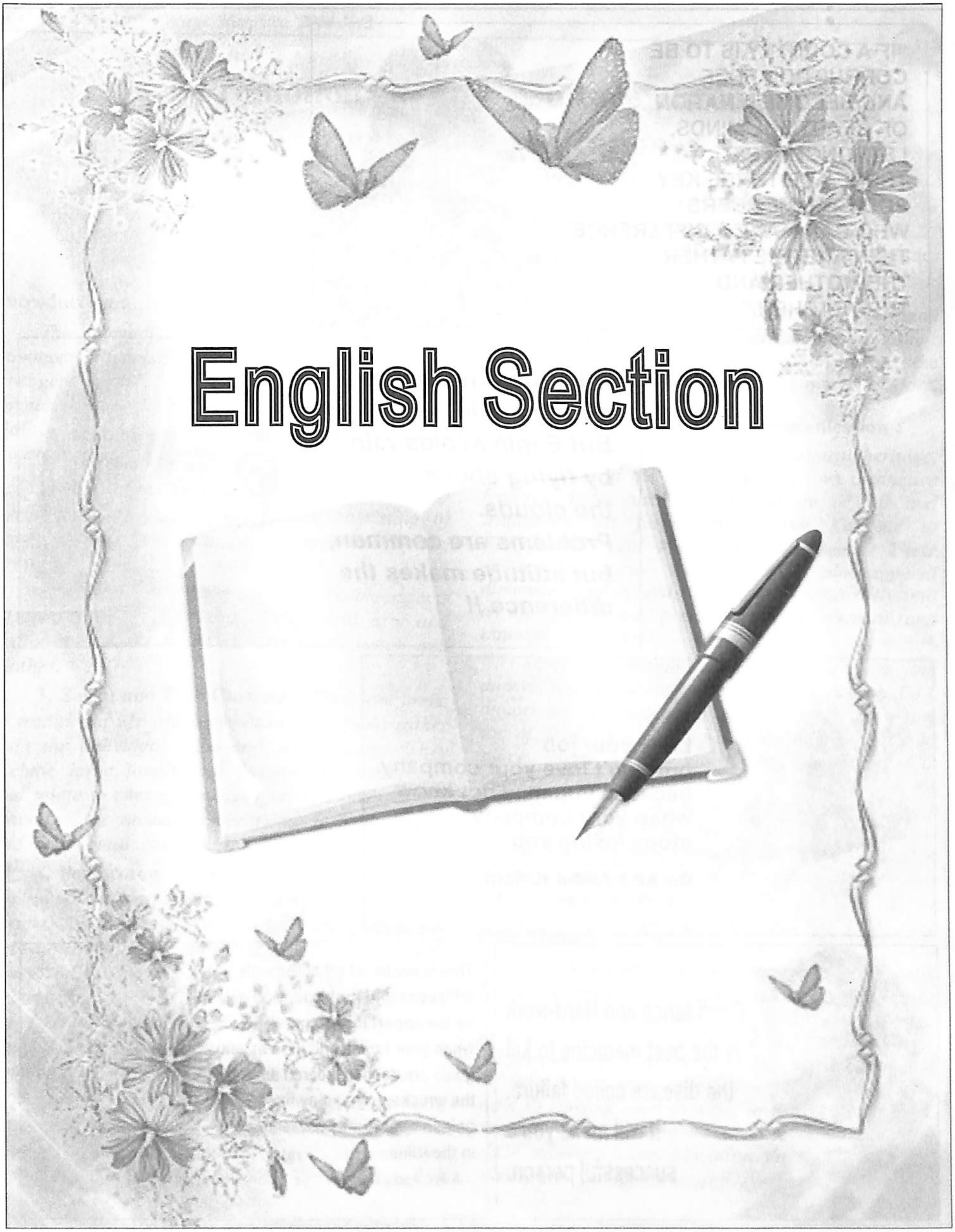

“IF A COUNTRY IS TO BE
CORRUPTION FREE
AND BECOME A NATION
OF BEAUTIFUL MINDS,
I STRONGLY FEEL
THERE ARE THREE KEY
SOCIETAL MEMBERS
WHO CAN MAKE A DIFFERENCE.
THEY ARE THE FATHER,
THE MOTHER AND
THE TEACHER.”

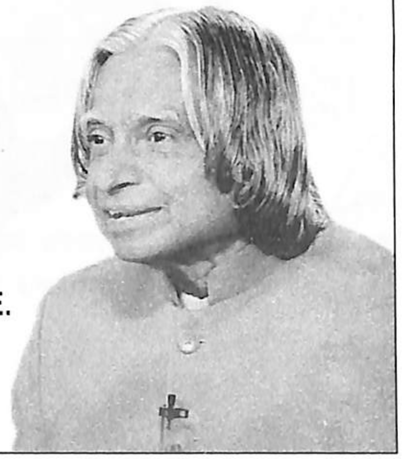

All birds find shelter
during a rain.
But Eagle avoids rain
by flying above
the clouds.
Problems are common,
but attitude makes the
difference !!

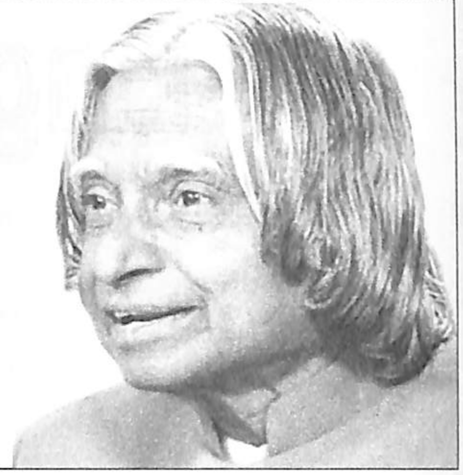

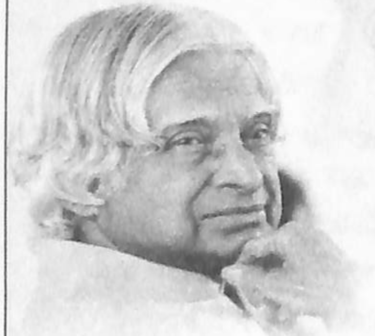

Love your job
but don’t love your company,
because you may not know
when your company
stops loving you.

Dr. APJ Abdul Kalam

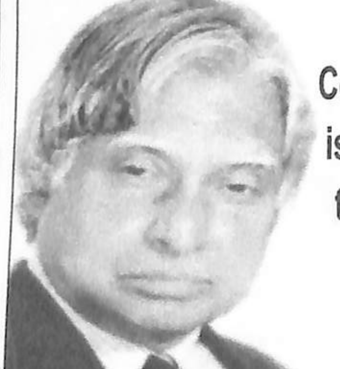

Confidence and Hard-work
is the best medicine to kill
the disease called failure.
It will make you a
successful person.

This is my belief : that through difficuties and problems God gives us the opportunity to grow. So when your hopes and dreams and goals are dashed, search among the wreckage, you may find a golden opportunity hidden in the ruins.

—A.P.J. Abdul Kalam

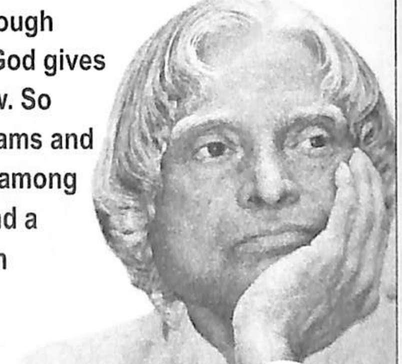

Promotion of Folk Culture through Mass Communication

✍ **Dr. Runjun Phookun**
Associate Professor &
HOD, Mathematics & Statistics

Introduction :

The nomadic primitive people sharing a common cultural heritage based on oral tradition are generally said to have a folk culture. Folk implies the people's participation and spontaneity. Folk culture in a society is usually been in four different forms.

1. Oral Tradition : *These include mostly verbal arts or expressive literature consisting of songs, tales, poetry, ballads anecdotes rhymes, proverbs and elaborate epics.*

2. Material Culture : *These are visible aspects of folk behaviour such as skills, rural arts and crafts, traditional motifs, architectural design and clothes.*

3. Social and Folk Customs : *These are areas of traditional life which emphasize the group rather than the individual skills and performances. They include large family and community observances and relate to rites of passages such as birth, death, marriage, or annual celebrations, festivals, ritual and ceremonial gatherings.*

4. Performing Art : *These consists of traditional music, dance, masquerades dance and drama. Among these oral tradition and performing arts appear to be the main media of communication. Story tellers, singers and other kind of folk entertainers have acted for centuries as sources for the transmission and dissemination of news and information through face to face live communication.*

Due to vast geographical disparities rural settlement and lack of modern education folk culture abound in India in remote villages and in tribal community, indigenous strands of basic Indian culture persist through the use of oral and functional folklore – the village people after their hard day's work sing songs to overcome the weariness of their work which is known as folklore.

Various folk forms used for communication :

Folk is an ornament of our cultural heritage. Every region of the country has its own distinctive features. India has a great treasure of folk and traditional art forms, right from Kashmir to Kanyakumari and Maharashtra to Assam. These shows its socio religious and philosophical dimension woven artistically and aesthetically into a life experience presented in a creative and innovative manner.

Some of different forms of folk art are folk dances, folk music, folk songs and folk theatre. Folk dances are a spontaneous human expression of the joy of living. The forms may change from place to place. Every country has its own variety of folk dances. Folk dances in India have always a spiritual purpose and religious background, at the same time they have been the most convenient means reflecting the community's life and beliefs, the social customs, manners and the hopes and aspirations at large.

Folk Music :

Folk music plays an important role in the daily life of the rural people, social and family gatherings and celebrations also gave rise to music and songs. Like the forms of language the musical modes are permanent marks of the tradition to which people belong. Apart from entertainment folk songs are sung to teach a child to walk, to dance, to eat food, to play, to be industrious and good natured. The child receives home education through folk songs which are unforgettable and everlasting.

Folk Theater :

When folk arts were staged as entertainments, they become folk theatre. Folk theatre performance are closely associated to celebrations such as birth, marriage etc.

Mass Communication :

Communication can be described as an act of transmission of ideas, beliefs, thoughts, knowledge and opinion. To communicate effectively the sender's words and symbols must mean the same thing to the receiver.

Man's need to communication is as basic as his need to eat, sleep and love. The severest punishment for a person is to leave him alone. Now-a-days it is impossible for modern man to function without the mass media of communication.

Mass communication is the process of delivering information, ideas and attributes to a sizable and diversified audience. Mass communication makes it possible for the message to reach far beyond the immediate proximity of the sender. Inspite of vastly expanding media of mass communication, inter personal communication through spoken words continues to enjoy a predominant position in villages.

Media of Communication :

The print and electronic media are the two modern means of mass communication which have expanded rapidly overtaking the oral and traditional media of communication. The invention of printing made it possible for a single written message to reach many receivers. The written message is used in many forms like— leaflet, posters, charts, wall magazines and off course books, magazines and news paper constitute a major segment of print media.

The electronic media like radio and television constitute major channel of mass communication ushering in communication revolution.

The concept of cultural context is equally important for meaningful communication to take place. Culture in broader sense is devotee oriented belief, value, behaviour, ways of making things etc. it includes songs and dances, language, shored concepts, establishment of norms with a social system. Culture gap between two persons or lack of sensitivity towards cultural and social norms constitutes a serious obstacle to effective communication. Unless the experiences in the social and cultural context of the two persons have a good deal in common, meaningful communication becomes difficult. This obstacle can be minimized to a great extent by mass communication.

Oral communication is beyond doubt the most important vehicle of human communication. The folk culture of Indian nation has been predominantly oral. Before the advent of the printing technology, traditional beliefs were disseminated orally. In ancient days oral communication was the only technique available to express one's point of view. Large masses of people were illiterate. The general masses were not aware of the advantage of literacy or education.

Promotion of folk culture (Through mass communication) :

Traditional forms of communication constitute a potential source for conveying messages for economic and social development. In India the folk forms which have been traditionally used as a means of disseminating information are diverse in nature and include different combination of drama, dance, song, music, story-telling and puppetry.

The Government of India set up a song and drama division in 1954 for tapping the traditional and folk forms of the media for publicity. The division has ten regional centers and nine sub-centers in different parts of the country. The division also has a tribal centre at Ranchi. The basic idea in establishing this centre is to provide and encourage development of suitable programme in tribal Indian dialect.

Electronic media like Radio, Television and even Cinema have adopted the folk culture to preach national reconstruction. "Harikatha" is used by the central and state government to educate masses on family planning, developmental activities, democratic

values and national integration. All India Radio and Doordarshan too are using the "Keertana" a form of folk culture for broadcast beamed at industrial workers and rural audiences.

Like film, puppet shows are equally popular among rural masses in India. Many educational development and communication agencies have successfully used puppetry to serve their purpose. Puppets are being used for formal and non-formal education by the government and non-government organizations for many years.

The Union Bank of India have used the medium of puppetry in the states of Uttar Pradesh to arouse interest of rural folk in Bank saving and insurance policies. A pilot study by the Indian Institute of Mass Communication on the comparative effectiveness of puppetry and a documentary film in two villages near Delhi showed that the cheaper traditional medium could be more effective than film. Woman in particular responded more favourably to the puppet shows than to films. That finding has led the film division and children's film society to go for puppet film. Doordarshan too capitalizes on the puppet figure in programs for children.

States of India has varied folk culture and tradition. In Assam we have a very rich folk tradition which includes songs like Bihugeet, Borgeet, Kamrupia Loka geet, Goalporia Loka Geet etc., dance forms like Bihu Nritya, Satriya Nritya, Deodhani Nritya, Boro Nritya, Miri Nritya etc., folk theatre like Bhaona and Jatra.

Government of Assam has established Sankar Dev Kala Khetra and has an independent song and culture division which maintains and enriches various folk cultures. It also grooms budding artists in folk culture. The University Grants Commission (U.G.C) has provided financial assistance for establishing Department of folk culture in the State Universities for teaching and research in folk culture which will go a long way in promoting and preserving folk culture.

Even though governments organizations are trying their best to promote folk culture still they are not being able to achieve the desired level. There is severe dearth of creative or innovative talent in the governmental organizations. That is why promotion of folk culture remains essentially ineffective. There is also the aspect of inadequate funds at the performance level. As a result average or below average troupes perform who fail to have a lasting impact. The most important lacuna is the absence of commitment of the management. This aspect becomes conspicuous when we consider the fact that certain "Jatras" and "Street Plays" performed by non-governmental organization are much better produced and presented than the ones by the government organizations.

Conclusion :

The media plays a very important role in every individual's life. Initially common people were not very aware of what the media was doing and it was strictly restricted to the government and business houses. Today every common man's problem is constantly reflected through mass media. There are hardly any issues of the society that are not taken up by the media. Infact, media has become a platform where common man can raise their problems and demand justice to any issue that is in circulation. Media or mass communication has indeed become an integral part of a common man's life. Media besides being a medium of public feelings and opinion also serves a major role in imparting knowledge and awareness about many important issues including promotion of folk culture. This is specifically important in view of the fact that with increasing industrialization and globalization which includes intermixing of culture, the traditional folk culture and traditions is fast loosing public awareness. ❑

References :

1. Aggarwal V. B, Gupta V. S : Handbook of Journalism and Mass Communication.,
2. Sen Soumen : Folklore of North East India.
3. Bordoloi Paban : Janakristi.
4. Internet.

Youth and Politics

✍ **Dr. Ashima Sharma Borah**
Associate Professor,
Department of Management

He alone who owns the youth, gains the future.
—Adolf Hitler

Youth of the country has a pivotal role to play in bringing about socio-economic changes in the country. This has been evident in the various student movement across the country which was able to eradicate poor governance, corruption and poor conditions of the deprived class of the country. Some of the student movements which were able to bring in major changes were namely Gujarat Nav Nirman Andolan (1973), Assam Student Movement (1979), Bihar Student Movement (1974), Jharkhand Student Movement (1986).

Gujarat Nav Nirman Andolan is the only successful agitation in the history of post-independence India that resulted in dissolution of an elected government of a state. Similarly during the Assam Andolan the government was compelled to identify and expel illegal immigrants, which ultimately came to an end with the signing of the Assam Accord. Though these movements were fought for the greater interest of the society, but the results were obtained only after some major sacrifices. In the Assam Andolan, 855 people sacrificed their lives.

The role of the youth in the making of a properous society is paramount. India has the world's largest youth poulation of 356 million, followed by China with 269 million. According to the UNFPA report there has been demographic shifts taking place in about 60 countries which is opening windows for demographic dividends. The size of the dividents though largely depends upon how these countries invest in young people to extract their full potential. A demographic divident of this magnitude has the potential to lift millions of people out of poverty, raise the living standards and catapult economies forward.

But recenlty there have been cases where the youth of the nation are being used as a mere political tool and in some cases as a raw material to fuel up political issue. In a recently concluded incident, some students of an esteemed educational institution were charged with sedition, which is very unfortunate. But a question that is raised along with this issue is, are the students only to be blamed? How is it possible that such a serious charge was levied on the students and the teachers have no involvement? This shows that the mortal combination of inexperience and high intellect can bring about catastrophic results.

Here comes the significant role of teachers, which has become very challenging today. It becomes the utmost responsibility of the teachers to mould them into better citizens. Proper guidance and motivation can capitalize their high intellect. Apart from imparting academic knowledge, they must also take stock of the students' mental health and try to make them realize their potentialitis which will help in constructing a prosperous society.

As has been told by Swami Vivekananda "no one was ever really taught by another; each of us has to teach himself. The external teacher offers only the suggestion which arouses the internal teacher to work to understand things." So the powerful force of the youth has to be channelized by the teachers to attain maximum benefits for the society. ❑

A brief discussion of the poetry of William Wordsworth and Raghunath Choudhary

✍ **Archana Bora**
Assistant Professor
Department of English

The English literary Romantic Revival was a part of the vast Romantic Movement that pervaded all parts of Europe. The whole of European consciousness underwent a change and a new attitude towards life and the world was adopted. The artificiality of 18th century civilization forgot all attractions of nature and a wide gulf between the two was created. A readjustment was a necessity.

England with her large and emancipated middle classes was the first country to uphold the right of naturalness, imagination against formalism, emotion against dry reason, the real man against the readymade social puppet. Following verselines by Alexander Pope shows this vividly—

"Nature and Nature's laws lay hid in night
God said, let Newton be and all was light."

One of the powerful causes of romantic thought was the revolutionary naturalness of Rousseau. He is often regarded as the spiritual father of European romanticism. Rousseau was the first to give expression to certain aspects of that uprootedness which began to invade European mind at a period when the new industrial era was paving her way through the remnants of decaying feudal world. What is known as romanticism was an inner reaction to the material outlook of people. Rousseau taught two principles to the age — the worth and dignity of man as man and secondly the power of natural scenery to respond to his needs.

English Romanticism does not consist in the triumph of 'self'. The personality of a writer has a characteristic place in it, because sensibility and imagination are the very essence of individuality whilst intelligence tends to the general.

Legouis cazamian defines romantic spirit as – "accentuated predominance of emotional life, provoked or directed by the exercise of imaginative vision and in its turn stimulating or directing such exercise". Intense emotion coupled with an intense display of imagery, such as the frame of mind which supports and feeds the new literature.

Needless to say, curiosity and the love of beauty are two important features of romanticism. Moreover, a subtle sense of mystery, an instinct for the elemental simplicities of life, love for Medievalism, love of Nature, a melancholy note, spontaneity and a revival of old metres are other important features.

Wiliam Wordsworth (1770-1850) : His Poetry

William J Long in his book English Literature : Its History and its Significance, states four remarkable characteristics of Wordsworth's poetry which are—

(1) His sensitiveness to observe the subtle change in the world about him (2) Truthfulness of his representation in nature poems (3) An insight that enabled him to penetrate to the heart of things. (4) Recognition of the life of nature. The world views Wordsworth mainly as a poet of nature.

Wordsworth believes that along with attractive arrangement of form and colour, Nature is permeated and pervaded by a spirit. In 'Tintern Abbey', he describes this all-pervasive eternal spirit as follows–

"And I have felt
A presence that disturbs me with joy
Of elevated thoughts, a sense sublime
Of something far more deeply interfused."

He finds a pre-existing harmony between the mind of man and nature which enables nature to communicate her own thoughts to man and man to grasp and seize them and to contemplate upon them, until an inseparable bond between the two is established.

Nature, for wordsworth is a storehouse of wisdom, of truth, of morality and of knowledge. She opens out her treasures to all those who approach her with a receptive mind. In 'Lucy Poems', he has given an idea of how the education of nature can help in developing one's personality. In 'Three Years she grew in sun and shower', Nature says—

"This child I to myself will take;
She shall be mine, and I will make
A lady of my own."

For wordsworth, Nature is animated by the principle of joy. The daffodils he sees are dancing with joy, the bird he beholds is again a symbol of the spirit of joy.

Wordsworth's power of observation was very acute and he had the gift of expression in words, the almost inexpressible beauty of nature.

Romantic poetry in Assamese literature and Raghunath Choudhary.

Inspired by the poetry of the English Romantics, some poets of Assamese literature began writing poems exhibiting the characteristics of the English Romantics. In Assamese literature Romanticism began in 1889 through the publication of the magazine 'Jonaki' from calcutta. The first romantic poem in Assamese is 'Bonkunwori' written by Chandra Kumar Agarwala and published in the very first volume of 'Jonaki'. Among the Assamese poets who contributed abundantly to the growth of romantic movement in Assamese lierature through their poetry, Raghunath Choudhary is one.

In Raghunath Choudhary, Assamese poetry found a perfect exponent of the new faith and interest in nature.

Raghunath Choudhary had to bear the burden of unbearable loneliness of handicapped life. Though, he was disillusioned with his own life, he accepted all the bitterness with calm resignation.

The Assamese romantic poetry took shape under the influence of English romantic poets. But Raghunath Choudhary had no direct influence of English Romantics as he had little formal education to study the works of English Romantics; yet he performed brilliantly as writer of Assamese romantic poety.

The poetic diction used by Raghunath Choudhary is remarkable, for he was apt in using the correct word in correct place.

Like Wordsworth, Raghunath was a great nature poet. He is known as 'Bihagi Kabi' (poet of birds) in Assamese literature, as the theme of birds predominates his poetry. He also wrote poems on flowers, and beauty of nature in other forms.

Raghunath Choudhary describe the beauty of flowers more vividly in poems like 'Bhetkali' and 'Girimallika'.

Wordsworth, too wrote on birds In his 'To A skylark' —the bird along with pursuing its high ideals, namely to sing high up in the sky remains loyal to its earthly duties, namely, the duties to its near and dear ones.

Raghunath Choudhary describes the impact of the melodious songs of birds, on the earth through his acute imagination. As in other objects described in his poetry he also compares the birds with deities. 'Dahikatara', 'Keteki' are such poems.

Choudhary's state of despair, resulted from his physical disabilities also finds expression in his bird poems. His desire to get united with the beloved was expressed in certain lines—

"Janma Janmantatre jen tomakehe pao / Eke dhyan, eke jnan / Mili Jabo duti pran / kadapito dujanar nahabo biswed (keteki)

Thus in the history of Assamese literature, Raghunath choudhary occupies a special place.

Conclusion

Though Raghunath Choudhary's love of nature is comparable to that of Wordsworth, their poetry differ from each other. Wordsworth's love of nature is inherent. Yet, it was influenced by French philosophy, particularly Rousseau's philosophy of 'back to Nature'. This led him to the creation of poems on the theme of common men who were nearer to nature. He wrote on common men and their activities e.g. Shepherd, Solitary reaper, Leech gatherer.

Wordsworth has seen the unity among objects of nature. In his 'Written in early spring' —he notices the unity between tree and creepers. Choudhary also finds such unity between autumn and the blue sky, between the stars and the moon.

While Wordsworth turns towards society, choudhary turns away from it. The 'poet of the birds', Raghunath choudhary prayed to nature for moral and spiritual development of men but he did not build a philosophy on his attitude to the beauty of nature and love of that beauty. But all the nature poems of Wordsworth portray a philosophy based on life and society. ❑

Reference :

1. Kotoky Dr Prafulla. Tulanamulak Sahitya Aru Anubad Bichar. 2nd ed. Guwahati – Jyoti Prakashan, 2002.
2. Long. William J. English Literature : Its History and Its Significnce, New Delhi – Kalyani Publishers, 1993.
3. Prakash, Ravendra : Wordsworths selected poems with Prelude, Lakshmi Narain Agarwal Educational Publishers, Agra-3.
4. Sarma. Dr Gobinda Prasad. Ingraji Sahityikar Jiban Aru Sahitya. 1st ed. 2014, Banalata.
5. Talukdar, Nanda, Kabi Aru Kabita, 2nd edition 1988, Banalata.

Character builds slowly, but it can be torn down with incredible swiftness.
—Faith Baldwin

Let us not say, every man is the architect of his own fortune; but let us say, every man is the architect of his own character. ***—George D. Boardman***

Character is the result of two things : Mental attitude and the way we spend our time. ***—Elbert Hubbard***

A man's reputation is what other people think of him; his character is what he really is. ***—Jack Miner***

Watch your thoughts; they become words. Watch your words; they become actions. Watch your actions; they become habits. Watch your habits; they become character. Watch your character; it becomes your destiny. ***—Frank Outlaw***

Character is power; it makes friends draws patronage and support and opens the way to wealth, honor and happiness. ***—John Howe***

Aryabhata, the greatest Indian Scientist

✍ **Dr. Chandana Goswami**
Assistant Professor,
Deptt. of Maths & Statistics

If we want to know the history of Science and Technology in India then we should touch the prehistoric human activity from where it began. The present day Pakistan, the then Mehrgarh hang picture of prehstoric human activity with continuation to Indus valley civilization. Some elements of western education have been inserted in India due to the effects of British colonial rule. Now India has developed in Automobile engineering, Information technology, communication as well as space, polar and nuclear sciences etc.

Aryabhata (sometimes misspelled as Aryabhatta) is regarded as first Indian mathematician and astronomer belonging to the classical age. There is no actual information about the place of birth of 'Aryabhata'. But it is assumed that he was born in 476 AD in Tarenaga, a town in Bihar. Bhaskara–I (7th century Indian Mathematician) describes Aryabhata as Asmakiya— "one belonging to the asmaka country". It is widely attested that during the Buddha's period, a branch of Asmaka people settled in the region between the Narmada and Godavari rivers, in the present day south Gujrat and North Maharashtra region. Aryabhata travelled to kusumapara (modern day Patna) for studies and resided there for some time. It is definite that Aryabhata was the head of an educational Institute named "Kulapa" in Kusumapara. For the observatory of Nalanda University it is assumed that Aryabhata was the head of the university as well. Moreover some other observatory stated that Aryabhata was born in Kerala. He did Ph. D from the university of Glasgow. "Aryabhatiya"— compilation of mathematics and astronomy is the first and famed book of "Aryabhata". He wrote this book when he was 24 and published in 499 AD.

"Arya-Siddhanta" was another book written by him on astronomy. In "Aryabhatia" there are 108 verses and 13 introductory verses in the teset and divided in to 4 chapters called "Pada".

1. Gitikapada (13 verses) : containts basic definition of astronomical parameters and tables.
2. Ganitapada (33 verses) : contents are Geometrical properties with figures and manterrations, series, linear and quadratic equations, methods for extracting the square roots, the cube roots etc.
3. Kalakniya Pada (25 verses) : Deals with the position of sun, moon and planets.
4. Golapada (50 verses) : Deals with the movement of the sun, the moon and the planets on the celestial sphere.

In Astronomy part Aryabhata states that circumference of earth is 4967 yojanes, diameter is 15811/24 yojanes. (1 yojana = 5 miles)

It is calculated that circumference of earth is 24,835 miles which is more accurate to the present accepted value 24, 902 miles. Aryabhata stated the length of the year is 365 days 6 hours 12 minutes. He worked out other and smaller measurments of time such as seven day in a week with intercalary month and inserted into year to make the calender along with seasons. For accurate measurement of time he also analyses on sundial measurement. He was the first person who states that the earth is not flat but is of spherical shape. He also found out by calculating the circumference and diameter of the earth along with radius of nine planets. Contrary to the prevailing view that the sky was rotating, Aryabhata stated that the earth rotates about its own axis daily and the apparent movement of stars is a relative motion caused by the rotation of the earth. Aryabhata stated that the moon and planets are lighted by the reflection of sunlight. He also explains solar and lunar eclipses.

"Bhaskara" (disciple of him) names Aryabhata as "Ashmakatantra" meaning treatise from the Ashmaka. This famous book is also referred to as "Ayra-shates-ashta". It contains many parts of mathematics such as arithmatic, plane, algebra, spherical trigonometry, theories on continued fractions, some of power series, sine tables and quadratic equation. He tried to give concept of sine by his "Ardhajya" which is translated as half chord.

Following are the contribution on the mathematics.

Mathematics :

Place value : Aryabhata was familiar with the place value system. He knew numerical symbols and the sign for zero.

Interest : He formulated for the first time in India the formula for interest, time and other related ones in the problems of interest.

Algebra :

Integer solution : Aryabhata was the first one to explore integer solutions to the educations of the form by = ax+c and by = ax−c, where a, b, c, are integers. He used "Kultuka" method to slove problems.

Intermidate equation : He gave general solution to linear indeterminate equations ax+by+c = 0 by the method of continued fraction.

Identities : He had dealt with identities like

$(a+b)^2 = a^2+2ab+b^2$ and $ab = \frac{\{(a+b)^2-(a^2+b^2)\}}{2}$

He has given the following formula in Aryabhatia. $1^2+2^2+3^2 \ldots\ldots\ldots\ldots +n^2 = \frac{n(n+1)\ (2n+1)}{6}$

$$1^3+2^3+3^3 \ldots\ldots\ldots\ldots +n^3 = (1+2++\ldots\ldots +n)^2 = \left\{\frac{n(n+1)}{2}\right\}^2$$

Algebraic quantities : He has given the method of addition, subtraction, multiplication of simple and compound algebraic quantities.

Arithemetic series : He was given a formula for summing up of the arithmetic series after the pth term.

The value is $s = n\left[a+\left\{\frac{(n+1)}{2}+p\right\} d\right]$

Geometry :

Discovers the π (Pi) value : The credit for discovering the exact value of Pi may be ascribed to the celebrated mathematician Aryabhata.

Rule : Add 4 to 100, multiply by 8, add 6200. The result is approximately the circumference of a circle of diameter twenty thousand. By this rule the relation of the circumfernece to determine π is given. This gives 'Pi'

$$\pi = \frac{62832}{20000} = 3.1416$$

Which is an accurate value of Pi. Arayabhata realized that Pi is an irrational number.

Circle theorem : He has postulated a theorem relating to circle as follows.

"In a circle the product of two saras is the square of the half chord of the two arcs". i.e $a \times b = c^2$ where c is half of the chord and the saras or arrows are the segments of a diameter which bisect any chord.

Formula : Aryabhata gives formula for the areas of a triangle, square, rectangle, rhombus, circle etc.

Trigonometry :

Sine Table : Aryabhata gave a table of sines (for calculating the approximate valus at intervals of 90/24 = 3.45′)

This was done using the formula for

Sin(n+1) x–Sinx in terms at Sin x and Sin (n–1)x.

Versine : He introduced the versine

(versine = 1– cosine) into trigonometry.

The famous figure, Indian Scientist Aryabhata died 550 AD when he was 74 year old. ❑

Aspects of gender issues as portrayed by Virginia Woolf in *A Room of One's Own*

✍ **Sudipta Karmakar**
Asstt. Professor (English),
Deptt. of BBA/BCA

"For most of history, anonymous was a WOMAN."
—Virginia Woolf

Virginia Woolf, one of the founders of the movement known as Modernism, is one of the most important woman writers in English. Her "Stream-of-consciousness" essays and novels provide an insight into both her own life experiences and those of women at the beginning of the twentieth century. *A Room of One's Own* is an extended essay, based on Woolf's lectures at a women's college at Cambridge University in 1928. In this essay she made the connections between women's cultural and material poverty, it was the stand she took in *Three Guineas* (1938) where she linked the male domination of the cultural heritage with exploitation, violence and war.

The title of the essay refers to Woolf's belief that a woman writer needs privacy, space and sufficient financial means to practise her craft. She uses the term "room" as a powerful symbol for many larger issues, such as privacy, quality leisure time and economic emancipation, each of which is an essential component of the countless inequalities between men and women.

Much of *A Room of One's Own* is dedicated to an analysis of the patriarchal English society that has limited women's opportunity. Woolf posits that men historically belittle women as a means of asserting their own superiority. In her metaphor of a looking-glass relationship, men, threatened by the thought of losing their power, reduce women to enlarge themselves. However, just as women's writing suffers from the emotions of anger and fear, men's writing suffers from this aggression. Woolf repeatedly insists upon the necessity of an inheritance that requires no obligations and of the privacy of one's own room for the promotion of creative genius. Woolf reflects upon how men, the only gender allowed to keep their own money, have historically fed resources back into the universities and the like institutions that helped them gain power in the first place, in contrast, in the women's university, the narrator stays at had to scrap together funds when it was chartered. *A Room of One's Own* is a ground breaking, genre-expanding inquiry into the effects of gender on literary production. Thus, to posit all women as necessarily feminine and all men as necessarily masculine, is precisely the move which enables the patriarchal powers to define, not femininity, but all women as marginal to the symbolic order and to society.

Woolf emphasizes that gender inequality is the most important cause why women have produced less impressive works of writing than men. To illustrate this view point, the narrator creates the character named Judith Shakespeare, the imaginary twin sister of William Shakespeare. Woolf narrates how Judith and her art suffers because of her gender which eventually makes her commit suicide. Woolf finally predicts that until these inequalities are rectified, women will remain second class citizens in the society and their literary achievements will also be branded as such. ❑

Does it really need to be the 18th war or is peaceful co-existence possible ?

✍ **Hemanta Kalita**
B. Com 6th Semester

For several decades, Assam is passing through too much of tears and blood. This stunningly beautiful state and its people are sruggling hard to come out of the curse of their own history. Secessionism, insurgency and terrorism are like the mythical phoenix bird, self-destructive but able to resurrect from its own ashes. Assamese people did clutch them all-like a drowning person clutches a piece of straw. Liberation of Bangladesh sharply increased immigration. Thousands of Bangladesh nationals started pouring into the bordering states of Assam, Tripura, Meghalaya and West Bengal. The primary reason of this exodus was economic. Bangladesh was a highly populated country where 60% of the population lived below the poverty line. Devastating natural calamities regularly displace millions. Land alienation, poverty, unemployment and lack of adequate social infrastucture prompted the poor Bangladeshi to immigrate into India for a better livelihood. Between 1970 and 1974 the population of east Pakistan (Bangladesh after 1971) amazingly came down from 7.50 crores to 7.14 crores. Though calculating by the annual population growth rate of 3.10 percent, in 1974 it should actually increase to 7.70 crores. It is widely believed that a shortfall of 5.60 million has actually immigrated in India. AASU came to prominence in late 70's with their peaceful agitation (popularly called the Assam agitation) to uncover all illegal immigrants in Assam, deletion of their names from the electoral roll and their deportation. Calling their movement the 18th war of independence, an allusion to the 17 wars fought by Ahom Kingdom's legendary general Lachit Borphukon. It claimed that "infiltration and illegal migration is a potential threat to the integrity and sovereignty of the country as well as a demographic danger to the indigenous communities of Assam."

Innocent life lost during the movement :

On February 18, 1983 a day after the state assembly polls, the village of Nellie in Nagaon district, 34 miles north-east of Guwahati, 2191 innocents were massacred. A commission of inquiry was instituted but the 600 page report was never made public and not a single person was convicted. During the six year-long Assam agitation from 1979 to 1985, a total of 855 people had sacrificed their lives for the cause of the Assamese people. Although that unfortunate spree seems to be passed, now I just hope my fellow honourable citizens mostly old as far as I have noticed do not die standing in the long lines of NRC verification centres, hypothetically speaking. Although an appreciable process and the hard work I have seen been put up by the verifying officers, I don't see a long term solution yet.

Global warming, the real problem :

Bangladesh has been rated as the third most vulnerable country in the world in terms of number of people affected with respect to sea level rise. By 2050, supposing a sea level rise of 27 cm, around 33 million people would be suffering from surging. A 1 metre rise in sea level would submerge a full 18% of the total land area in Bangladesh. It is predicted that global warming will cause an annual temperature rise of 0.4 degrees Celsius in Bangladesh and result in greater frequency and intensity of cyclonic storms. Will all the India states equally share the load of this future immigrants? What if the UNO imposed it on

us, not even then? The fact that the environment is changing; and is now changing at an unprecedented pace due to both natural and human induced causes could definitely culminate in conflicts between India and its neighbours. China's proposed dams and determination to implement the Great south-north water diversion (SNWD) Project which routes target. Brahmaputra could create contamination, sedimentation and flash floods in both the countries if the diplomatic ties are to go wrong among the countries. Then I suppose the subsequent future generations would have to migrate to other countries, I suppose the present capitalists (not of a particular religion) of our time would get them in.

Co-operative economic development is the solution :

Bangladesh is not only India's neighbour, but also offers huge business and investment opportunities for Indian businesses. However, investment opportunities for Indian industrialists in Bangladesh had not been explored in depth so far.

Kris Gopalakrishnan, President, CII —the interesting feature in bilateral economic engagement between India and Bangladesh is that despite common economic advantages, our two nations have evolved in different industry sectors. While garments and agricultural products are exported from Bangladesh, Indian exports include automotives and pharmaceuticals. We feel that Indian investment in Bangladesh with the possibilities of re-export to India would help diversifying the exports of Bangladesh and thereby reduce trade gap between both countries.

So there are economic possibilities through which we can facilitate trade in border areas, where lack of connectivity and transportation is not enabling the people of those places to generate their livelihood. We can create jobs in Bangladesh by investing in firms and setting up industries, hence it is completely possible to mitigate the immigration problem to a certain extent. We just need the political will to lower the tax rates for trade purposes and promote business among the nations. And then we can prosper by generating income sustainably. But, again, for this to happen we would need to sacrifice our material thoughts and think about a better sustainable future. ❑

Let us learn to appreciate there will be times when the trees will be bare, and look forward to the time when we may pick the fruit. ***—Peter Seller***

Life is 10 percent what you make it and 90 per cent how you take it. ***—Irving Berlin***

Ability is what you're capable of doing. Motivation determines what you do. Attitude determines how well you do it. ***—Lou Holtz***

There are only 3 colors, 10 digits and 7 notes; its what we do with them that's important. ***—Ruth Ross***

Let us take an oath

✍ **Saurav Roy**
B. Com 6th Semester

Which is the place where the sunlight falls first in the entire country ? Yes, it is the North-East, a place of rich cultural heritage, a glorious history and above all, simple people with simple heart. And it is we the youth of the North-East on whose shoulders the future of this diverse region lie. We are the stength; we are the backbone and of course we are the heart beats of our land. It is we who will have to realise our duties and responsibilities in making this region a better place to live in and it is we who will have to build better tomorrow with rays of hope and fulfilment for the future generations.

I remember an incident when I was in Bangalore to spend my vacation. I was in a bakery purchasing some biscuits. A stranger who was there asked me about my native place. The moment I said 'Assam' the next response that came out from his mouth was "O ! then you must have seen suffering of people due to violent activities, poverty, ignorance etc. around you ? Right ? It must be a horrible experience!", I didnot say a single word in answer at that time, I gave a smile and went out. Is this the idendity that we, people of North-East want? Surely there are lots and lots of better things to talk about our land than just killings, poverty etc. Then, why not we, as the new generation, do something for our land, so that we can proudly say wherever we go that we are from Assam, we are from North-East. Let's show the world our existence. Lets make them feel our strength and our uniqueness.

If a football team consisting of small town boys, who have played in paddy fields without even shoes can beat a team like Tamil Nadu in a big event like the national games and can win the gold medal for the land then why not the rest of us also do something spectacular ! If a small boy called that Pakir Jainulabdeen Abdul Kalam from a village like Dhanushkodi in Ramesharam in Tamil Nadu can one day become the president of the world's largest democracy, then I think that we have got a much better platform to perform.

I remember a saying which says, "If you don't have hope for the future, then you don't have power in the present." Then what is it that is stopping us? Let us come out from our shells, let us look into the world full of hope, let us explore the opportunities and face new challenges. Let us take an oath today that we will make our place The BEST for which surely we have to accept some new ideas.

Rabindra Nath Tagore's famous song says, "Jodi tor daak shune keo na-ashey, tabe ekla cholo re !"It means if nobody comes even after hearing your call, then you alone will have to go and show the way. You alone will have to fight for your cause because you know that you are in the right path, the path that can bring prosperity, the path that can bring happiness.

SO LET US TAKE AN OATH TODAY— 'NO MOTHER WILL CRY ANY MORE IN OUR LAND, NO SISTER WILL AGAIN LOSE HER BROTHER, NO WIFE WILL CRY LOSING HER HUSBAND'.

Because
We have lost, what we should not have !
We have suffered that we should not have,
not any more !
Not it is the time to gain !
Prosperity and happiness will surely come
With the showering of the next pain
There we have seen the rays of hope,
Though far, but not impossible !
Let's try to achieve that,
Because we know that
We are able, we are able ! ❑

Our 'Present Education System' & 'Actual Education'

✍ **Sujit Kumar Choudhary**
B. Com 6th Semester

"A boy or a girl topped the board exam with 99.99%" we get lots of news about such type of students now a days which tells about the success of the student. Every year the percentage is rising up. Now a days every student aims at becoming a doctor, engineer, advocate etc, etc. May be that is what the society or their parents demand. So from the very begining of the school life they start the race where they have to run after the marks. But in this race do they get to learn the moral lesson and knowledge which they should get in their childhood? Are they enioying their chilhood life?

We can see that even a small kid of K.G, nursery goes for the tution classes after their school. Their parents tell their child to study hard and score good marks so that they can be at the top of the class. But here no one ask the small child whether he/she is enjoying the school? Sometimes the small child does not even get the time to play around and look at the beautiful things around them. And as the child grows up the pressure in his head starts increasing.

The parents compare the child with other students and ask him to become like them. And that is how the child loses his own identity and own talent which he has in him and starts working like a machine to collect marks.

Again after completing their high school, there comes another important decision for the students. What stream should they select ? Again the students get pressure from their parents that they should select that particular stream just because another child of very reputed parents and families took that stream without knowing what their child wants to become. They are just forced by somebody else. We have seen that many students fail in their 12th class because they do not get enough marks as their parents were expecting from them. We also get news about the students who commit suicide after they get less marks.

Now a big question arises here that what is wrong in the education system? "Is education only meant for marks? Does not education teach us about life...??"

In today's world everyone is thinking of luxurious life in a foreign country, a big car, a big house, big money etc, etc. Our education system tells us to earn money. We run after the jobs and run after money till our life ends. Our society rate the people today by money. The person with larger amount of money are important and valuable and powerful than the persons who have good education and knowledge but they do not have enough money. Today, everybody thinks of going out of the country for earning more money. But nobody thinks of improving the economy of their country. Today everybody aims at just to become a doctor or engineer but no body thinks of becoming a teacher, a good politician, or a good person who can help and give benefit in the improvement of the society and the country. Even after becoming a doctor, some people forgets the responsibility towards the society. He /she after becoming a doctor charge higher amount for just a single visit.

Some of the great people at present say that today's youth have become indisiplined, unmannered and disrespectful. But before making such type of complaints, they should see the actual reason behind this. Our education system asks us to earn money and make our own way. This has turned our youth to a machine of earing money and power.

In the movie, 'Three Idiots' there is a dialogue "Life is a race, agar tum tez nahi bhagoge to tumko koi kuchal kar aage nikal jayega." So forget about the rest of the world. Just run and run—

After all this again question arises here. In the present mechanical world does education mean just a piece of paper carrying marks and grades? Or does it has a value which can change the morale of life? There's a requirement to change the education system for a better tomorrow which will have some moral values. From where a small child from class K. G. or Nursery to an adult will learn the actual meaning of education and will know the actual meaning of life. Which will not only bring success to them but also make the society better.

Because there is a saying—

"Ek acche kal ki suruwat hoti hai, aaz se." ❑

Charity begins at home

✍ **Somnath Chatterjee**
B. Com 4th Semester

"Not 'began', but it should be 'begins'." said Ramesh Dada. "Charity begins at home," he continued, "is an example of simple present tense." "What does this imply?" I asked anxiously. Ramesh dada, though actually my tution teacher, let me down easily by replying, "you do not need to know the meaning of this line, just understand the rules of English grammar."

Tution classess got over and I reached home still wondering about the actual meaning of that sentence, yes that one...'charty begins at home.'

On reaching home, mother asked, "How was your class today?" "It was okay," I replied, realising that my stomach was already an orchestra and the instruments of hunger were playing their own tunes in it. I requested with a quacky voice, "Mother, please give me something to eat." A few minutes later mother served me a plate of sandwiches and milk. "Sandwhiches are fine, but why the milk?" I murmured, only to be heard by her. "Don't you even dare think not to have the milk," warned mother. Her voice literally sounded like those of the female villains in our Hindi movies.

I stuffed the sandwhiches into my mouth and hurried upstairs. "Don't you feel ashamed of wasting one glass of milk every day. It seems, you are making it a routine habit." I heard mother yelling loud at me. Suddenly, there was a knock on the door. I came down just to peep through and see who the person was saving me from my mother's brunt. Please, give me something to eat. I have not eaten anything for the past two days," said a small boy wearing an old, shabby and torn shirt and a trouser so dirty that I could not even recognise its colour. Mother asked him to wait at the doorstep and went inside. The boy stood there, without any movement, absolutely still, as silent as a winter morning. His face bore the hope of a positive news.

Before I could guess something more about his personality, I saw my mother bring out the glass of milk which I did not want to have. The boy's eyes shone like a diamond. He received the glass with both his hands, drank the milk, even the last drop of it, and left away with contentment and a sigh of relief. It was then, on that very moment, that I could actually realise and understand the actual implication of the line, 'charity hegins at home.' ❑

Bike Stunts by Students

✍ **Somnath Chatterjee**
B. Com 4th Semester

Bikes, the latest and one of the most important status symbol for students, presently top the 'wish list' of the students, especially the ones who are eighteen plus. The usual attitude of most of the boys is that— 'No bike, no fun in life.' A number of bikes have flooded the market today starting right from the Bullets to the Yamaha R 15s, from the Honda CBRs to the Bajaj Pulsur. But, just like every rose has a thorn, similarly 'stunts' can be said to be the thorn, though not literally, of bikes.

Undoubtedly, as a bunch of young, passionate and enthusiastic people, it is very obvious for the students to have a liking for bike stunts. These stunts, when performed by professionals, give us goosehumps alongwith providing the pleasure to watch and we take immense pride in admiring the talent and the exuberance of the riders who perform the stunts, as if it were nothing more than a catwalk for them.

However, is the feeling same when the same stunts are performed, or rather tried to be performed by some inexperienced, immature students studying in educational institutions? well, ...unfortunately, it is not.

According to a new research on road accidents, around 23-25 students die every year owing to bike stunts performed on roads. One reason which plays a significant role behind encouraging these students is 'peer pressure'. Friends, always give them the impetus to perform these kinds of stunts. Another reason might possibly be the need of impressing the opposite sex. Boys, especially the students who perform the stunts, have a perception that it is one of the easiest way to impress any girl they want to. Students are the future of a country. But, they have to have a clean understanding of the fact that performing dangerous stunts is not going to be of any help in their career building process. 'Parental Control' is another important aspect which should be looked into. Parents themselves should try their level best to make their children aware about the harmful effects of such rash and lethal bike rides. A lot also depends on the teachers, most commonly known as our 'second parents', to guide students in the right path and keep them safe.

So, it is actually the need of the hour to enlighten the students of the modern world regarding the proper use of the resources at their disposal, or else it might just, cost us too much even the lives of our dear ones. ❑

The world cares very little about what a man or woman knows; it is what a man or woman is able to do that counts. ***—Booker T. Washington***

For the things we have to learn before we can do them, we learn by doing them. ***—Aristotle***

A dog barks when his master is attacked. I would be a coward if I saw that God's truth is attacked and yet would remain silent. ***—John Calvin***

Swachh Bharat Abhiyan

(Making India Clean and More)

✍ **Priyakshi Kakoty**
M. Com 2nd Semester

Volunteer actor Ravi Kishan said, "..... we always enforce our Fundamental Rights but we never try to carry out our Fundamental Duties. I'm supporting the clean India campaign because just like our prime Minister's concern, I too share the vision of a clean India, green India."

This campaign was officially launched on 2nd October 2014, at Rajghat, New Delhi, where Prime Minister Narendra Modi himself cleaned the road. It is India's biggest even cleanliness drive and 3 million government employees, school and college students of India participated in this event. The mission was started by Prime Minister Modi, who nominated nine famous personalities for the campaign.

"Sanitation is more important than independence." These words of Gandhiji have laid the foundation for Swachh Bharat Abhiyan.

The campaign aims to cover 4041 statutory towns to clean the streets, roads and infrastructure of the country. Modi exclaimed, "Is cleaning only the responsibility of the Karamcharis? Do citizens have no role in this? We have to change this mindset." He asked all the citizens including celebrities, sports legends and business tycoons to join the campaign.

Modi has invited nine public figures, Mridula Sinha, Sachin Tendulkar, Baba Ramdev, Shashi Tharoor, Anil Ambani, Kamal Hasan, Salman Khan, Priyanka Chopra and Team Tarak Mehta Ka Ooltah Chashmah to make a contribution towards Swachh Bharat, share the same on social media.

Modi believes that other nations are clean, not only because of the efficient clean drive but because of the joint efforts of citizens too. The citizens over there are aware of their responsibility and thus refrain from littering. Modi aims to fulfill the dream of clean India by the 2019, on the 150th birth anniversary of Gandhiji. To check the progress of the campaign, Modi has himself made surprise visits to various offices. It is team of Ministers too, has contributed by taking up the task of cleaning. The campaign has just started, for its success every citizen has to put in efforts. Only then our nation can become a world class country like European Countries. No matters how successfully our economy booms; if the country is not clean at the ground level the citation of being a developed nation will also not field result.

Objectives of Swachh Bharat Abhiyan are being carried forward presently, but the following principles will be included—

1. Construction of individual cluster and community toilets.
2. To eliminate or reduce open defecation which is one of the main causes of death of thousands of children each year.
3. Not only latrine construction, the Swachh Bharat Mission will also make an initiative of establishing an accountable mechanism of monitoring latrine use.
4. Public awareness will also be provided about the drawbacks of open defecation and promotion of latrine use.
5. For proper sanitation use the mission will aim at changing people's attitudes, mindsets and behaviours.
6. To lay water pipelines in all villages ensuring water supply to all households by 2019. ❑

"Manners Maketh the Man"

✍ **Navin Bothra**
B. Com 2nd Semester

What do we mean by 'Manners Maketh the Man'? According to some people, he alone possesses manners, who rises from his seat when an elderly gentleman enters the room, smiles when he meets a friend, and pats children on the back when he sees them. He who thanks you when you hand him a piece of blotting paper, says that he is glad when you hand him a support and expresses regret when you leave him is thought to be one who possesses manners. One who asks about your health when you see him, and puts to you questions about the welfare of the members of your family, is said to be a person who possesses manner. Yes, all these things are true. A man who possesses manners is one who is not a violent, noisy, showy and irritating creature. He is never rude. He never offends other people. He is always graceful in his mode of address.

But when we say that, "Manners Maketh a Man", we don't take manners to mean these little tricks of behaviour by which people set so much store. Manners surely go deeper than that. The author of this saying meant by it something which we do not understand now. According to him, manners means "character", which is based on moral disciplines. For him that man only had manners, who was not cold and selfish, proud and cowardly. He believed that a man could have manners even though he possessed no wealth, had no very high social position, could not afford fine clothes, did not possess university distinctions and did not know how to say, "Thank You", and "glad to meet you". He only was a man, and he only possessed manners who was full of regard for the feelings of others. A man who does not wound the feelings of others, who is respectful to the elderly, kind and courteous to his equals, and considerate to his inferiors, alone possesses manners. A man may possess and dress as smartly as he pleases, he may know all etiquitte by heart, but still he may lack knowledge of manners. It should be remembered that manners are not something superficial, but the expression of the kindness of our heart.

The heart should come first and manners should come next. Manners should, therefore, be in no case a cloak for insincerity, for selfishness, for pride and unkindness. People should not think that manners can compensate for the lack of kindness. He only is a man and he alone possesses manners, who is kind at heart, and whose sole aim in life is not to do wrong to anybody. ❐

Let us not be content to wait and see what will happen, but give us the determination to make the right things happen. ***—Peter Marshall***

The greatest of all mistakes is to do nothing because you can only do a little. Do what you can. ***—Sydney Smith***

Every action is either strong or weak, and when every action is strong we are successful. ***—Wallace D. Wattles***

SARASWATI PUJA CELEBRATION

TEACHERS' DAY CELEBRATION

QUIZ COMPETITION

PARTICIPATION IN THE CAMP ORGANISED BY INDIAN MILITARY ACADEMY

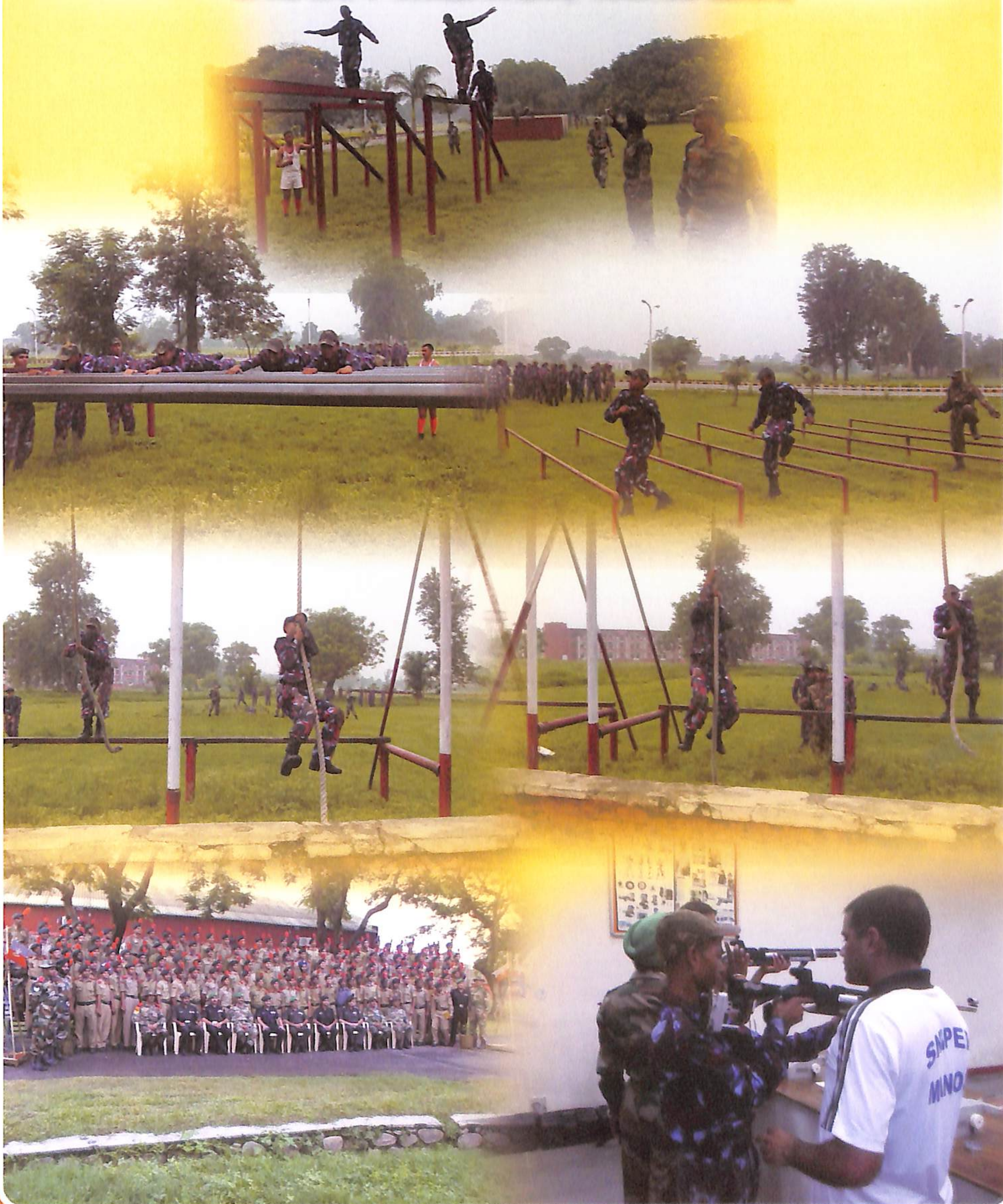

PARTICIPATION IN THE CAMP ORGANISED BY INDIAN MILITARY ACADEMY

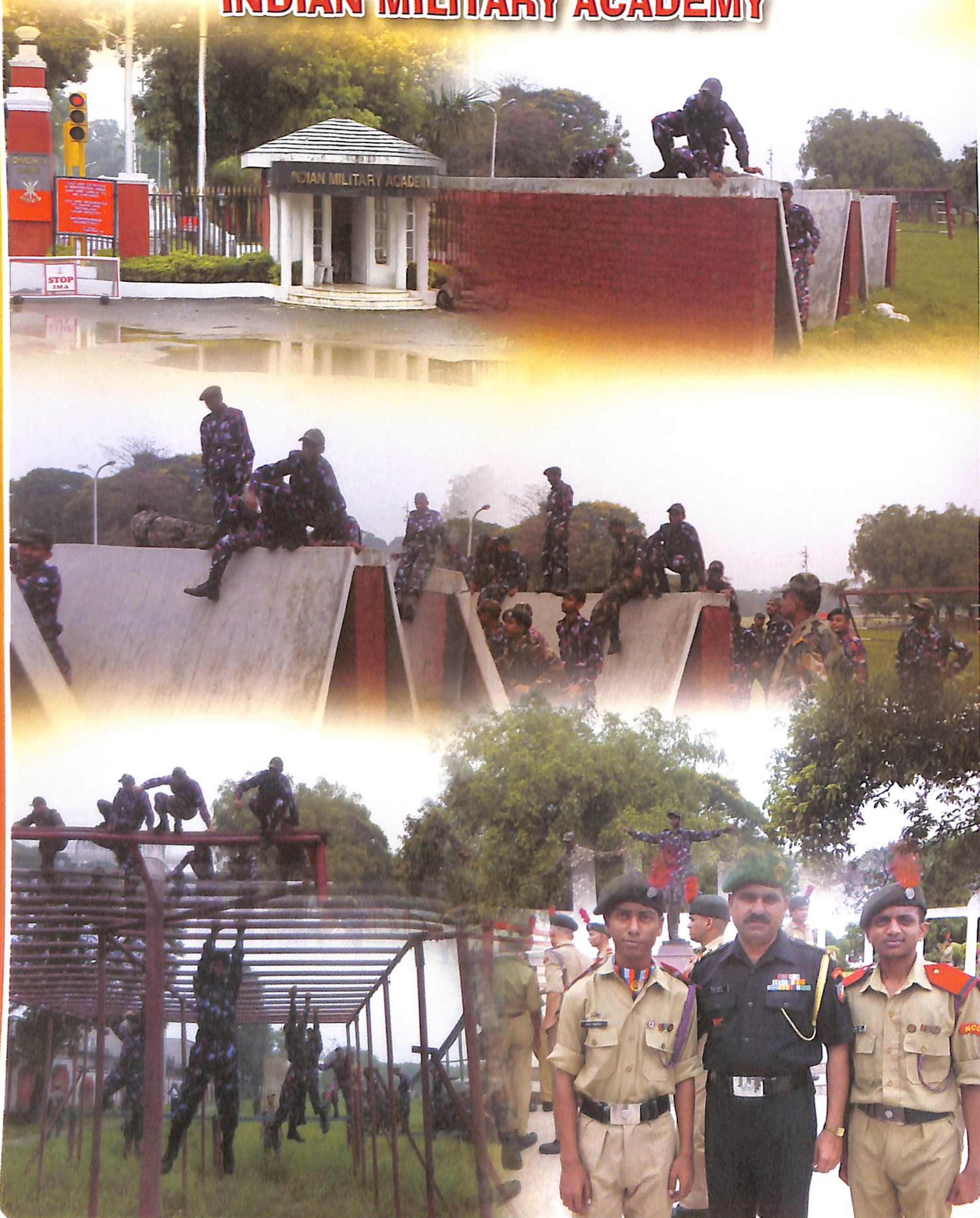

FRESHERS' DAY

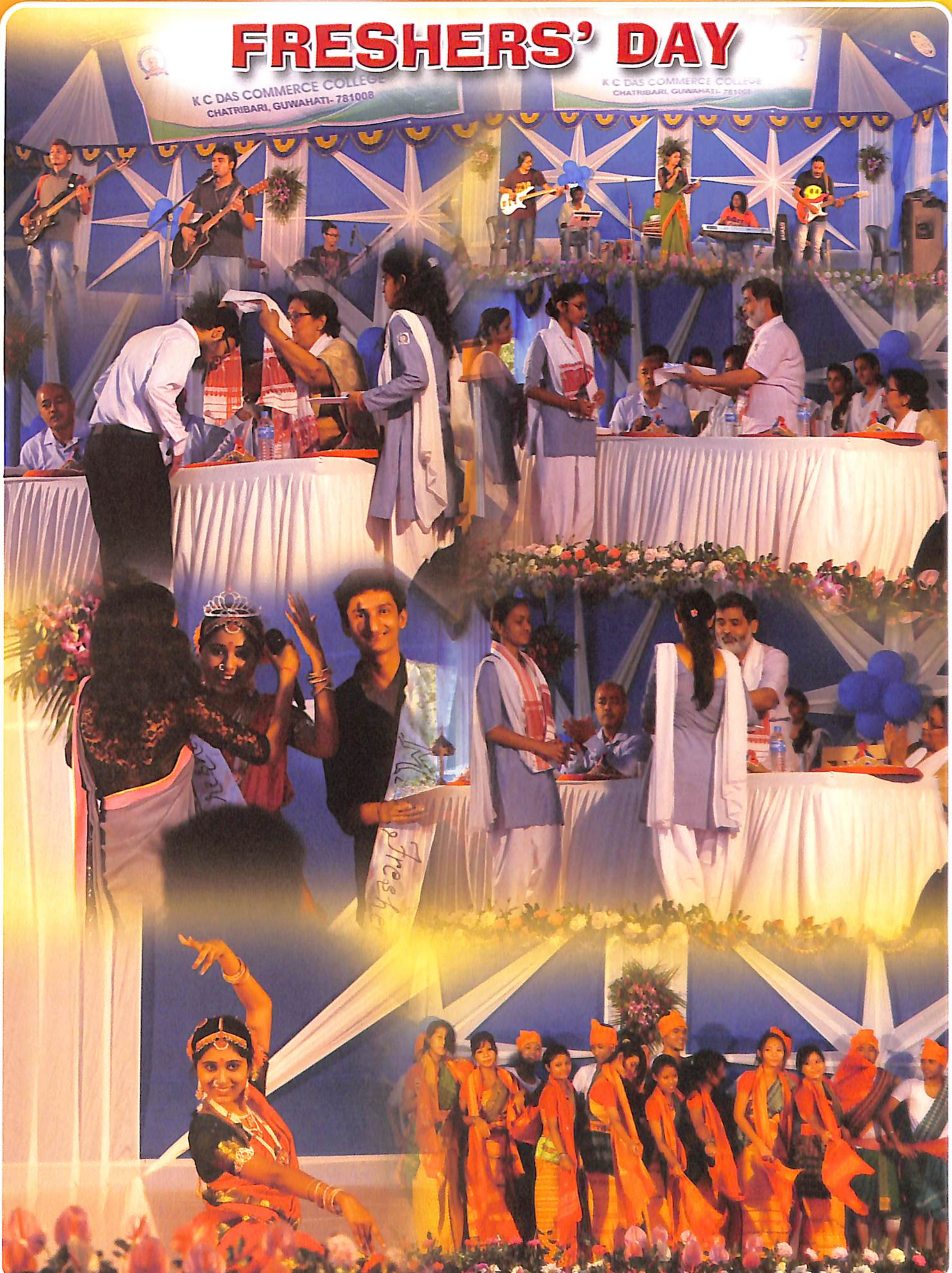

FRESHERS' DAY

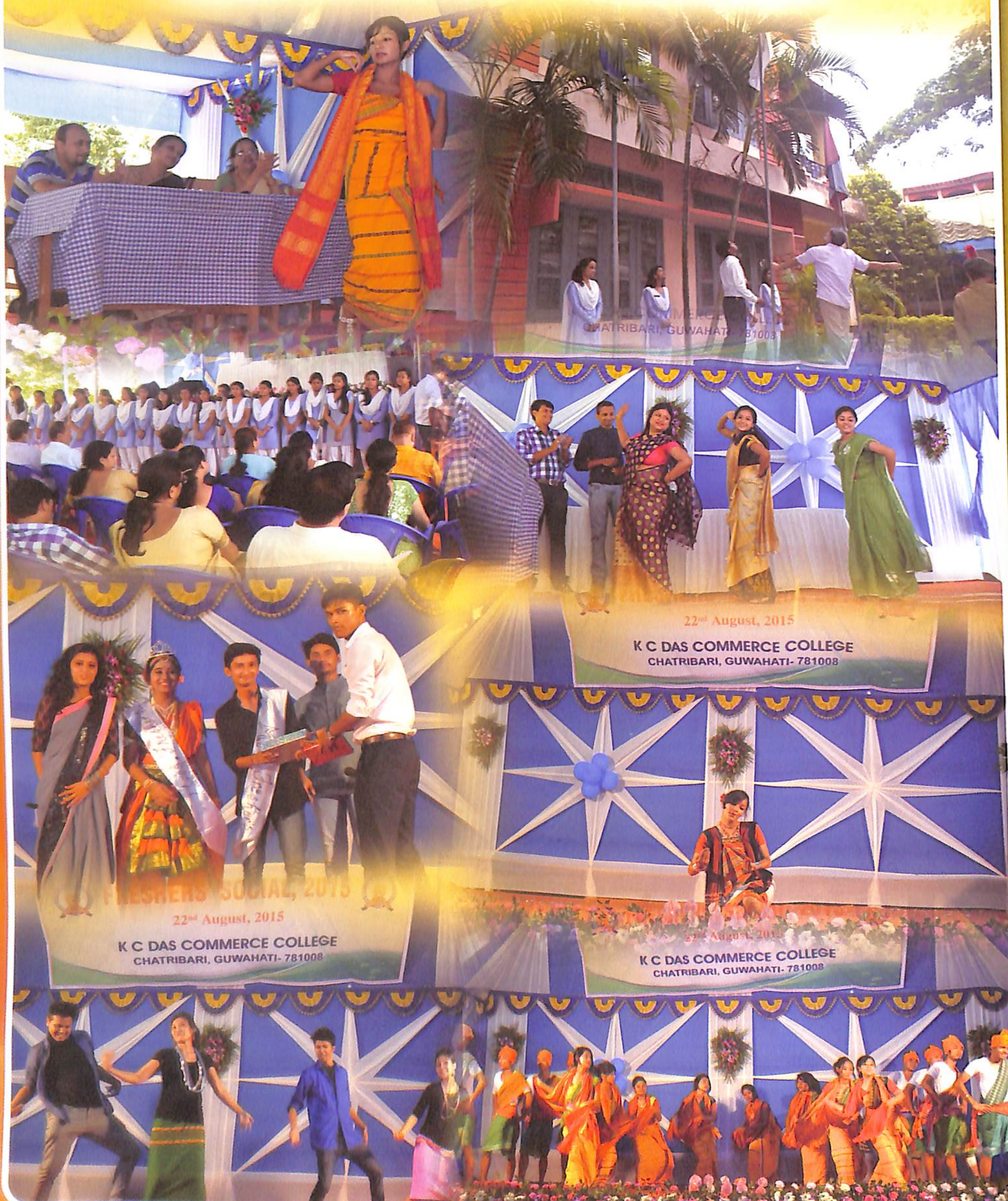

ALL ASSAM INTER-COLLEGE SINGING COMPETITION

FOUNDATION DAY

BLOOD DONATION CAMP

FLOOD RELIEF CAMP

COLLEGE WEEK

COLLEGE WEEK

TRAFFIC AWARENESS PROGRAMME

Problems faced by today's Indian Teenagers

✍ **Santanu Das**
B. Com 2nd Semester

Teenage is a fancied seven-year period in anyone's life. Every teenager, on the threshold of youth, in all parts of the globe faces peculiar problems during this period. This period is also full of thrills, excitements and adventures for the unknown and the unexplored aspects. This is, in short a period of revolutionary changes in one's psyche as well as personality.

Every teenager has to overcome and cross this phase of life sooner or later before he or she is ready to face responsibility of life. Life for them is not a bed of roses anymore. And the sooner they wake up to these problems, the better they will be equipped to face responsibility of life and its challenges later. Apart from the problem of facing life's challenges in general, teenagers in our country face some unique problems, irrespective of the social strata to which they belong.

The most glaring of these problems is that of the so-called generation gap. A teenager, on account of the general awareness today professes to be aware of everything. They are in frequent conflicts with their parents, teachers and elders who are according to the teenagers, unjust and domineering, who refuse to see the teenagers' viewpoint and understand their problems. Elders may keep harping on the "good old days" by making youngsters more submissive, pliant and obedient. A young teenage boy may wish to go to a party wishing to smoke, drink and taste the other pleasures of life while his female counterpart may like disco and boyfriends. Such aberrations are usually disapproved by our elders. Hence there are frequent clashes and differences of opinion between the teenagers and their e8lders.

Thoughts of earning a livelihood are farthest from the mind of many Indian teenagers; they wish to enjoy life by and large. Hence,. their problems keep on multiplying. But if they are properly looked after and guided and educated, these problems can be minimized. They must not be ignored or sidelined if they are to shape into responsible citizens of future India. ❑

Coming together is beginning; keeping together is progress; working together is success.
—Henry Ford

There is little difference in people, but that little difference makes a big difference. That little difference is attitude. The big difference is whether it is positive or negative.
—W. Clement Stone

An optimist may see a light where there is none, but why must the pessimist always run to blow it out ?
—Michel De Saint-Pierre

Some men have thousands of reasons why they cannot do what they want to, when all they need is one reason why they can.
—Willis Whitney

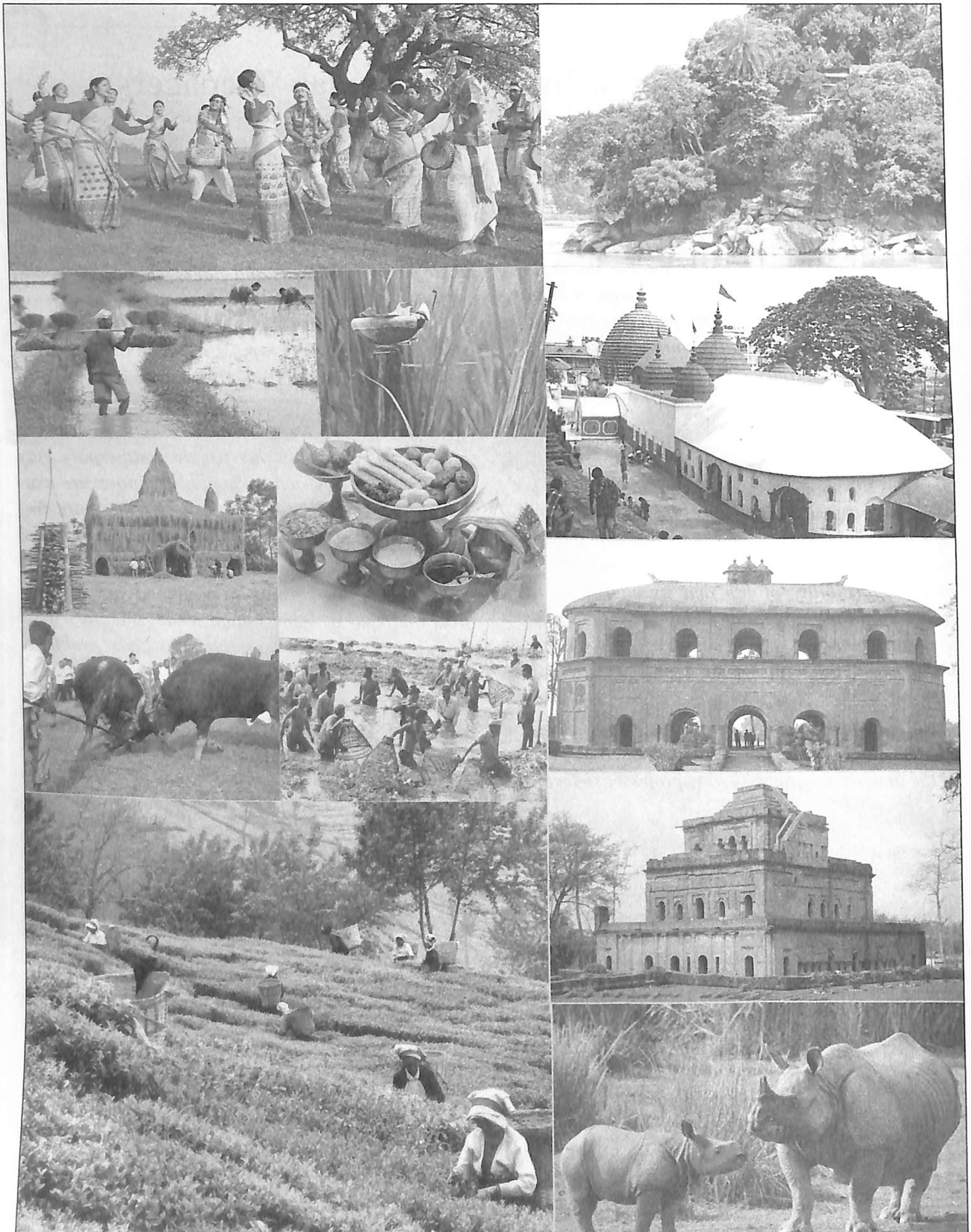

Poems

Poems of Life

✍ **Marami Moni Choudhury**
Assistant Professor BBA

(1)

The Meaning of Life

Life a term...
But it is more than that...
Everyone is running behind it...
Some say they enjoy the run.
Some say they are tired of running.
But in reality, it offers same experiences...
Experience of good and of bad...
It educates and it destroys,
It gives love and hatred too.
It is a puzzle to those
Who do not know how to play.
It is beautiful thing to those
Who know how to live...
Win or loss, it is a campetition indeed.
For a winner, life is nothing but a race,
For a loser, it is nothing but a struggle.
Happiness is something which life offers...
People who are happy know the meaning of sacrifice...
But it is always a mystey...
And a never ending process.
Till the end...

(2)

A Cold Evening

An evening, evening with you in front of the fire place,
A cup of tea in my hand...
You, beside me and I beside you,
It is the same evening
When we talk so much,
You and I remembering the past.
It is the same evening
When we plan so much..
A plan to make the world,
a better place to live for both of us...
When happiness can smile
and a torn face can be fixed...
A sky full of love can never be departed,
You speak about anticipation and
I talk about contingent...
Does not it feel so good?
A happy life which always tells its truth.
An evening full of feelings infront of the fireplace,
Do you realise the time which favoured us with a glaze?
A sparkle in my eyes, a power in your soul,
Dont you feel that we forgot the cold?
An evening with you infront of the fireplace...

Brahmaputra

✍ **Somnath Chatterjee**
B. Com 4th Semester

When I was a child, I used to stand
Under the palm tree, near the river
Seeing the birds flying in the sky
Listening to their songs of liberty
Feeling the quietness of the river,
I asked
The river... Brahmaputra,
How long will you be flowing,
Carrying the garbage of mankind,
The pain and sorrow,
The tears and cries...?
But it kept flowing
No grievances,
No feelings,
Bearing all the pain...
Just like a mother,
Who keeps quiet and bears all troubles
So, he just keeps flowing...quietly...

❂❂❂

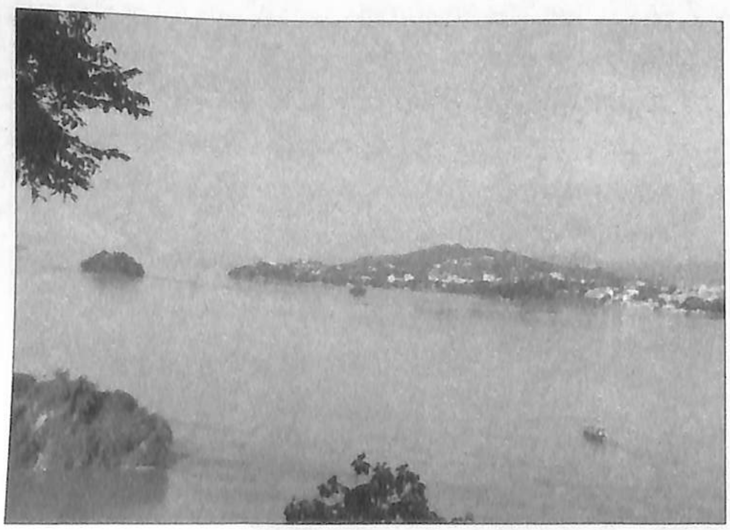

My Poems

✍ **Joydeep Deka**
B. Com 4th Semester

(1)

Peace

It's the sound,
That hounds my ear
of thousand decibles
Trying to convey
The woe-be-gone message
You are gone, gone with the rain
With the clouds of gloom
The vesper bell singing
Near the corridor
On a rainy evening
Makes me a dead body
Waiting for the post-mortem
With a fly on my nose
Oh ! My valued folks
Craft me awake
I want to live.

(2)

Life

Sometimes I think,
Life is a mart of promise and choice
And I am a seller
But I don't know the end of my journey
Sometimes I think
Life is a battle
And I am a soldier
But I don't know who is going to win it.
Sometimes I think
Life is nothing
But some sorrow,
Loss and joy
Infact, I don't know
What life actually is
To detest or to enjoy.

❂❂❂

The Lonely Happy Girl

✍ **Risha Borkakoty**
B. Com 6th Semester

Yes, she was a lonely girl.
Happy in her own life.
Far away from selfish world.
Smiling with a sweet grief on her face.

Yes, she had grief.
Yes, she had pain.
She was tired of this no-heart word
But happy that she had one.

She loved people, she loved loving people.
She made them laugh, when she cried.
She made them dance, when she couldnot even walk
She inspired others to try, when she herself gave up

Yet she was happy to be lonely.
'Cause, she was the one,
Who never made anyone lonely.
Hence, she was called the lonely happy girl.

❂❂❂

Mother

✍ **Raju Saharia**
B. Com 4th Semester

I don't know from where to start
But I know how to end.
A mother is one who clears all dirt from the mind
She never wants her offsprings to bend.
She is like a sweet smoothie in a hot day.
She is like a blanket in a windy day.
She is an umbrella in a rainy day
And she is the warm sun in a cold day.
There is a similarity between mother and nature.
Both of them influence every creature
Whenever we are blind due to the want of light
She becomes the candle who burns herself but
Gives us the light.
She is like the shadow of heaven
Which is extraordinary like, the number seven.
Whenever I failed she became my teacher
With just one mould she made me a bright pitcher.
She is a part of my heart
And also a diamond studded in gold
Well, a mother cant be compared with diamond or gold
She is special to me as before I told.

❂❂❂

Miss you Dad...

✍ **Sachin Mungrati**
B. Com 4nd Semester

A thousand words couldnot bring you back...
I know because I tried
A thousand tears couldnot bring you back
I know because I tried
I really miss you dad
Although your soul is at rest,
And your body free from pain,
The world would be like heaven,
If I had you back again
You're always in my thoughts
No matter where I go
Always in my heart,
Because I loved you so.

However long my life might last
Whatever land I view,
Whatever joy or grief is mine
I still remember you
I really miss you dad.

Grim Song

✍ **Chandan Chiring Phukon**
M. Com 4th Semester

(1)

All the faces acquainted
Tend to smear slowly
Each scar in the heart bears
The shining colours of the past

I have piled up my words unspoken
Of ego and disappointment
Longing for love has now been ceased

(2)

Here prevails the season of purple sadness
A lovely poem weeps
On the bare twigs of tired heart

I still await to see
A blissful sunflower on her face
Wet with morning dews.

(3)

In this way people depart
With promises never to come back
And leave behind wounded trees
Singing never ending elegies.

Pain of Love

✍ **Felix Sumpramhary**
B. Com 3rd Semester

Days pass by somehow
But nights now are a wagon of pain.
Injuries may heal with time
But marks will always remain
Restless on my comfortable bed
I toss and turn and try to sleep
But thoughts are bulking my head
And have formed a huge heap
The past is flashing its scorching beam
Tearing me apart breaking my heart into pieces
The darkness of my life is more visible in the dark
And now I am trying to give it a voice,
Trying to speak my heart that
I still Love Her.

❂❂❂

Smile

✍ **Nidhi Bothra**
B. Com 6th Semester

Smile in pleasure, smile in pain;
Smile when trouble pour like rain.
Smile when some one cheers for you,
Smile when someone hurts you.

Smile when you lose or win;
'Cause the god in you still live,
Smile in every season of life;
'Cause you are the reason for someone to smile...

❂❂❂

Young Stars

✍ **Navin Bothra**
B. Com 2nd Semester

We are cheaters,
But we don't cheat humanity.
We hate study,
But love technology.

We love western culture,
But respect our tradition.
We have stepped into 21st century,
But still believe in astrology.

We love pizza and burgers,
But still our favourite food are from mom's kitchen
We can touch the sky,
But still love fairy tales.

We don't have time to play cricket,
But still we never miss India's cricket match.
World can't change us,
But we can change the world.

We don't have books in hands,
But we have revolutionary ideas in mind.
We are the finest and the rarest species on earth
Meet us, we are "YOUNG STARS". (youngsters)

❂❂❂

"Complete Love"

✍ **Sweety Mazumdar**
B. Com 6th Semester

My 'Beloved'
You are my "CHARMING PRINCE"
I'm your "SWEET ANGEL"
All the fights and arguments
"Sweet and Bitter" !
For it is all this that has made us come closer...
And now you see we are together forever...

Just look back at all the funny incidents, ups and downs
And the store of our sweet memories
That have "shaped our sweet relationship"
Every year that I'm with you...
Has been "Better than Before"
Has been full of "Happiness"

One thing is always and will be true
As to the every end I will always wish
"To build with you"
an everlasting bond of love.

❂❂❂

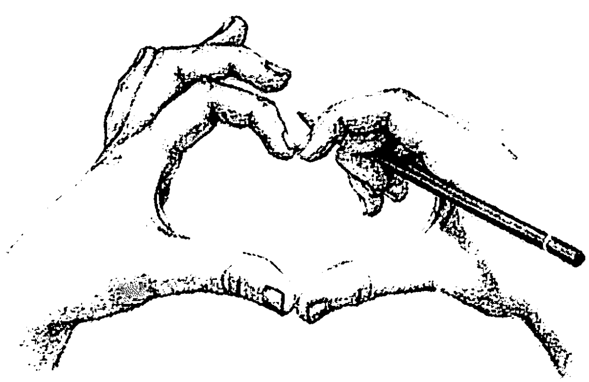

A new life that I found in you

✍ **Sujit Kumar Chaudhary**
B. Com 6th Semester

The day when I saw you is
The day when I again started living.
But before, there was no day in my life
Without you, days are nothing but a mere passage of time.

You are not the same what I lost
But the shadow almost of which I lost.
Whenever I miss you I feel happy because
Your feelings give me everything I wished for

Your absence makes me sad and makes me cry
When I am in the street passing on, I find
Crowds just around me. But,—
Nothing makes me feel happy and makes me feel better.

I found everywhere it was dark and dark
No movement, no life, I found in me;
For me it was all silent and quiet,
But the day when I saw you I started living.

The day when I talk with you is the day
When I forget everything that I have lost.
But the day when I don't is the day
That reminds me that I am still alone.

When I get up in the morning I think
That the new day is waiting for me.
But when I pass the whole day alone
I find that there is no one for me.

All thoughts come to me and
All the thoughts laugh at me by saying
That except the loneliness,
There is no one to behold me.

I hope a new day will come and shake me.
By giving me the opportunities of new life
Which I am looking for and
That will bring happiness and only happiness to me.

❂❂❂

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

জয়-জয়তে অসমীয়াৰ অস্তিত্বৰ বাবে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰসকললৈ মোৰ অশ্ৰু-অঞ্জলিৰে শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাছিলো।

দ্বিতীয়তে যিসকল ব্যক্তিৰ ত্যাগ তথা শ্ৰমৰ ফলত শিক্ষাৰ এই উচ্চ মন্দিৰ কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল সেই মহান ব্যক্তিসকলক শত-সহস্ৰ প্ৰণাম আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

তৃতীয়তে যিসকল সহৃদয় ব্যক্তিৰ সহযোগিতা তথা উৎসাহ-উদ্দীপনা শিৰোধাৰ্য্য কৰি মই কে. চি. দাস বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতিৰ দৰে দায়িত্বপূৰ্ণ পদ লাভ কৰিলো সেইসকলৰ প্ৰতিও আন্তৰিক শুভেচ্ছা আৰু কৃতজ্ঞতা নিবেদিছো।

প্ৰতিটো শিক্ষানুষ্ঠানেই সভ্যতা আৰু প্ৰগতিৰ অনুকূল বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰা একোটি সৃষ্টিশীল অংগ। স্থাপন কাল ধৰি (১৯৮৩) আজি পৰ্যন্ত অসম তথা ভাৰতৰ চৌদিশে কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ তেজস্বী প্ৰতিভাৰ সফল উন্মোচন হৈ অহাটো শিক্ষাগুৰুসকলৰ নিস্বাৰ্থ ত্যাগ তথা অকৃত্ৰিম প্ৰচেষ্টা আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ঐকান্তিক সাধনাৰেই ফল। এই সুযোগতে কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, অধ্যাপক-অধ্যাপিকাবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

বিগত দুটা বছৰে এই মহাবিদ্যালয়খনিৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হৈ আছো। মনত বহুত আশা আৰু গভীৰ বিশ্বাস লৈ মই ২০১৩-২০১৪ বৰ্ষত আলোচনী সম্পাদক বিচাপে মনোনীত হৈছিলো। এই সময়ছোৱাত বহুতো নজনা কথা শিকাৰ সুযোগ পাইছিলো আৰু ছাত্ৰ একটা সভাৰ গুৰুত্ববোৰ বহু ওচৰৰ পৰা উপলব্ধি কৰিবলৈ এক সোণালী সুযোগ পাইছিলো। প্ৰথম বছৰত আলোচনী সম্পাদক হিচাপে সফল সমাপ্তিৰ পিছত মই উপ-সভাপতিৰ দৰে এটি মৰ্যাদাপূৰ্ণ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ পদত মনোনীত হ'লো। প্ৰথমতে বহুত উদ্বিগ্ন হৈছিলো যদিও অৱশেষত সকলোৰে পৰামৰ্শ আৰু আশীৰ্বাদৰ ফলশ্ৰুতিত মই মোৰ কৰ্তব্যবোৰ একান্তভাৱে পালন কৰিব পাৰিছিলো। আশাকৰো বিগত দুটা বছৰৰ অমৃত সদৃশ অভিজ্ঞতাবোৰৰ সহায়তে ভৱিষ্যতে যেন এজন সৎ পুৰুষ হিচাপে নিজৰ সমাজ বা নিজৰ জাতিৰ বাবে সেৱা আগবঢ়াব পাৰো।

সদৌ শেষত অজানিতে হওঁক বা জানি-শুনিয়ে হওঁক মই কৰা ভুলৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছো আৰু কে. চি. দাস কমাৰ্চ কলেজৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু সুনাম কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ ইমানতে সামৰণি মাৰিলো।

ভাৰ্গৱ ডেকা
উপ-সভাপতি

Report of General Secretary

I would like to thank our respected Principal Dr. Ghanashyam Nath under whose supervision I have tried to accomplish the responsibilities endowed upon me. Dr. Bijoy Kalita, my teacher-in-charge had been a constant guiding force and I thank him for his contribution. And I would also like to thank my fellow union members for being a source of support throughout my tenure.

Last year, I was the General Secretary of the K. C. Das Commerce College Students' Union (KCDCCSU), few weeks earlier I handed over the charge to a new set of bright juniors, and I have full confidence that they'll take KCDCCSU to new heights.

At the end of the day through, end up having a great time as part of a Students' Union Body. You'll make friends for life, you'll learn to take responsibility for your actions, you'll learn the value of money, you'll live life on the edge (and off at times), you'll deal around in everything ranging from civics to administration. You'll see the best in people, you'll see the worst in people. Everything you see or do seems more professional because it's coming from a person in a post of power. Respect will have to be earned but once it's earned, it stays. I personally tried my best not to work unethically considering options ranging from ethical to unethical.

Lastly, being the General Secretary of KCDCCSU was one of the best experiences of my life. It was an absolute honour to lead the team through the year, and stay at the helm of affair. It was truly a superb experience to work with some of the brightest minds in Assam.

With thanks
Hemanta Kalita
General Secretary

Report of the Assistant General Secretary

Firstly, I would like to congratulate myself for successfully completing my tenure as the AGS of K. C. Das Commerce College Students' Union 2014-15.

I feel very much honoured by our beloved teachers of K. C. Das Commerce College for their faith in me that I can hold-this post and can do the justice to it. I would also like to thank our Principal Sir Dr. Ghanashyam Nath our Vice Principal Sir Dr. Radheshyam Tiwari and my teacher-in-charge Dr. Bipul Kalita for their immense support and guidance.

When I was appointed as the AGS I was so happy and excited thinking that I am not only Priya Tiwari of B. Com 3rd Sem but also an Assistant General Secretary of KCDCCSU. It definitely sounds great but as time passed I came to realise the responsibilities attached to it. The peak moment for me was the "Saraswati Puja" where I had to look after each and every thing and had to make sure that everything was going as per necessity. The entire period was full of activity and I must say it made me a more responsible person which I am now.

Thankfully, with Bipul Kalita Sirs guidance and of course with the help of Birju Das, Nilu Das, Vivek and my very own co-union members it was a very successful event. I don't want to miss the opportunity to thank all my friends for always encouraging me especially my best friend Bhawana. I will also thank my parents for allowing me to be someone, I always wanted to be.

At last I will like to congratulate the present union body and hope that like ours their tenure will also be memorable.

With thanks
Priya Tiwari
Assistant General Secretary

Report of the Secretary, Social Service

It gives immense pleasure to be a part of K. C. Das Commerce College and also honoured to be a part of the students' Union Body. I would like to express my gratitude towards our honourable Principal Sir, Dr. Ghanashyam Nath.

I am extremely thankful to my teacher-in-charge, Mr. Kukil Borah for his constant support and being an inspiration in doing my work in the best possible way. Nothing would have been possible without his guidance.

It's been a great experience to render my sincerity and intelligence to my duty. Being a joint winner with Prithbi Prasad Saikia, we together have organised many social programmes like Blood Donation Camp, Traffic Awareness Programme, etc. Without each other's support it would not have been possible.

I feel proud to be a student as well as the member of Students' Union of this prestigious institution and also would like to give my heartiest well wishes to the newly constituted Union Body. Hope they will perform their duty with high responsibility and bring success.

With regards
Angana Mukherjee
Secretary, Social Service

Report of the Secretary, Social Service

At the beginning of my writing, I would like to express my gratitude towards our honourable Principal Dr. Ghanashyam Nath and the Students' Union selection committee who honoured me with this prestigious post as Secretary, Social Service. I am also thankful to my teacher-in-charge. Mr. Kukil Borah who supported me and guided me all through my tenure.

Behind every success there is a need of constant hard work. To make anything successful we need to work hard. During my tenure. I tried my best and put all my efforts in organising various events like traffic awareness programmes, blood donation, treasure hunt during college week and tried to achieve success. I would like to thank Angana Mukherjee for her co-operation, co-ordination and dedication towards all the work that we have done together as a joint winner.

I feel glad to be a student of K. C. Das Commerce College and a member of Students' Union Body. I would like to wish the newly formed union body, 'Best of Luck' : Hope they will dedicate their efforts in the development of this prestigious institution.

With regards
Prithbi Prasad Saikia
Secretary, Social Service

Report of the Secretary, Music and Culture

As I step down as Secretary of Culture and Music to take on new challenges, I am overwhelmed at the progress I have made in one short year. I will be always grateful to our Principal Dr. Ghanashyam Nath and my teacher-in-charge along with all the faculty of the college.

During this period of unparalleled growth and expansion, the College has found itself at the heart of many issues to our prosperity – from expanding to ensuring a more accurate environment inside the campus. These successes were not achieved on our own, but rather with the participation and the support of the students. For all your efforts to ensure the future prosperity of our beloved college, I am most thankful.

It was pleasure working with all the concerned people and I wish all every success in the future.

Nofiz Ahmed Laskar
Secretary, Music & Culture

Report of the Secretary, Major Games

I, Dony Sangma feel very proud to be a student of K. C. Das Commerce College and I am very grateful to be selected as the secretary, major games of K. C. Das Commerce College Student's Union 2014-15. I would life to thank our honourable Principal Dr. Ghanashyam Nath for his support, Rohit Bhattacharjee my teacher in-charge for his constant support. I would also like to give my special thanks to our general secretary, Hemanta Kalita and the minor games secretary who have helped and supported me throughout my tenure.

I would like to mention the achievements of our students in various sports tournaments. Our college cricket team has been constantly performing well in the tournament organised by NEEDS and have brought laurels for our college. Our students Siddhant Sharma and Bishal Ray have been selected to represent Gauhati University in the Inter University Cricket Tournament.

Our college football team has participated in various tournaments and has been working hard as a team.

I am also privileged to mention that the college week was successfully held and a large number of students were witnessed participating in the various events.

As said by Anshu Jamsenpa—

"All of us are talented in one way or the other but the difference is whether we live our dream or not."

I would like to wish the newly formed Students' Union a very 'Best of Luck'.

Dony Sangma
Secretary, Major Games

Report of the Secretary, Minor Games

I, Shaikh Qutub, feel honoured and thankful to be part of the Students' Union of K. C. Das Commerce College, as the secretary minor games.

I would first like to thank our Principal Dr. Ghanashyam Nath and my teacher in-charge Shri Bikash Jain for guiding me and showing me the right path to follow.

It was a great expereince for me. As the secretary minor games, I had to conduct many games during the college week. And by god's grace it all went very good. The participation of the students was also very satisfactory. They all got the chance to explore their talents in the various events organised under Minor Games.

But for me the most important thing was their participation and I am very grateful to all the KCIANS for their support and participation.

I will also take the opportunity to thank all my co-union members especially our AGS Priya for their non-stop support and help. Because, at the end we were the union members and without their co-operation it would not have been a memorable tenure. At last I would congratulate the newly formed union.

Shaikh Qutub
Secretary, Minor Games

Report of the Secretary, Debate and Symposium

I "Sumeet Sengupta" feel honoured and priviledged to be a part of K. C. Das Commerce College, which is one of the finest institution of this region. I am very much thankful to the teachers who selected me for the post of "Secretary Debate and Symposium" as it definitely turned to be the cherry on the cake. My special thanks to our honourable ex-principal Dr. Homeshwar Kalita Sir and our present Principal Dr. Ghanashyam Nath Sir and my Prof-in-charge Mrs Rashmi Tiwari for their support and motivation. I would also like to thank my family and friends who boosted confidence at trying times.

Lastly, I would say that the responsibility which was bestowed upon me was not a cat walk but a road filled with pebbles and stones that turned me into as strong human being.

Thanking you.

With thanks
Sumeet Sengupta
Secy. Debate and Symposium

Report of the Secretary, Boys' Common Room

I, Kulajit Kalita, feel very proud to be a student of K. C. Das Commerce College, one of the best colleges of Assam. This is the most amazing part of my life that I will remember till I take my last breath.

I am very grateful to our principal Dr. Ghanashyam Nath and my teacher-in-charge Shri Harjyoti Kalita. I gathered a lot of experience and learned a lot during the year in their guidance. As I took oath I tried to do all my events and duties at my best during the college week. I tried to do all my events with discipline, which could not have been done without the help of my union mates and my friends. I would like to thank all the KCIAN family for their love, support and every thing they gave me. They prepared me for my journey towards future.

The whole tenure provided me lots of experience and amazing moments. I am proud to serve my college and always be proud to be a part of it.

At last, I wish the new students' union body all the best and hope that they will serve the college with all their heart.

Kulajit Kalita
Secretary, Boys' Common Room

STUDENTS' UNION 2014-15

Printed at saraighat printers, Guwahati-3